Λίγα λεπτά ευθυμίας!

Ἀπορίας ἄξιον

—Ἄλλο πάλι ἐτοῦτο! Τί διάβολο, δὲν εἶχε ὁ ζωγράφος κανένα πανὶ νὰ τῆς δώσῃ νὰ σκεπασθῇ τὴν ὥρα ποὺ τὴ ζωγράφιζε;

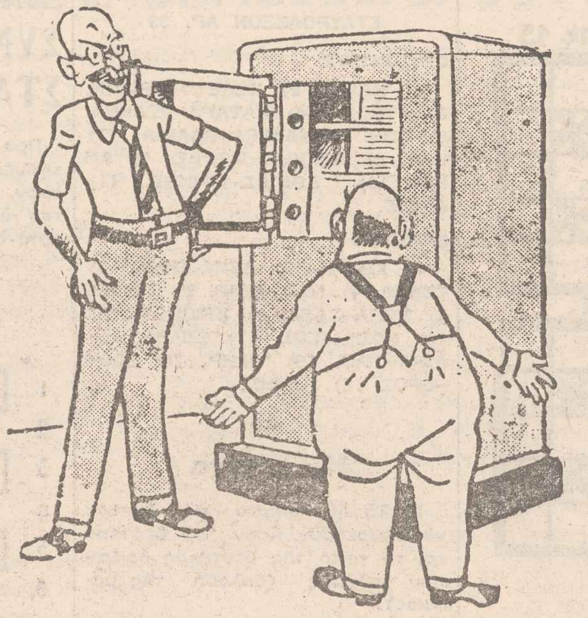

Μεγαλοφυὴς λύσις

—Ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο λείπουν 10.000 δραχμὲς καὶ δὲν ἔχω παρὰ ἐγὼ κι' ἐσὺ τὸ κλειδί.

—Ὡραία. Τότε ἂς βάλουμε μέσα ἀπὸ πέντε χιλιάδες ὁ καθένας.

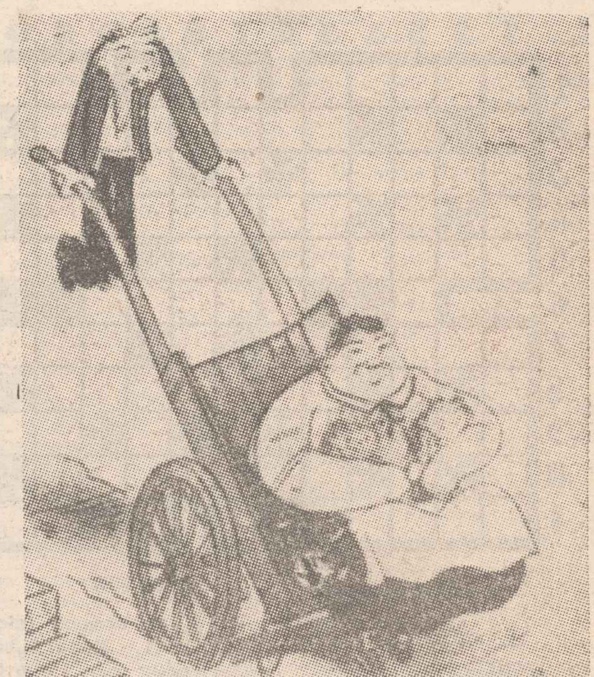

Οἰκογενειακὴ ψυχαγωγία

—Ἔλα, λοιπόν, Εὐριπίδη, σπρῶξε λιγάκι νὰ πᾶμε λίγο περίπατο μὲ τὰ παιδιά.

Διπλῆ συμφορὰ

—Τί κρίμα, Εὐρυδίκη. Ἕνα τόσο ὡραῖο βάζο!..

—Πάτροκλε, μὴ φορεῖς τὸ καπέλλο στραβά, γιατὶ εἶσαι γελοῖος.

Ἀπορία

—Ὁ ἄνδρας μου ἔλαβε χθὲς ἕνα ἀνώνυμο γράμμα.

—Μπᾶ!.. Καὶ ἀπὸ ποιόν;

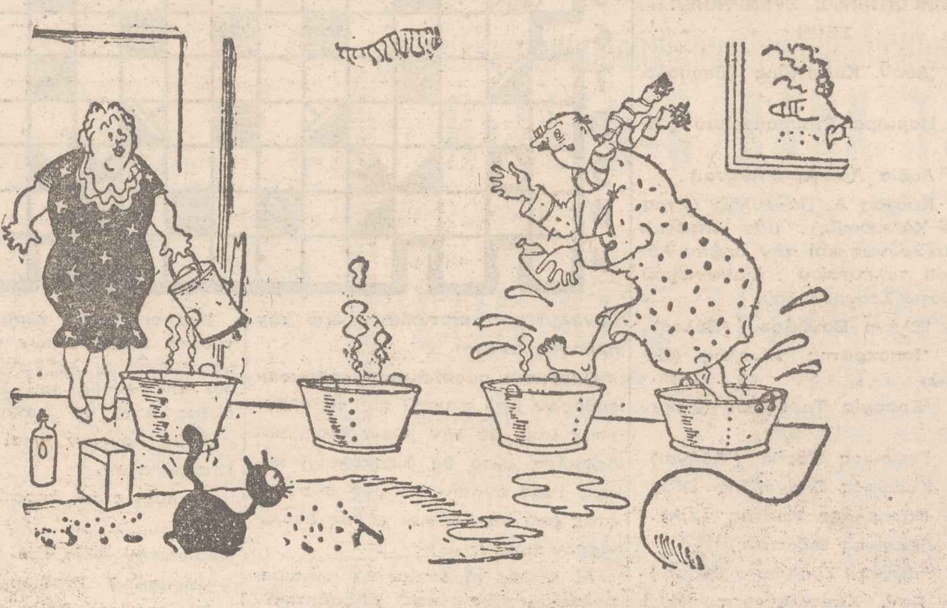

Εὐφυὴς συνδυασμὸς

—Ὁ ἕνας γιατρὸς μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μ' ὠφελήσουν τὰ ζεστὰ ποδόλουτρα καὶ ὁ ἄλλος τὸ περπάτημα.

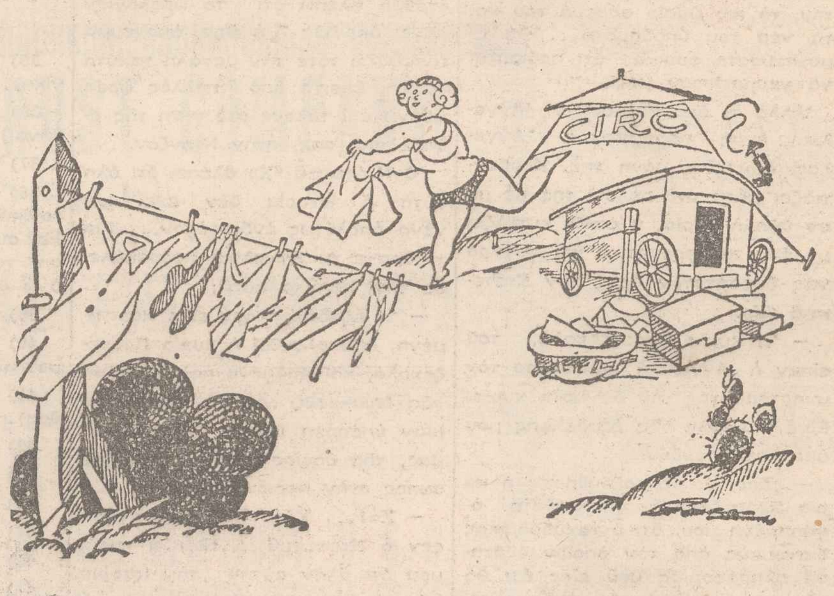

Ἡ ἀκροβάτις εἶχε μπουγάδα

Π
Ε64

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

Ἀθῆναι
1 Ἀπριλίου 1939
Ἔτος Γ'. Ἀρ. φύλλου 132

▼

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Ἐνδιαφέρουσα περιγραφὴ ἀπὸ τὴν αἱματοκυλισμένην χώραν.

●

ΠΟΤΕ ΕΙΜΕΘΑ ΕΥΤΥΧΕΙΣ;

Μπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε μὲ λίγα ἐρωτήματα.

●

ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ!

Ἕνα ταξίδι στὴν Ναϊρόμπι τῆς ἀγγλικῆς Ἀφρικῆς

●

ΒΑΪΝΤΜΑΝ & ΣΙΑ...

Ἡ πινακοθήκη τῶν μεγαλυτέρων κακούργων τοῦ κόσμου.

▲

Διηγήματα, ἔρευνες, πρωτότυπες σελίδες, χιοῦμορ, ἀνέκδοτα, παιχνίδια, εὔθυμα καὶ πλουσιωτάτη εἰκονογράφησις

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ κυρία: Γιατὶ δὲν ἐργάζεσαι; Γιατὶ χάνεις τὸν καιρό σου ζητιανεύοντας;

Ὁ ζητιάνος: Ζητιάνεψες καμμιὰ φορά, κυρία μου;

— Ὄχι, φυσικά.

— Τότε λοιπὸν πῶς ξέρεις ὅτι χάνω τὸν καιρό μου ζητιανεύοντας;

◆◆

Ὁ ἐπισκέπτης: Ποιὸν ἐγχειρίζουν;

Ἡ νοσοκόμος: Κάποιον ποὺ κατάπιε μιὰ μπάλλα τοῦ γκόλφ.

Ὁ ἐπισκέπτης: Καὶ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποὺ περιμένει ἀνήσυχος στὸν διάδρομο;....

Ἡ νοσοκόμος: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὴ μπάλλα.

◆◆

Ἕνας νέγρος ἐπεσκέφθηκε μιὰ πόλι τῆς Πολιτείας τοῦ Ὀχιο σὲ ἡμέρα ἐκλογῆς. Τὸ ἀπόγευμα τὸν συνάντησε ἕνας γνώριμός του, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε:

— Ψήφισες;

— Μάλιστα.

— Ποιοὺς ψήφισες;

— Νὰ σοῦ πῶ: Συνάντησα ἕναν Ρεπουμπλικάνο στὸ δρόμο καὶ μοὔδωσε ἕντεκα δολλάρια γιὰ νὰ ψηφίσω τὸν συνδυασμό του. Κατόπιν συνάντησα ἕναν Δημοκρατικό, ὁ ὁποῖος μοὔδωσε ἑπτὰ δολλάρια γιὰ νὰ ψηφίσω τὸ ψηφοδέλτιο τῶν Δημοκρατικῶν. Ἔτσι κι' ἐγὼ σκέφθηκα καὶ ἀποφάσισα νὰ ψηφίσω τοὺς Δημοκρατικούς.

— Μὰ ὁ Ρεπουμπλικάνος σοῦ δωσε περισσότερα λεπτά.

— Τὸ ξέρω. Ψήφισα, ὅμως, τοὺς Δημοκρατικοὺς γιὰ νὰ εἶμαι ἐν τάξει καὶ μὲ τὴ συνείδησί μου; Ἡ πρᾶξις τῆς δωροδοκίας ἦταν μικρότερη!

◆◆

— Ἀλήθεια, Λεβύ, γιατὶ χώρισες τὴν γυναῖκα σου;

— Γιατὶ βρῆκα τὴν νύκτα στὸ δωμάτιό της ἕνα κουμπί!

— Μὰ καλὰ καὶ γιὰ ἕνα κουμπὶ χωρίζει ὁ κόσμος;

— Καὶ βέβαια σὲ περιπτώσεις σὰν τὴ δική μου!

— Στὴν ἄκρη τοῦ κουμπιοῦ ἦταν...ἕνας ἀξιωματικός.

◆◆

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου στὸν ὁδηγὸ τῆς σκηνῆς:

— Γιατὶ ἔχει ἡ πρωταγωνίστρια τὰ νεῦρα της; Δὲν τῆς ἔφθασαν ἐννέα ἀνθοδέσμες ποὺ τῆς ἔστειλαν;....

— Ὄχι, γιατὶ εἶχε πληρώσει ...δέκα!....

◆◆

Ὁ Μπλὸν συμβουλεύει τὸν γυιό του:

— Ἡ κλοπὴ εἶνε τὸ χειρότερο πρᾶγμα στὸν κόσμο, παιδί μου. Ἐγὼ ὅταν ἤμουν μικρὸς δὲν ἔκλεβα.

Κι' ὁ γυιὸς ποὺ ξέρει τὸν πατέρα του:

— Καὶ πότε ἄρχισες, πατέρα νὰ κλέβῃς;

◆◆

Ὁ γυιός: Πάντα στὰ ὑγρὰ μέρη φυτρώνουν τὰ μανιτάρια;

Ὁ πατέρας: Ναί, παιδί μου.

Ὁ γυιός: Ἆ, γι' αὐτὸ τὸν λόγο εἶνε σὰν ὀμπρέλλες!

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"
Ἀθῆναι
1
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 132

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΔΑΣ

Οἱ ἡμέρες αὐτὲς ἔχουν στὸν τόπο μας μιὰ ξεχωριστὴ αἴγλη ἁγιότητος. Σ' ἄλλες χῶρες ἔχουν μεγαλείτερη σπουδαιότητα τὰ Χριστούγεννα. Σὲ μᾶς δημιουργεῖ μεγαλείτερη συγκίνησι ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς.

Μιὰ σειρὰ τελετουργιῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, οἱ ὁποῖες μιλοῦν βαθειὰ στὴν ψυχή μας.

Εἴμαστε ὁ λαός, ποὺ ἐδημιούργησε τὸ δρᾶμα. Ἔχουμε ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι τοῦ δραματικοῦ εἰς τὴν ζωήν. Αὐτὴν τὴν φυλετικήν μας ἱκανότητα τὴν βρίσκουμε ἀκεραίαν κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Παρακολουθοῦμε μὲ καλλιτεχνικήν, θὰ ἔλεγα, διάθεσιν καὶ συγκίνησιν τὸ δρᾶμα τοῦ Ναζωραίου βῆμα πρὸς βῆμα. Μετέχουμε σχεδὸν εἰς αὐτό

◆◆

Μεθαύριο θὰ μετάσχουμε μὲ κλάδους βαΐων εἰς τὸν μικρὸν θρίαμβον ποὺ ἔγινε στὸν Χριστὸ στὰ πρόθυρα τῆς Ἱερουσαλήμ. Θὰ ἀνακράξουμε τὸ «ὠσανὰ τῷ υἱῷ Δαυΐδ. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Καὶ ἀπὸ τὴν Τρίτην τὸ βράδυ θὰ παρακολουθήσουμε τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀπαραμίλλου ἥρωος τῶν Παθῶν. Θὰ τὸν ἰδοῦμε μὲ τὰ μάτια τῆς ἐξαιρετικῆς φαντασίας μας — φαντασίας ἑλληνικῆς — στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανὴ κάθιδρον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικήν του πάλην πρὸς τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς καὶ τὶς ἀμφιβολίες του. Θὰ τὸν ἰδοῦμε τέλος νὰ στραγγίζῃ τὸ φρικτὸ ποτήρι τῆς ἀποφάσεώς του, νὰ δεχθῇ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Θὰ παρακολουθήσουμε τὴν σύλληψίν του στὸν κῆπο τῶν Ἐλαιῶν. Θὰ θαυμάσουμε τὴν θείαν γαλήνην τῆς μορφῆς του στὸ τρεμάμενο φῶς τῶν λαμπάδων. Θὰ νοιώσουμε τὴν βαθυτέραν ἀπέχθειαν πρὸς τὸ μοχθηρὸ πρόσωπο τοῦ προδότου Ἰούδα.

Οἱ μαθηταί του, μετὰ τὴν σύλληψίν του, θὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Θὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Ἐμεῖς ὅμως θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε μὲ τὴν φαντασίαν μας. Διότι ἡ ψυχή μας διψᾷ τὴν ὑπερτάτην δραματικὴν συγκίνησιν.

Καὶ ὁ ἔσχατος ἀνθρωπάκος τοῦ λαοῦ συμπονεῖ καὶ συμπάσχει τὸν ἥρωα τῶν παθῶν. Αὐτὴ ἡ συγκίνησις, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν ἀριστοτελικὴν κάθαρσιν, δηλαδὴ μίαν κατάστασιν θρησκευτικότητος, ὑπάρχει πολὺ ἀνεπτυγμένη στὸν λαόν μας. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ παρήγορον καὶ πολὺ ὡραῖον.

◆◆

Οἱ ναοὶ κάθε βράδυ, καθ' ὅλην τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, εἶνε γεμάτοι. Θὰ ἰδῆτε ἐκεῖ καὶ ἀνθρώπους, ποὺ ... ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ δόγματα τῆς θρησκείας. Πέστε τους, ἂν θέλετε, ἀπίστους. Δὲν μπορεῖτε ὅμως νὰ τοὺς ἀρνηθῆτε τὴν καλλιτεχνικὴν συγκίνησιν ἀπὸ τὸ Δρᾶμα τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ δρᾶμα μιλᾷ σ' ὅλων τὴν ψυχή. Καὶ στῶν ἀπίστων ἀκόμη. Καὶ ὅλοι συνωθούμεθα ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τῶν ναῶν.

Παρακολουθοῦμε μὲ σφιγμένη καρδιὰ τὶς δοκιμασίες τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἱερεύς, ὅταν διαβάζῃ τὰ Εὐαγγέλια, γίνεται ὁ ἄγγελος τοῦ δράματος, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν στὸ συνέδριο τῶν Ἑβραίων, στὸ Πραιτώριον τοῦ Ρωμαίου Διοικητοῦ ἢ στὸ διαβόητο λιθόστρωτο.

Ζοῦμε τὶς λεπτομέρειες τοῦ δράματος. Εἶνε σὰν νὰ εἴμαστε ἀπὸ κάποια γωνιὰ καὶ βλέπουμε τὸν Διδάσκαλον ἐξηντλημένον ἀπὸ τὶς φοβερὲς διαδικασίες τῆς δίκης του. Ἀκοῦμε τὶς κραυγὲς τοῦ πλήθους:

— Σταύρωσον! Σταύρωσον!

Βλέπουμε, τέλος, τὸ θεῖο μέτωπο νὰ κατασχίζεται ἀπὸ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι. Εἶνε, ὅπως εἶπε κάποιος, ἡ στέψις τοῦ πόνου, ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα πράγματα τοῦ ἱστορημένου κόσμου...

Εἶνε πράγματι ὅλ' αὐτὰ τόσο καλλιτεχνικὰ τοποθετημένα! Λὲς καὶ ἔχουν στυλιζαρισθῆ ἀπὸ ἕναν ἀσύγκριτο δραματουργό. Νὰ γιατὶ μᾶς γεμίζουν οἱ ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες μὲ τόση συγκίνησιν!

Κάθε ἡμέρα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος εἶνε καὶ μιὰ πρᾶξις Δράματος ὑπερόχου. Γιὰ νὰ τὸ παρακολουθήσουμε τὸ Δρᾶμα τῶν Παθῶν χρειάζεται νὰ ἔχουμε ἀνεπτυγμένο τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα

◆◆

Ἀποτελοῦμε, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, τὸν χορὸν τοῦ δράματος. Μετέχουμε στὸ δρᾶμα. Αὐτὸ κυρίως γίνεται τὴν Μεγάλη Παρασκευή.

Στὴν πρᾶξι τῆς ταφῆς τοῦ Θεανθρώπου παίρνουμε ἐνεργὸν μέρος. Ἐμεῖς τὸν κηδεύουμε μὲ τὴν λατρεία μας. Γινόμαστε οἱ Νικόδημοι καὶ οἱ Ἰωσὴφ ἐξ Ἀριμαθείας. Ἐμεῖς εἴμαστε καὶ οἱ μυροφόροι. Φέρνουμε στὸν τάφο του τὰ μῦρα τῆς συμπονοίας μας, κουβαλοῦμε τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων.

Ἔχει ἐξαιρετικὴ καλλιτεχνικὴ ὡραιότητα ἡ τελετουργία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο νὰ εἶνε τόσο ὤμορφο, τόσο συγκινητικὸ μέσα σ' ὅλη τὴν δημοσία ζωή μας. Εἶνε μιὰ σκηνὴ τῆς δημοσίας λατρείας πολὺ γοητευτική.

Γεμίζει γοητεία καὶ ἔκστασι τὴν ψυχή μας ὁ γαλαξίας τῶν κεριῶν, ποὺ χύνεται στοὺς δρόμους, ἀκολουθῶντας τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ φύσις μετέχει, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, σ' αὐτὴν τὴν θαυμαστὴ λιτανεία. Οἱ αὖρες γίνονται μυροφόροι. Φέρνουν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ στὸ κενοτάφιον τοῦ Σωτῆρος τὰ ἀρώματα τῆς πρωΐμου ἀνοίξεως. Καὶ ὁ ἀνοιξιάτικος οὐρανός, ψηλά, μετέχει καὶ ἐκεῖνος στὴν ἐκφορὰ μὲ τὰ ἀναρίθμητα κεράκια τῶν ἄστρων του..

ΠΕΝΝΑ Χ.

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκκεντρικοί, ὑποχονδριακοὶ καὶ... λογικοὶ ὅμως οἱ ὁποῖοι ἀσφαλίζονται γιὰ φύλλου πήδημα. Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα :

Ὅταν ἐξερράγη ὁ Ἰταλοαιθιοπικὸς πόλεμος πολλὲς ἑταιρίες, στὴν Ἀγγλία ἀσφάλισαν τὶς περιουσίες τους μὲ ὑπέρογκα ποσὰ γιὰ κάθε ζημία ποὺ θὰ ὑφίσταντο ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν...Ἰταλικῶν ἀεροπλάνων. Εἶχαν φοβηθῆ ἐπίθεσι τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας!

Ἕνας τιτλοῦχος στὸ Λονδῖνο σύζυγος μιᾶς πλουσιωτάτης γυναίκας πλησίασε ἕναν πράκτορα τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας τῶν Λόϋδ καὶ τὸν ρώτησε ἂν μποροῦσε ν' ἀσφαλισθῇ μὲ τὸ ποσὸν τῶν 20.000 λιρῶν σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ γυναῖκα του ἀνεκάλυπτε ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του κι' ἐπετύγχανε τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου εἰς βάρος του. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο ὁ ἀσφαλιστὴς ἀπέρριψε χωρὶς συζήτησι τὴν ἀσφάλειά του.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ σημερινὴ κρίσι ἀσφαλίζονται ἐναντίον τῶν...διδύμων: καὶ ὑπάρχουν ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες ποὺ δέχονται παρόμοιες ἀσφάλειες. Τὸν περασμένο χρόνο στὴ Βιέννη ἕνας φτωχὸς βιοπαλαιστὴς ποὺ εἶχε... πεποίθησι στὸν ἑαυτό του καὶ τὴν γυναῖκα του ἀσφαλίσθηκε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κινδύνου μὲ 10.000 κορῶνες. Ὅταν ὅμως ἡ γυναῖκα του γέννησε...τρίδυμα, ἡ ἑταιρία ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσουν μιὰ δεκάρα.

Ἕνας πλουσιώτατος ἄνθρωπος παρεκλήθη πρό τινος νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη δωρεὰ στὸ Ἀντικαρκινικὸ Ἰνστιτοῦτο τοῦ Βερολίνου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ἔτρεξε στὴν μεγαλείτερη ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία καὶ ἀσφαλίστηκε ἐναντίον τοῦ καρκίνου.

Πολλοὶ ἐπαγγελματίαι ποδοσφαιρικοὶ σύλλογοι στὴν Ἀγγλία ἀσφαλίζονται ἐναντίον τῆς ζέστης καὶ βροχῆς ποὺ θἄχε ἐπακόλουθο τὴν ματαίωσιν ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλοὶ φυσιολάτραι οἱ ὁποῖοι ἀσφαλίζουν τὸ εἰκοσιτετράωρο τῆς Κυριακῆς. Ὅταν π.χ. βρέχει καὶ ὑποχρεώνονται νὰ ματαιώσουν τὴν ἐκδρομή τους ἢ τὸν περίπατό τους καὶ νὰ κλειστοῦν στὸ σπίτι ζητοῦν τὰ ρέστα ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ τέρας τοῦ Λόχνες συγκινοῦσε τοὺς ἀφελεῖς, κάποιος μίστερ Μπέρτραμ Μὶλς ὑποσχέθηκε νὰ πληρώσῃ 20.000 λίρες σὲ ὅποιον συνελάμβανε τὸ τέρας ζωντανὸ ἢ ψόφιο. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία τῶν Λόϋδ θεώρησε τὴν ὕπαρξι τοῦ τέρατος φανταστικὴ γιατὶ δέχθηκε ν' ἀσφαλίσῃ τὸν μίστερ Μὶλς σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πλήρωνε αὐτὸ τὸ ποσό, ἀσφαλίζοντάς τον μὲ τὸ ἴδιο ποσό.

Οἱ παράξενες ἀσφάλειες ἀφθονοῦν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Μιὰ ἀσφάλεια θανάτου ἢ δυστυχήματος ἐκ 50.000 λιρῶν προστάτευε τοὺς 450 καλεσμένους σὲ μιὰ χορευτικὴ ἑσπερίδα ποὺ εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Γκρέϋς Μπρέντλεϋ. Οἱ ἀσφάλειες αὐτὲς ποὺ ὀνομάζονται «Πάρτυ Ἰνσιουρανς» εἶνε πολὺ τῆς μόδας στὸ Χόλλυγουντ καὶ ὅλοι οἱ ἀστέρες ὁσάκις δίδουν δεξιώσεις φροντίζουν προηγουμένως καὶ ἀσφαλίζουν τοὺς καλεσμένους. Αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ βγάλουν τὴν εὐθύνη ἀπὸ κάθε ἀτύχημα ποὺ τυχὸν θὰ τοὺς συνέβαινε στὸ σπίτι τους.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἕνας περίφημος ψεύτης πάνω σὲ ἕναν καυγᾶ δάγκωσε τ' αὐτὶ ἑνὸς ἀνθρώπου. Πῆγαν στὸ δικαστήριο. Ὁ τραυματισθεὶς εἶπε στὸ δικαστή:

— Εἶνε τόσο σκληρός, κύριε δικαστά, ὥστε μοῦ δάγκωσε μὲ λύσσα τ' αὐτί.

Κι' ὁ ψεύτης φωνάζοντας:

— Ψέμματα, κύριε δικαστά! Μόνος του τὸ δάγκωσε!...

◆◆

Τὸ λεωφορεῖο ἄρχισε τὴ διαδρομὴ μὲ δυνατὴ βροχή. Ἦταν γεμάτο. Ξάφνου μπαίνει ὁ εἰσπράκτωρ καὶ ρωτᾷ:

— Ποιὸς ἔχει τὴν καλωσύνη νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι του σὲ μιὰ κυρία καὶ νὰ βγῇ στὸν ἐξώστη;

— Νὰ περάσῃ ἡ κυρία νὰ καθήσῃ στὰ γόνατά μου, ἀπάντησε ἀστειευόμενος ἕνας ἡλικιωμένος ἐπιβάτης.

Τιμωρήθηκε ὅμως, γιατὶ ἡ ἐν λόγῳ κυρία ποὺ ἦταν ἀρκετὰ εὔτραφης, μπῆκε καὶ θρονιάστηκε ὡραιότατα στ' ἀρθριτικὰ γόνατά του.

Ὡστόσο ὁ...παθὼν διετήρησε τὸ χιοῦμόρ του πιάνοντας φιλοκουβέντα μὲ τὸ....φορτίο του.

Τὴν ρώτησε ποῦ πήγαινε καὶ ὅταν ἄκουσε τὴν διεύθυνσι τοῦ προορισμοῦ της, ἀνεφώνησε:

— Μπᾶ, σὲ καλό σου ! Ἐκεῖ εἶνε τὸ σπίτι μου, κυρά μου!

— Ἀκριβῶς, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναῖκα κοκκινίζοντας, Εἶμαι ἡ νέα σας ὑπηρέτρια!

◆◆

Ὁ οἰκοδεσπότης ἔκανε κάθε δυνατὴ περιποίησι στὸν φιλοξενούμενό του. Ἐκεῖνος ὅμως διατηροῦσε τὸ σοβαρό του ὕφος.

— Θὰ πάρετε ἕνα τσιγάρο;

— Ὄχι. Δὲν καπνίζω.

— Θὰ πιῆτε κάτι;

— Ὄχι δὲν πίνω.

— Χορεύετε λίγο μὲ τὴν κόρη μου;

— Ὄχι, ὁ χορὸς μ' ἐκνευρίζει.

— Τότε, εἶπε ἐπὶ τέλους νευριασμένος ὁ οἰκοδεσπότης, θέλετε νὰ βοηθήσετε τὴ γυναῖκα μου στὸ πλέξιμο;

◆◆

Ὁ σύζυγος: Πῶς βρίσκεις, ἀγάπη μου, τοὺς νέους μας γειτόνους; Εἶνε κοινωνικοί;

Ἡ σύζυγος: Πολὺ οἱ περισσότεροι ἔστειλαν νὰ ρωτήσουν ἂν θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιτρέψω στὰ παιδιά τους νάρθοῦν καὶ νὰ κάνουν μαθήματα μουσικῆς στὸ...πιάνο μας.

◆◆

Κάποιος ὑπερηφανευόταν ὅτι ὁ παπποῦς του ἦταν ἑκατὸ χρονῶν.

— Πφ! ἔκαμε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του. Ἂν ὁ δικός μου παπποῦς ζοῦσε θὰ ἦταν 150 χρονῶν!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Ἀρχισυντάκτης:
Μάνος Σαφαρίκας
Ἁγίων Πάντων, 57, Καλλιθέα
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ
Ἐριμάνθου 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
1
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939
Ἀριθμὸς φύλλου 132
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις = τῆς ἡμέρας

ΙΔΕΩΔΗΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ

Τοῦ κ. Λαύρα

Εἰς δύο συνεχόμενα γραφεῖα ὑπῆρχαν τόσα ἡμερολόγια καὶ ἡμεροδεῖκται ὅσα καὶ τραπέζια ἐργασίας— ἄλλα λειτουργοῦντα μὲ κομβίον, τὸ ὁποῖον πιέζει κανεὶς καὶ θέτει ἡμερομηνίαν καὶ ἡμερομηνίθέτει ἡμερομηνίαν, ἄλλα κυλινδρικὰ περιστρεφόμενα πολύτιμα· δύο τρία ἐπιτραπέζια χάρτινα καὶ ἕτερα κρεμαστὰ μὲ μεγάλους ἀριθμούς, ὥστε νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς ἐξ ἀποστάσεως. Ἄφνης ὅμως εἷς ἐκ τῶν ἐργαζομένων ἠρώτησε τοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε σήμερα καὶ τί μέραν διανύομεν;

Μὲ τὸ ἐρώτημα τοῦ συνεργάτου ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐστράφησαν πρὸς τοὺς παντὸς εἴδους καὶ μορφῆς ἡμεροδείκτης καὶ ὁ καθένας ἀνεφώνησε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐδιάβασε εἰς τὸν ἰδικόν του.

Ὁ ἐρωτήσας λοιπὸν ἐπληροφορήθη ὅτι ἔχομεν Κυριακὴν καὶ Δευτέραν καὶ Τρίτην καὶ ἑνδεκάτην καὶ δωδεκάτην τοῦ μηνός...

— Ὅ,τι θέλεις διάλεξε καὶ πάρε —εἶπεν ἀπ' τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ γραφείου, εὐφυὴς συνάδελφος— ὁ δικός μου λέει Σάββατον δέκα Ἀπριλίου!...

Καὶ προκειμένου μὲν περὶ ὥρας τὴν ὁποίαν δεικνύουν τὰ ὡρολόγια διαφόρων κατόχων, εἶνε γνωστὸν ὅτι προσθέτεις τὴν ὥραν καὶ διαιρεῖς διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατόχων καὶ οὕτω πως εὑρίσκεις τὸν μέσον ὅρον περίπου τῆς ἀκριβοῦς ὥρας. Ἀλλὰ εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας πῶς νὰ ἐφαρμόσῃ κανεὶς τὴν μέθοδον τοῦ μέσου ὅρου;

— Τί μᾶς χρειάζεται ὁ ἡμεροδείκτης οἱουδήποτε συστήματος; εἶπεν ἕνας ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ γραφείου Πλέον ἀνόητος ἐφεύρεσις δὲν ὑπάρχει. Ὑποτίθεται ὅτι αὐτὸς εἶνε προορισμένος νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν, τὰς ὁποίας ἐγὼ δὲν ξέρω ἢ λησμόνησα· ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ δείξῃ περιμένει ἀπὸ μένα νὰ τὰ τοποθετήσω καταλλήλως ἢ νὰ σχίσω τὰ περιττὰ φύλλα, διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία. Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὲ περίμενε τὸ ρολόϊ μου κάθε φορὰ νὰ τοῦ σπρώξω ἐγὼ τοὺς ὡροδείκτας γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν ὥρα ἢ τὸ ξυπνητῆρί μου νὰ ξυπνήσω ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ κάνω νὰ σημάνῃ ἔγερσιν!... Πρέπει νὰ εὑρεθῇ ἕνα ἄλλο σύστημα ἡμερολογίων» κατέληξεν ὁ ἀγορεύων.

Μετὰ πολλὰς δὲ συζητήσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ καθένας ἐπρότεινε καὶ ἰδικόν του σύστημα κατέληξαν ὅλοι νὰ συμφωνήσουν ὅτι τὸ τελειότερον σύστημα ἡμεροδείκτου θὰ ἦτο ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐκρεμᾶτο εἰς τὸ ταμεῖον καὶ θὰ ἐδείκνυε καθ' ἡμέραν σταθερῶς Κυριακὴν καὶ 30 ἢ 31 τοῦ μηνός.

ΛΑΥΡΑΣ

◆◆

Σκέψεις

— Ἡ ὀμορφιὰ στὴν γυναῖκα εἶνε ἕνα στόλισμα. Ἡ καλωσύνη εἶνε ἕνας θησαυρός.

— Ἡ ζήλεια εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ὀμορφιᾶς : ἀσχημίζει καὶ τὴν ὡραιότερη γυναῖκα.

— Ἡ πραγματικὰ φιλάρεσκη γυναῖκα κρύβει μὲν τὴν ἡλικία της ἀπ ὁτοὺς ἄλλους, δὲν τὴν ξεχνᾶ ὅμως ποτὲ ἡ ἴδια, ὅταν, κυρίως, βρίσκεται στὴ μοδίστρα.

Πρωταπριλιά

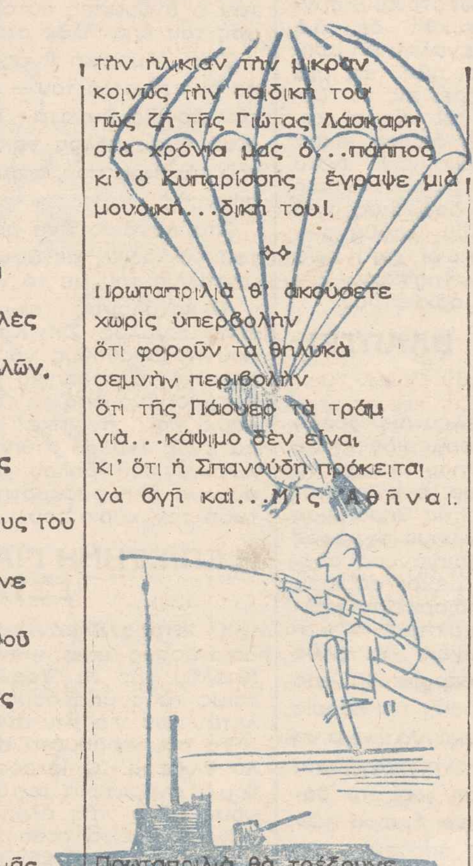

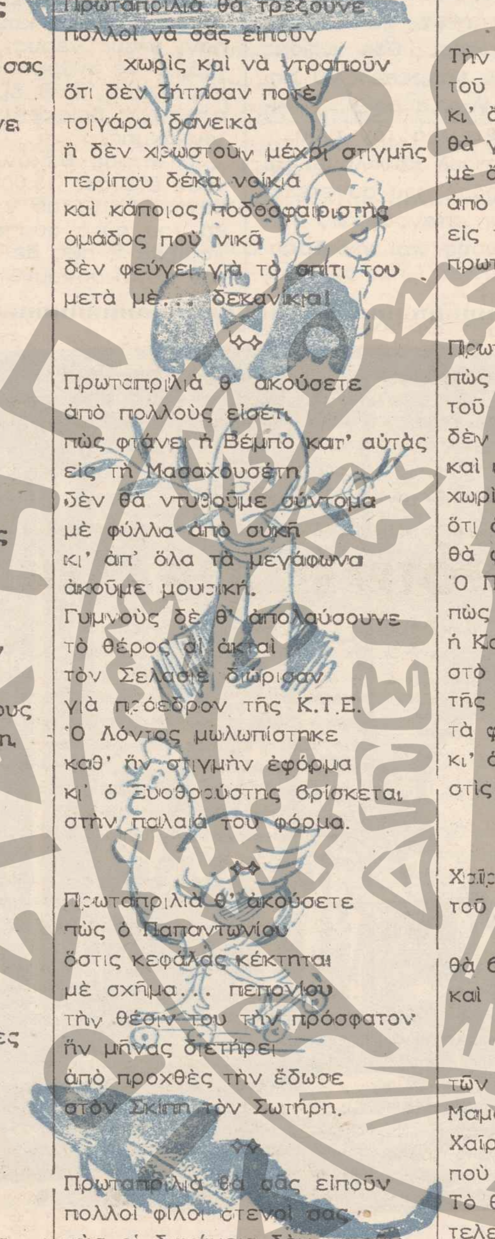

Συμφώνως μὲ θιμα παλιὰ
καὶ μὲ παλιά μας ἤθη
αὐτὴ τὴ μέρα γίνονται
μεγάλα γεγονότα
εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον
συνήθως ἀσυνήθη
ποὺ μένουνε τὰ στόματα
τοῦ κόσμου κεχηνότα
καὶ φάρσες γίνονται πολλὲς
εἰς βάρος ἀφελῶν
καὶ πρὸ παντός... φελλῶν.

◆◆

Πρωταπριλιὰ καθένας μας
τὰ δυνατὰ θὰ βάλῃ
νὰ πῇ στοὺς συνανθρώπους του
τὸ ψέμμα μὲ... τσουβάλι.
Θὰ πῇ πῶς δὲν ὑπάρχουνε
στὸ θέατρό μας μίση
θὰ φέρῃ στὴν Κολοκυνθοῦ
αὐτὸν τὸν Νιαγάρρα
θὰ πῇ πὼς ὁ Ξενόπουλος
δὲν θὰ διαφημίσῃ
ἀλλ' οὔτε διεφήμισε
τὰ «Ζῆτα» τὰ τσιγάρα.

◆◆

Τὸ ψέμμα τῆς πρωταπριλιᾶς
ἡ μέρα τὸ καλεῖ
γι' αὐτὸ καὶ πλεῖστοι φίλοι σας
καὶ σκάρτοι καὶ καλοὶ
νὰ σᾶς εἰποῦν θὰ σπεύσουνε
ἀναληθείας πόσας!
Πῶς δῆθεν ἡ κυρία σας
κανέναν δὲν ἐμπνέει
γιὰ νὰ καλλιεργήσουνε
μαζὺ τὸ μέτωπό σας
συνάμα δὲ κι' ἡ πεθερὰ
τὰ... λοίσθιά της πνέει!

◆◆

Αὐτὴ τὴ μέρα τοῦ μηνὸς
τοῦ τέταρτου τὴν πρώτη
κατάπληκτοι θὰ μάθουνε
πολλοὶ πολῖτες ὅτι:
δὲν ναυαγοῦν τὰ πλοῖα μας
εἰς τὰ ρηχὰ νερά
σεισμὸς μεγάλος ἔγινε
ξανὰ στὸ Πόρτο Ράφτη
κι' ἀνελλιπῶς κυκλοφοροῦν
στοὺς δρόμους φανερὰ
ὅσοι χρωστοῦν τὰ ροῦχα τους
καὶ τὸ παλτὸ στὸν ράφτη.

◆◆

Εἶνε τῆς ὥρας πάντοτε
τοῦ ψέμματος τὸ θέμα
ἂν κι' ὁ Ρωμηὸς ἀνέκαθεν
τὸ ἔχει μὲς τὸ αἷμα
μ' ἐκεῖνο δὲ μαζὺ
κοιμᾶται, τρώγει, περπατᾷ,
ἐργάζεται καὶ ζῇ
γι' αὐτὸ καὶ θὲς δὲν θὲς
τὸ κάθε τὶ ποὺ θὰ σοῦ πῇ
τὸ βρίσκεις ἀληθές.
Ἔστω κι' ἂν πληροφορηθῇς
ἀπὸ τερατολόγον
πὼς ὁ Μελᾶς προσεύχεται
γιὰ τὸν Παλαιολόγον
ἢ καὶ πὼς ὁ Καμπούρογλους
ἐνεθυμήθη κάπως
τὴν ἡλικίαν τὴν μικρὰν
κοινῶς τὴν παιδική του
πὼς ζῇ τῆς Γιώτας Λάσκαρη
στὰ χρόνια μας ὁ...πάππος
κι' ὁ Κυπαρίσσης ἔγραψε μιὰ
μουσική...δική του!

◆◆

Πρωταπριλιὰ θ' ἀκούσετε
χωρὶς ὑπερβολὴν
ὅτι φοροῦν τὰ θηλυκὰ
σεμνὴν περιβολὴν
ὅτι τῆς Πάουερ τὰ τράμ
γιὰ...κάψιμο δὲν εἶναι
κι' ὅτι ἡ Σπανούδη πρόκειται
νὰ βγῇ καὶ...Μὶς Ἀθῆναι.

Πρωταπριλιὰ θὰ τρέξουνε
πολλοὶ νὰ σᾶς εἰποῦν
χωρὶς καὶ νὰ ντραποῦν
ὅτι δὲν ζήτησαν ποτὲ
τσιγάρα δανεικὰ
ἢ δὲν χρωστοῦν μέχρι στιγμῆς
περίπου δέκα νοίκια
καὶ κάποιος ποδοσφαιριστὴς
ὁμάδος ποὺ νικᾷ
δὲν φεύγει γιὰ τὸ σπίτι του
μετὰ μὲ... δεκανίκια!

◆◆

Πρωταπριλιὰ θ' ἀκούσετε
ἀπὸ πολλοὺς εἰσέτι
πὼς φτάνει ἡ Βέμπο κατ' αὐτὰς
εἰς τὴ Μασαχουσέτη
δὲν θὰ ντυθοῦμε σύντομα
μὲ φύλλα ἀπὸ συκῆ
κι' ἀπ' ὅλα τὰ μεγάφωνα
ἀκοῦμε μουσική.
Γυμνοὺς δὲ θ' ἀπολαύσουνε
τὸ θέρος αἱ ἀκταὶ
τὸν Σελασιὲ διώρισαν
γιὰ πρόεδρον τῆς Κ.Τ.Ε.
Ὁ Λόντος μωλωπίστηκε
καθ' ἣν στιγμὴν ἐφόρμα
κι' ὁ Ξυοθρούστης βρίσκεται
στὴν παλαιά του φόρμα.

◆◆

Πρωταπριλιὰ θ' ἀκούσετε
πὼς ὁ Παπαντωνίου
ὅστις κεφάλας κέκτηται
μὲ σχῆμα... πεπονίου
τὴν θέσιν του τὴν πρόσφατον
ἣν μῆνας διετήρει
ἀπὸ προχθὲς τὴν ἔδωσε
στὸν Σκίπη τὸν Σωτήρη.

◆◆

Πρωταπριλιὰ θὰ σᾶς εἰποῦν
πολλοὶ φίλοι στενοί σας
πὼς οἱ δυνάμεις δὲν ποιοῦν
εἰς κάθε τι τὰς...νήσσας
πὼς ὁ Μουσούρης πάντοτε
μὲ τὴν Ἀλίκη ζῇ
καὶ ὁ Μακέδος ἀγαπᾷ
πολὺ τὸν Σαμαρτζῆ,
ὅτι ὁ Λάσκος ἐμφανῶς
καμμιὰ δὲν ἀγαπάει
καὶ γιὰ καμμιὰ στὴν ..Κέρκυρα
συντόμως δὲν θὰ πάῃ.

◆◆

Τὴν ἴδια μέρα θὰ σᾶς ποῦν
πολλοί σας φίλοι πὼς
τὰ ψάρια ποὺ ψωνίζομε
τὰ στέλνει ὁ Ὠρωπὸς
τοῦ Δόξα τόσοι τόμοι του
δὲ μένουμε στὸ ράφι,
κι' ὁ Γιαννουκάκης κατ' αὐτὰς
σπιρτόζους στίχους γράφει.

◆◆

Πρωταπριλιὰ θὰ γίνουνε
μεγάλα γεγονότα
κάθε τοῦ τόπου μας ντιζὲζ
θὰ πῇ σωστὴ μιὰ νότα
οἱ παραβάται δὲ θὰ βροῦν
ποτέ τους τὸ μπελᾶ
καὶ θ' ἀνεβῇ στὸ «Μοντιάλ»
ρεβὺ τοῦ... Ἀμπελᾶ.

◆◆

Τὴν πρώτη τούτου τοῦ μηνὸς
τοῦ Ἀπριλίου ἤτοι
κι' ἄλλο μεγάλο γεγονὸς
θὰ γίνῃ δίχως ὅμοιον
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ
ἀπὸ τὸν Μοσχοβίτη
εἰς τὴν Ποζέλλι θὰ πλεχθῇ
πρωτοφανὲς... ἐγκώμιον.

◆◆

Πρωταπριλιὰ θὰ μάθετε
πὼς πάντοτ' ὑπὸ μάλης,
τοῦ Καραγάτση τὰ γραπτὰ
δὲν κουβαλᾷ χαμάλης
καὶ κάποιος φίλος θὰ σᾶς πῇ
χωρὶς πολλὰ λιμὰ
ὅτι ὁ Χρῆστος Πύρπασας
θὰ φάῃ τὸν... Παλαμᾶ!
Ὁ Παπαστράτος, θὰ σᾶς ποῦν,
πὼς τείνει νὰ πτωχήνῃ
ἡ Κοτοπούλη τρομερὰ
στὸ σῶμα θὰ παχύνῃ
τῆς Πάουερ θ' ἀνάβουνε
τὰ φῶτα ἀπὸ τὰς ἔξη
κι' ὁ Πέτρος ὁ Κυριακὸς
στὶς κοῦρσες δὲν θὰ παίξῃ.

Χαῖρε λοιπὸν Πρωταπριλιὰ
τοῦ ψέμματος πηγὴ
ποὺ λὲς ὅτι στὴ γῆ
θὰ βασιλεύῃ πάντοτε
καὶ διαρκῶς εἰρήνη
κι' ὅτι συντόμως θ' ἀνεβῇ
κι' ἄλλη πρωτότυπη ρεβὺ
τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν
Μαμάκη—Γιοκαρίνη.
Χαῖρε ξανὰ Πρωταπριλιὰ
ποὺ μ' ἔβαλες στὰ αἵματα
Τὸ θέμα μου τελείωσε...
τελείωσαν τὰ... ψέμματα.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ (ΜΟΥΔ—ΠΟΥΛ)

Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

Τοῦ κ. Π. Χὸρν

Σ' ἕνα μανάβικο μιᾶς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τῆς Ἀθήνας, εἶδα τὴν ἑξῆς εἰδοποίηση : «Ἔχομεν μαρούλια μὲ δυὸ καρδιές». Ὁ φίλος ποὺ μὲ συνώδευε μοῦ λέει:

—Τέλος, πάντων σ' αὐτὴ τὴ συνοικία ὅλα εἶνε ἀριστοκρατικά, εἶνε μοντέρνα, ὡς καὶ τὰ μαρούλια ἀκόμη ἔχουν δυὸ καρδιές.

— Θέλεις δηλ. νὰ πῇς, τοῦ ἀπαντάω ἐγὼ πὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ἔχουν δυὸ καρδιές;

— Δὲν ξέρω γιὰ τοὺς ἄνδρες, μὰ οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀσφαλῶς δυὸ καὶ περισσότερες καρδιές.

— Ἐδῶ, κάπου θὰ κάθεται καμμιὰ ποὺ σ' ἔκαψε, κακομοίρη μου, γι' αὐτὸ τὰ λὲς αὐτά.

— Δὲν ξέρω, μὰ γιὰ νὰ στὸ λέω καὶ νὰ ἐπιμένω θὰ πῇ πὼς δὲν τὸ φαντάζομαι μὰ ἔχω ἀποδείξεις.

— Ἔστω φίλε μου' μὰ μαρούλια καὶ γυναῖκες ἀκόμη μὲ δυὸ καρδιές, δὲν βρίσκεις στὶς ἀριστοκρατικὲς συνοικίες μὰ καὶ στὶς λαϊκὲς ἀγορές.

— Ἴσως, μὰ ξέρεις γιατί;

— Γιατί;

— Γατὶ διεφθάρη καὶ ὁ λαὸς μὲ τὸ νὰ θέλῃ νὰ μαϊμουδίζῃ τὶς ἀριστοκρατικὲς τάσεις. Οἱ κοπέλλες τοῦ λαοῦ, μοντερνίζουν καὶ αὐτὲς σήμερα καὶ θέλουν νὰ μιμηθοῦν τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας.

— Μὰ φίλε μου, τὶς δυὸ καρδιὲς δε τὶς ἀπαντάει κανεὶς ἀπὸ μίμησι, γεννιέται κανεὶς μὲ δυὸ καρδιές.

— Θέλεις δηλαδὴ νὰ πῇς πὼς τὄχε ὁ ἄνθρωπος νἆναι σταθερὸς ἢ ἀσταθής;

— Καὶ βέβαια, συμβαίνει ὅπως μὲ τὰ μαρούλια. Εἶνε ἡ ράτσα τους νἄχουν δυὸ καρδιές. Ἔτσι λοιπὸν γεννιῶνται καὶ γυναῖκες μὲ δυὸ καρδιὲς ὅπως γεννιῶνται μὲ δυὸ μάτια καὶ μὲ δυὸ αὐτιά.

— Μὰ αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶνε...τέρατα, γιατὶ ἡ Εὔα, ποὺ ἐγεννήθηκε ἀπὸ μιὰ πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ, μπορεῖ νὰ εἶχε δυὸ μάτια καὶ δυὸ αὐτιά, εἶχε ὅμως μόνο μιὰ καρδιά.

— Γιατὶ δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἔχῃ δεύτερη, ἀφοῦ τότε δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο ἄλλος ἄντρας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀδάμ. Κατὰ τὴ θεωρία τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν, τὰ διάφορα ὄργανα τῶν ζώων πλάστηκαν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τους. Ἡ γάτα ἀπέκτησε νύχια γιὰ νὰ ἀμύνεται.

—Κατὰ τὴ θεωρία λοιπὸν αὐτή, ἀργότερα μπορεῖ νὰ γεννηθοῦν καὶ στὴν πραγματικότητα γυναῖκες μὲ δύο ἢ καὶ περισσότερες καρδιές, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐκολία νὰ τὴ προσφέρουν στὸν καθένα.

— Ὅπως μπορεῖ νὰ γεννιῶνται καὶ μὲ κόκκινα νύχια, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ νὰ τὰ βάφουν.

— Ἄσε, σὲ παρακαλῶ, τὰ ἀστεῖα γιατὶ ἐγὼ λαχταράω τὶς παλιὲς ἐποχές, ποὺ ἔζησαν οἱ παπποῦδες μας. Τότε ἡ γυναῖκα γνώριζε μονάχα ἕναν ἄντρα καὶ τοῦ ἀφωσιωνότανε σ' ὅλη της τὴ ζωή.

— Ἆ, φίλε μου, πές μας λοιπὸν πὼς εἶσαι τσιμπημένος στὰ γερὰ καὶ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ἀριστοκρατικὴ γειτονιά, ποὺ τὰ μαρούλια καὶ οἱ γυναῖκες, ἔχουν δύο καρδιές.

—Κι' ἂν εἶμαι, τί τὸ κακό;

— Δὲν λέω πὼς εἶνε κακό μὰ ἀφοῦ μιὰ φορὰ τὴν ἔπαθες, παρηγορήσου. Μὴν ἀπελπίζεσαι. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γειτονιὲς καὶ ἄλλα μανάβικα, ὅπου θὰ βρῇς... μαρούλια μὲ μιὰ μονάχα καρδιά.

Π. ΧΟΡΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

ὁ κόσμος σὲ 7 ἡμέρες

Κοσμήματα ἰθαγενῶν

Ἀπὸ μίαν διάλεξιν τοῦ Ἄγγλου ἐξερευνητοῦ Στούαρτ Κάμπελλ, δοθεῖσα εἰς τὴν Γεωγραφικὴν Ἑταιρείαν τοῦ Λονδίνου, μανθάνει κανεὶς πολλὰ περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κοσμημάτων ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Γουϊνέας.

Εἰς ὡρισμένας φυλὰς θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικὸν δεῖγμα ἀνδρικῆς ἀξιοπρεπείας, νὰ φέρῃ κανεὶς ἕνα ὡρισμένον εἶδος κανθάρων μέσα εἰς τὰ γένειά του. Οἱ κάνθαροι αὐτοὶ λάμπουν μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος, εἶνε δὲ πολὺ σπάνιοι καὶ δι' αὐτὸ οἱ νεαροὶ ἰθαγενεῖς ἐλλείψει κανθάρων εἶνε ὑποχρεωμένοι συχνὰ νὰ ἀρκοῦνται εἰς μερικὰ χρωματιστὰ πτερὰ πουλιῶν, ποὺ τὰ καρφώνουν ἐπίσης εἰς τὰ γένειά των. Οἱ πολὺ νέοι καὶ ὅσοι τυχὸν δὲν ἔχουν ἐπαρκῆ γένεια, κρεμοῦν τοὺς καρποὺς ἑνὸς τροπικοῦ φυτοῦ εἰς τοὺς πλοκάμους τῶν κροτάφων των. Ἄλλαι φυλαὶ προτιμοῦν ὡς στολίδια περιδέραια ἀπὸ....δόντια, ἄλλαι πάλιν, ποὺ ἔχουν ἔλθει ἤδη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν πολιτισμόν, τρελλαίνονται γιὰ τὶς γυάλινες χάντρες. Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι οἱ ἄνδρες τῶν φυλῶν αὐτῶν ἀγαποῦν τὰ κοσμήματα πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ εἶνε πάντοτε σεμνότεραι καὶ σοβαρώτεραι εἰς τὴν ἐμφάνισίν των.

Ἔκλεβε... μελίσσια!

Εἰς τὴν περιφέρειαν Μπ"άϊμπουργ τῆς Αὐστρίας ἀπὸ πέντε ἤδη ἐτῶν ἐγίνοντο πολλαὶ μυστηριώδεις κλοπαὶ μελισσῶν μὲ τὰς κυψέλας των καὶ ἕως τώρα αἱ κλοπαὶ αὐταὶ παρέμεναν μυστηριώδεις. Ἀκόμη καὶ τὰ φτωχότερα σπίτια ἔβλεπαν κλεπτόμενα τὰ μελίσσια των. Αἱ ἔρευναι τῆς χωροφυλακῆς, ὡδήγησαν τέλος εἰς μίαν ἐκπληκτικὴν ἀφήγησιν. Ὡς κλέπτης συνελήφθη ὁ 56ετὴς κτηματίας Γιόχαν Ρόσσιτς, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο ὡς πλουσιώτερος γαιοκτήμων τῆς περιφερείας. Ὁ συλληφθεὶς ὡμολόγησεν ὅτι αὐτὸς πράγματι εἶχε διαπράξει ὅλας τὰς κλοπὰς μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς ὑπηρέτου του, ἐδικαιολόγησε δὲ τὰς πράξεις του μὲ τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἀπὸ τὰς κυψέλας ου εἶχε χάσει καὶ ὁ ἴδιος κατὰ καιροὺς πολλὰ μελίσσια καὶ ἤθελεν, ἁπλούστατα νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ.

Ἡ τιμωρία τῆς ἄπιστης

Ἕνας Ἰταλὸς ἐργάτης ἀπὸ τὸ Κουνέο, ἐργαζόμενος εἰς ἕνα ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων τοῦ Τουρίνου ἐπληροφορήθη τυχαίως ὅτι ἡ σύζυγός του δὲν τοῦ ἦτο πιστή. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθειάν του ἐγύρισεν ἕνα βράδυ ἐξαφνικὰ εἰς τὸ σπίτι του, μὲ τὸ τελευταῖον νυκτερινὸν τραῖνο, ἀλλὰ δὲν εὕρηκεν ἐκεῖ τὴν σύζυγόν του. Ἐπερίμενεν ὁλόκληρη τὴν νύκτα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἕως ὅτου τέλος ἡ ἄπιστος σύζυγος ἐπέστρεψε κατὰ τὰ ἐξημερώματα. Οταν εἶδε τὸν ἄνδρα της, ἡ γυναίκα ἰσχυρίσθη ὅτι ἦτο εἰς τὴνἀγοράν, ὁ σύζυγός της ὅμως τὴν ἠνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπιστίαν της. Τότε ὁ ἀτιμασθεὶς ἥρπασεν ἕνα ψαλλίδι καὶ τῆς ἔκοψε ὅλα τὰ μαλλιά, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰν τοῦφαν εἰς τὸ μέτωπον. Καὶ ἔπειτα τὴν ἐπέταξεν εἰς τὸν δρόμον. Τὸ ἐπεισόδιον προεκάλεσεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ζωηρὰν αἴσθησιν εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν.

Ἐρείπια κατὰ παραγγελίαν

Τὸ μεγάλο παράπονο τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε τὸ ὅτι ἡ Χώρα των δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καθόλου ἐρείπια ἀπὸ τὴν ρωμαντικὴν ἐποχήν. Τὸ κακὸν αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕνα ἐργοστάσιον κτισθὲν τελευταίως εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν καὶ εἰδικευμένον εἰς τὴν παραγωγὴν.... ἱστορικῶν ἐρειπίων. Ἡ παράδοσις ἑνὸς ἡμικατεστραμένου μεσαιωνικοῦ πύργου, μὲ ἐγγύησιν τῆς πιστῆς ἱστορικῆς ἀναπαραστάσεως εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του στοιχίζει ἀπὸ 4.000 μέχρι 12.000 δολλαρίων.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΜΠΕΡΑΜΜΕΡΓΚΑΟΥ

Εἰς τὸ Ὀμπεραμμεργκάου τῆς Γερμανίας ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν προσεχῆ ἀναπαράστασιν τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, ποὺ γίνεται, ὡς γνωστόν, ἐκεῖ κάθε χρόνον. Ἰδίως καταβάλλονται προσπάθειαι διὰ νὰ μάθουν οἱ ἠθοποιοί, ποὺ εἶνε ἁπλοῖ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, τοὺς ρόλους των.

Τὴν φορὰν αὐτήν, ἐκτὸς τοῦ κυρίως ἔργου ποὺ παριστάνει τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, θὰ δοθῇ καὶ ἕνα ἄλλο ἔργον ποὺ θὰ ζωντανεύῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀμπεραμμεργκάου. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐγράφη ἀπὸ τὸν θεατρικὸν συγγραφέα Λέο Βαϊσμάτη, εἶχε παιχθῆ δὲ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ 1933 μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸ ἔργον ἀναπαρίσταται πῶς εἰς τὰ 1633 ὁ Κάσπαρ Σῆσλερ εἶχε φέρει εἰς τὸ Ὀμπεραμμεργκάου τὴν πανώλην, καὶ πῶς οἱ χωρικοὶ διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν εἶχαν κάμει τὸ «τάμα» νὰ παριστάνουν ἐπὶ δέκα χρόνια τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν προσεχῆ νέαν παράστασιν τοῦ ἱστορικοῦ δράματος, ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου, λαμβάνουν μέρος ὀγδοήκοντα περίπου ἠθοποιοί, ποὺ εἶνε σχεδὸν ὅλοι καὶ ἠθοποιοὶ τῶν «παθῶν». Ἐπὶ πλέον θὰ ὑπάρχῃ χορῳδία καὶ ὀρχήστρα.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΗΝ ΟΡΑΣΙ;

Ὁ ἰατρὸς Ζινέστουλ, στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Ἑβδομαδιαίας Ἰατρικῆς Ἐφημερίδος» τοῦ Μπορντώ, ἀναφέρει τὶς βλάβες ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στὴν ἀνθρώπινη ὅρασι ὁ κινηματογράφος, καθὼς καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας των. Μαθαίνουμε ἔτσι ὅτι ὁ κινηματογράφος μπορεῖ νὰ προσβάλῃ τοὺς δακρυγόνους ἀδένες, τὸν ἐπιπεφυκότα ὑμένα μέχρι σημείου νὰ προκαλέσῃ ἐπιπεφυκίτιδα διαρκείας πολλῶν ἡμερῶν. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι ὁ γιατρὸς συνιστᾷ ν' ἀποφεύγῃ κανεὶς ἐντελῶς τὸν κινηματογράφο ἕως ὅτου θεραπευθῇ ἀπὸ τὴν πάθησίν του. Ἐάν, ἐν τούτοις, ἡ πάθησίς του εἶνε ἐλαφρᾶς μορφῆς, μπορεῖ νὰ πηγαίνῃ 2—3 φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέγῃ τὴ θέσι του στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ στὴ μεσαία σειρὰ τῶν καθισμάτων. Πρέπει ἐπίσης ν' ἀποφεύγῃ τὶς παληές, κατεστραμμένες ταινίες, γιατὶ αὐτὲς κουράζουν ἐξαιρετικὰ τὰ μάτια. Ὅσοι ἐπίσης πάσχουν ἀπὸ ἐπιπεφυκίτιδα, θἄπρεπε νὰ φοροῦν στὸν κινηματογράφο γυαλιὰ μαῦρα ἢ κίτρινα, σὰν αὐτὰ ποὺ φορᾶμε γιὰ τὸν ἥλιο.

Ἐν τέλει ὁ ἰατρὸς Ζινέστουλ καταλήγει μὲ τὴν διαβεβαίωσι ὅτι ἡ πρόοδος ποὺ συντελέσθη στὴν προβολὴ τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐλάττωσε τοὺς κινδύνους γιὰ τὴν ὅρασι τῶν θεατῶν.

ΑΠΙΘΑΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστῇ τὸ βαρύτερο ἀτύχημα ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει. Π. χ. τὸ ἄρμεγμα μιᾶς ἀγελάδας θεωρεῖται ὡς ἡ πιὸ ἀκίνδυνη καὶ ἥσυχη ἀσχολία. Ὡστόσο ἕνας βουκόλος σὲ μίαν φάρμα τῆς Καλιφόρνιας ἔσπασε τὸ λαιμό του τὴν ὥρα ποὺ ἄρμεγε.

Ἕνας ἄλλος στὸ Παρίσι μόλις φταρνίστηκε ἔβγαλε τόν... ὦμο του! Τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο ὅπου οἱ γιατροὶ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴ θέσι του. Πέρασε ἕνας μῆνας καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐγχείρισι. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξαναφταρνίστηκε, ὁ ὦμος του ἐπανῆλθε στὴ θέσι του.

Στὴν Ἀμερικὴ ἕνας λεπτὸς ἄνθρωπος ἔσπασε δυὸ πλευρά του — γιατὶ νομίζετε; — ἐπειδὴ τὸν ἔσφιξε δυνατὰ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του. Ἐνῷ ἕνας ἄλλος γαιοκτήμων ἔσπασε τὸ πόδι του τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμε νὰ κλωτσήσῃ ἕνα γουρούνι.

Στὸ Λονδῖνο ἕνα μωρὸ ἔρριξε τὸν πατέρα του νὸκ-ἄουτ, πετῶντας του στὸ κεφάλι τὴν μποτίλλια του μὲ τὸ γάλα.

Ὁ κατάλογος τῶν παράξενων ἀτυχημάτων εἶνε μεγάλος. Στὴ Κολωνία, ἕνας λωποδύτης ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάσῃ μετὰ τὴν κλοπή, ἀπὸ τὸ χασάπικο μπλέχτηκε στὴ φυγὴ στὰ κρεμασμένα ἀπὸ τὰ τσιγγέλια τῆς εἰσόδου σαλάμια καὶ... πνίγηκε! Ἐνῷ στὴν Τουλὼν ἡ οὐρὰ ἑνὸς σκύλου χτύπησε στὴν σκανδάλη ἑνὸς κυνηγετικοῦ ὅπλου μὲ τὸ τραγικὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ τὸ ὅπλο καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν κύριό του!

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Ὁ ἰατρὸς Βεκόνλερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους ἐπιστήμονας τοῦ Νοσοκομείου Μπελβὺ τῆς Ν. Ὑόρκης, ἐδημοσίευσε τελευταίως τὰ συμπεράσματα τῶν πολυχρονίων μελετῶν του γιὰ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια.

Τὰ συμπεράσματα αὐτά, δυστυχῶς, εἶνε πολὺ θλιβερά. Ὁ ἰατρὸς Βεκόνλερ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψις καὶ εὐφυΐα αὐξάνουν μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 15 χρόνων καὶ μένουν ἔπειτα στάσιμες ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Ἀπὸ τὰ 25 ἀρχίζουν νὰ λιγοστεύουν σταθερά, χωρὶς καμμίαν ἐξαίρεσιν. Τόπο, λοιπόν, στοὺς νέους! Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ γιατρό, ἕνας ἄνθρωπος 40 ἐτῶν ἀρχίζει νὰ ξαναμωραίνεται, ἐνῷ ὅμως ἕως τώρα τὸν θεωρούσαμε πὼς βρίσκεται στὸ ζενὶθ τῆς διανοητικῆς του ἀκμῆς.

Ὁ ἰατρὸς Βεκόνλερ ὑπέβαλε σὲ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασι 15.000 ἀξιωματικοὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ γιὰ νὰ φθάσῃ στὰ ἀπελπιστικά του αὐτὰ συμπεράσματα. Οἱ «μεσόκοποι» νομίζουν πὼς δὲ θὰ ἔχουν κανένα λόγο νὰ τὸν εὐγνωμονοῦν.

Ἡ Τράπεζα τῆς Γαλλίας προέβη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν καταμέτρησι τῶν ἀποθεμάτων χρυσοῦ, ποὺ ἔχει εἰς τὰ θησαυροφυλάκιά της. Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα διακρίνονται οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ζυγίζουν καὶ καταμετροῦν τὸ πολύτιμον μέταλλον.

Οἵα ἡ μορφή... κ.λ.π.

Εἰς τὴν Ἐγκληματολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κάνσας Σίτυ, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἕνας καθηγητὴς ἐπέδειξε τελευταίως εἰς τοὺς μαθητάς του ἑβδομῆντα πέντε φωτογραφίας καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ ὑποδείξουν μέσα εἰς τὰς φωτογραφίας αὐτὰς τοὺς ἐγκληματικούς, κατὰ τὴν κρίσιν των τύπους. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ διαγωνισμοῦ ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἀπροσδόκητον. Πενῆντα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τοὺς σπουδαστὰς τῆς ἐγκληματολογίας ὑπέδειξαν μετὰ βεβαιότητος ὡς λίαν ἐπίφοβον ἐγκληματικὸν τύπον τὸν κ. Ἔδγαρ Χοῦβερ, τὸν περίφημον διευθυντὴν τοῦ κεντρικοῦ ἀμερικανικοῦ γραφείου τῆς Βάσιγκτων!

Ἔτρωγε τὶς... κατσαρίδες

Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον τῆς Κρεμόνας., εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδικάζετο κατ' αὐτὰς κάποιος Τσελόστε Τέλο, ὁ ὁποῖος εἶχε προσκαλέσει ἕνα φίλον του εἰς μίαν ταβέρναν καὶ ἐκεῖ, χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν εἶχεν ἐπιτεθῇ ἐναντίον του διὰ μαχαίρας καὶ τὸν ἐτραυμάτισε ἀρκετὰ σοβαρῶς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης προσῆλθεν ἕνας μάρτυς, ὁ ὁποῖος κατέθεσεν ὅτι ὁ Τσελόστε Τέλο δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του, διότι εἶνε ἀνισόρροπος. Ὡς ἀπόδειξιν τῆς βεβαιώσεώς του ὁ μάρτυς ἀνέφερε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Τέλο ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἀνθρώπων ἔτρωγε....κατσαρίδες καὶ σκουλήκια!

Συνέδρια

Εἰς τὴν Βιένννη ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὸ Πανευρωπαϊκὸν Συνέδριον τῆς Διαφημίσεως, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Προπαγάνδας δόκτορος Γκαίμπελς, καὶ μὲ συμμετοχὴν πολλῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἀρχῶν. Τὸ Συνέδριον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον μετέχουν ἀντιπροσωπεῖαι ἐκ Γερμανίας, Βελγίου, Ντάντσιγκ, Ἐσθονίας, Γαλλίας, Ἰταλίας, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Οὐγγαρίας περιλαμβάνει 800 ἕως 1.000 μέλη, θὰ ἀσχοληθῇ δὲ μὲ τὰ γενικὰ ζητήματα τῆς διαφημίσεως, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν συζητήσεων ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως προβλέπονται καὶ ἀρκεταὶ τελεταὶ εἰς ἃς θὰ κληθοῦν οἱ σύνεδροι. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου, ποὺ ἔχουν μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ὅλην οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς Εὐρώπης, παρακολουθοῦνται μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς ἐμπορικοὺς καὶ βιομηχανικοὺς κύκλους.

Διεθνὴς ἔκθεσις τοῦ νεροῦ

Μεταξὺ Ἀμβέρσης καὶ Λύττιχ διανοίγεται μία διῶρυξ, ἡ «Διῶρυξ Ἀλβέρτου», ἡ ὁποία ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τοῦ Βελγίου, καὶ μέλλει νὰ μετατρέψῃ τὸ Λύττιχ εἰς ἀξιόλογον μεσογειακὸν λιμένα. Ἡ θαλασσία αὐτὴ ὁδὸς θὰ εἶνε, ὡς ὑπολογίζεται, ἕτοιμη κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνοίγματος τῆς Διώρυγος Ἀλβέρτου ἔχει ἀποφασισθῆ νὰ ὀργανωθῇ εἰς τὸ Λύττιχ μία διεθνὴς ἔκθεσις, ποὺ θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τὸν Μάϊον μέχρι τοῦ Νοεμβρίου. Ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς θὰ εἶνε τὸ νερό, δηλαδὴ ὅλη ἡ ἔκθεσις θὰ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν σημασίαν καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ὕδατος. Εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν θὰ ἐπιδειχθῇ ποῖον σπουδαῖον ρόλον παίζει τὸ νερὸ εἰς τὴν ἁλιείαν, τὰ ταξίδια καὶ τὰ σπόρτ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τεχνικήν. Δὲν θὰ παραλειφθῇ προσέτι οὔτε ἡ σημασία τῶν νερῶν εἰς ὅλας τὰς ἄλλας σφαίρας, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν μόδαν. Ὅλα αὐτὰ θὰ δειχθοῦν εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τοῦ Λύττιχ κατὰ τὸ 1939.

ΜΕΤΑ 2 1|2 ΕΤΩΝ ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Τὸ δρᾶμα τοῦ ἐμφυλίου Ἰσπανικοῦ πολέμου πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του. Ἡ ἀπόφασις τῶν κυβερνητικῶν νὰ συνθηκολογήσουν, ἡ παράδοσις τῆς Μαδρίτης εἰς τοὺς ἐθνικιστάς, ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα βήματα πρὸς τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς τραγικῆς αὐτῆς χώρας ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν ἐφιάλτην τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ ποὺ τὴν ἐτυράννησε ἐπὶ 2 ½ συνεχῆ χρόνια. Ἤδη, καὶ πάλιν, ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου στρέφεται πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, ἡ ὁποία θὰ εὕρῃ, ἐπὶ τέλους, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνευσιν.

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ, μὲ αὐτὴν τὴν ἀφορμήν, νὰ παραθέσωμεν ἐδῶ μερικὲς σύντομες εἰκόνες ἀπὸ τὴν γραφικὴ χώρα τοῦ Δὸν Κιχώτη, καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τὴν ὄμορφη Καστίλλια, τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ τὶς πιὸ παληὲς τῆς Ἰσπανίας. Σ' αὐτὴν ἀκόμη πλανῶνται σήμερα ἀνήσυχες οἱ σκιὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὴν ἀγάπησαν, ὅπως ἡ σκιὰ τοῦ Φιλίππου II, τοῦ τραγικοῦ «ἱππότου τῆς ἐλεεινῆς μορφῆς» Δὸν Κιχώτη, τῆς Ἁγίας Τερέζας τοῦ [illegible] Καμπεαδὸρ καὶ ἄλλων.

Ἡ Καστίλλια βρίσκεται χίλια μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἐπάνω σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιοχή, τὴν ὁποία ἀποτελεῖ μιὰ ἀλυσσίδα βουνῶν μὲ ὕψος δυὸ καὶ δυόμισυ χιλιάδων μέτρων. Τὰ βουνὰ αὐτὰ εἶνε οἱ Σιέρας ντὲ Γκάτα, ντὲ Γκρέντος καὶ ντὲ Γκουανταράμα.

Ἡ ἱστορία τῆς Καστίλλιας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Βισιγότθοι κατέβηκαν στὴν Ἰσπανία καὶ μετὰ τὴν μάχη τοῦ Χερὲν, κατέφυγαν, πρόσφυγες πιά, στὴν περιοχὴ τῶν Ἀστουρίων μέχρι τοῦ Τολέδου καὶ τῆς Γρενάδας.

Κατὰ τὸν δέκατο αἰῶνα οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀστουρίων κατέβηκαν ἀπὸ τὰ βουνά, ὅπου οἱ πρόγονοί των εἶχαν παραμείνει δυὸ αἰῶνες, καὶ μετέφεραν τὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου των ἀπὸ τὸ Ὀβιέδο στὴ Λεόν. Ἔτσι βρίσκονταν κοντὰ στὴν μουσουλμανικὴ περιοχὴ τοῦ Χαλίφη τῆς Κόρδοβας, ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχε τὸ περίφημο Καστίλλε, τὸ φρούριο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ αὐτὴ ἡ χώρα πῆρε τ' ὄνομά της.

Μισὸν αἰῶνα ἀργότερα ἑνώθηκε μὲ τὸ βασίλειο τῆς Ναβάρας. Μετὰ δὲ ἕνας ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς της, ὁΦερδινάνδος Ι, ἐστέφθη μὲ δύο στέμματα τῆς Καστίλλιας καὶ τῆς Λεόν. Τὸ 1230 αὐτὴ ἡ ἕνωσις ἔγινε πιὰ ὁριστική.

Τότε ἄρχισε ἡ ἐκδίωξις τῶν Μουσουλμάνων, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάστηκαν νὰ κατοικήσουν στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Τάγγη. Οἱ Καστιλλιάνοι βασιλεῖς εἶχαν τώρα ὡς ἔμβλημα ἕνα λεοντάρι καὶ δύο φρούρια. Ἀπ' τὶς κυριώτερες πόλεις τῆς κομητείας τῆς Καστίλλιας ἦταν τὸΜποῦργκος, ποὺ ὀνομαζόταν ἀλλοιῶς καὶ Νέα Καστίλλια.

Ἡ Παληὰ Καστίλλια ἁπλώνονταν ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα μέχρι τὴν Σιέρρα Γκουανταράμα.

Ἡ περιφέρεια τῆς Παληᾶς Καστίλλιας λέγεται «Γῆ τοῦ ψωμιοῦ», γιατὶ ἐκεῖ βγαίνει τὸ περισσότερο στάρι...

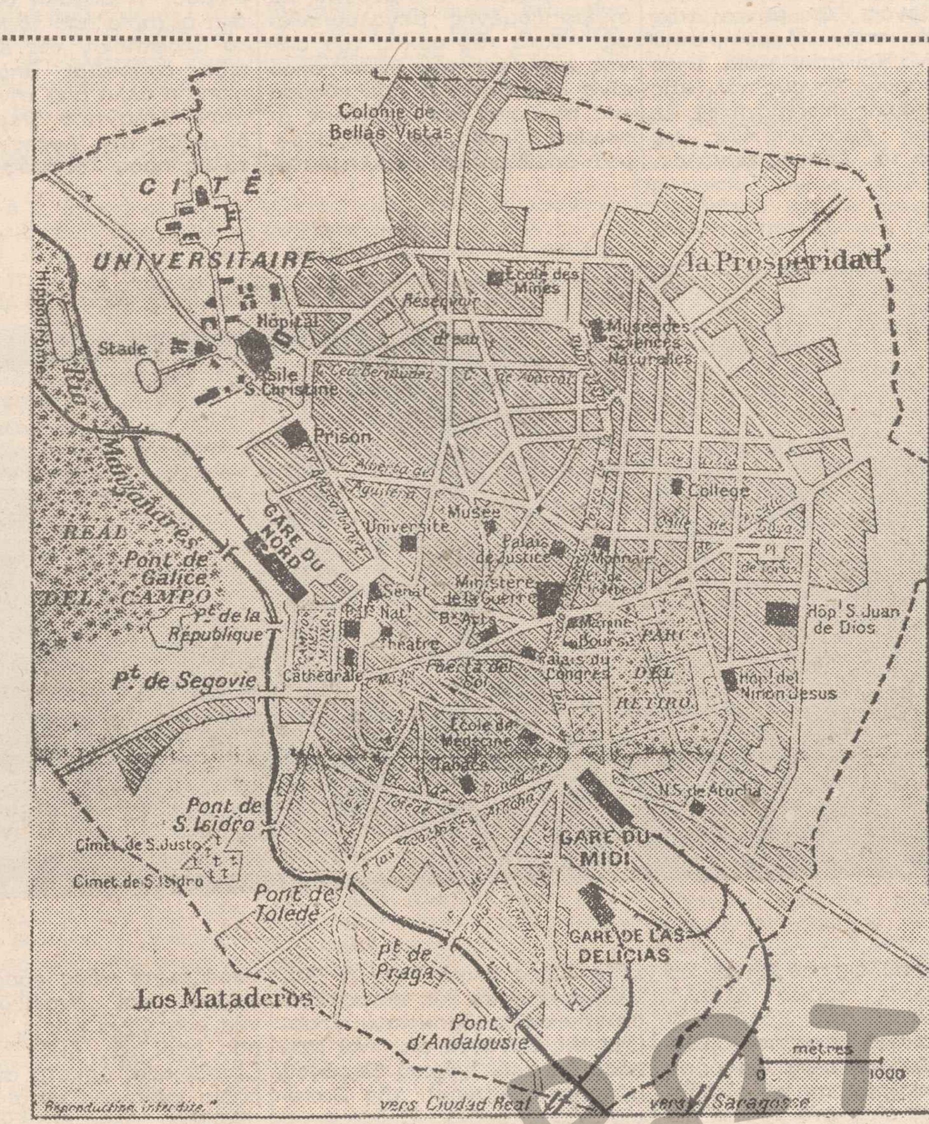

Χάρτης τῆς Μαδρίτης, ἡ ὁποία παρεδόθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τοὺς ἐθνικιστάς

Ἡ πόλις τοῦ Μποῦργκος εἶχε τὴν πιὸ παληὰ κι' ἀριστουργηματικὴ μητρόπολι Σ' αὐτὴν ἐφυλάσσοντο ἕνα σωρὸ κειμήλια καὶ πολύτιμα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα κατεστράφησαν ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως εἶνε καὶ ἡ πόλις Βαλαδολίδ, τῆς περιφερείας τῆς Καστίλλιας, στὴν ὁποία πέρασε τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὁ Χριστόφορος Κολόμβος. Στὴν Βαλαδολίδ, τὸ κλίμα εἶνε πολὺ ἄγριο. Τὸ καλοκαῖρι φθάνει στοὺς 45 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδὲν καὶ τὸν χειμῶνα 13 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός.

Στὴν Σαλαμάνκα, στὴν ὁποία εἶχαν γίνει τελευταίως καὶ κατὰ καιροὺς τόσες αἱματηρὲς συρράξεις, ὑπάρχει ἢ μᾶλλον ὑπῆρχεν ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου.

Ἡ Σεγκόβια πάλι ποὺ βρίσκεται στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴν Σαλαμάνκα καὶ τὴν Βαλαδολίδ, εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη πόλις τῶν κατακτητῶν τῆς Ἰσπανίας. Ἐκεῖ ὑπάρχουν σὲ κάθε τριάντα μέτρα ἀξιοθαύμαστα ἀρχιτεκτονικὰ τόξα καὶ εἰκοσιοκτὼ γέφυρες πάνω στὸν ποταμό. Ἔχει ἀκόμη τὸ — κατεστραμμένο σήμερα — περίφημο φρούριο τοῦ Ἀλκαζάρ, παληὰ κατοικία τῶν Ἀβενσεράγων.

Στοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρα Γουανταράμα βρίσκονται τὰ Ἄβιλα, ὅπου ὑπάρχει ἡ περίφημη ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Τερέζας, κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἱστορικὰ μοναστήρια τῶν Καρμελιτῶν.

Στὶς περιφέρειες τῆς Καστιλλιας καὶ γενικώτερα σὲ ὅλη τὴν Ἰσπανία, ὁ χειμώνας, ἂν καὶ εἶνε μικρῆς διαρκείας, εἶνε φοβερός. Γι' αὐτὸ λένε τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό:

«Τρεῖς μῆνες χειμώνας στὴν Ἰσπανία ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐννηὰ μῆνες στὴν Κόλασι.»

Φυσικά, οἱ ὀμορφιὲς τῆς χώρας τῶν ταυρομάχων δὲν περιορίζονται στὴν Καστίλλια. Κι' ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ ἐπεκταθῇ θἄπρεπε νὰ ἀναφέρῃ τὰ ρόδα τῆς Γρενάδας, τὶς περίφημες ταυρομαχίες τοῦ Τολέδο, τὶς γοητευτικὲς ὀμορφιὲς τῆς Σεβίλλης κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες γραφικότητες.

Ἡ Μαδρίτη ὡς πόλις δὲν παρουσιάζει τὸ ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον οὔτε τοῦ Μποῦργκος, οὔτε τοῦ Τολέδο. Στὰ «ράμπλας» της δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ ἕνα ἀλλοπρόσαλλον πλῆθος νὰ περιφέρεται καὶ νὰ ξεκουράζεται στὴν ἄκρη τῆς λεωφόρου σὲ μιὰ καρέκλα, πληρώνοντας μερικὲς δεκάρες.

Γενικὰ ἡ ἰσπανικὴ πρωτεύουσα δὲν διαφέρει καθόλου χάρις στὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα καὶ τοὺς οὐρανοξύστας της, ἀπὸ τὶς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς μεγαλουπόλεις. Κι' ἡ μόνη ὑπάρχουσα διαφορά, εἶνε τὸ «κουλὲρ-λοκάλ» ποὺ δημιουργοῦν οἱ «Κάρμεν» τους, οἱ ὡραῖες καὶ φλογερὲς κοπέλλες ποὺ μοιάζουν τόσο εὔκολα τὸ θεῖο τους χαμόγελο.

Ἡ Βαρκελώνη, πάλι, εἶνε ἡ πιὸ ζωντανὴ πόλις τῆς Ἰσπανίας, γιατὶ σ' αὐτὴν ὑπάρχουν τὰ περισσότερα ἐργοστάσια καὶ συνεπῶς κινεῖται μόνο σ' αὐτὴν τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας τοῦ Δὸν Κιχώτη.

Πολὺ ἀξιοπαρατήρητα σημεῖα τῆς Μαδρίτης εἶνε τὰ πολλὰ καὶ διάφορα Μουσεῖα της. Μέσα σ' αὐτὰ ὁ ξένος βλέπει ἕνα σωρὸ καλλιτεχνικοὺς κι' ἄλλους θησαυροὺς ποὺ δὲν συναντᾷ σ' ἄλλες χῶρες. Περισσότερο ἀξιοσημείωτο εἶνε τὸ Ναυτικὸ Μουσεῖο, στὸ ὁποῖο διατηρεῖται ἕνα μεγάλο ὁμοίωμα τῆς καραβέλλας «Σάντα Μαρία», τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ὁ Κολόμβος κατὰ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀμερική.

Τὰ περισσότερα μνημεῖα τῆς Ἰσπανίας εἶχαν χάσει πιὰ τὴν ποίησί τους καθὼς ἐκαλύπτοντο ἀπὸ τὰ νέφη τοῦ πολέμου. Πολλὰ ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ἐρείπια.

Ἀλλὰ σήμερα ποὺ ἡ Ἰσπανία ἀποκτᾷ, ὕστερα ἀπὸ τόσων μηνῶν συμφοράς, τὴν ποθητὴν εἰρήνην, ἀρχίζει καὶ ἐλπίζει, μετὰ τὰς δυσκόλους ἡμέρας τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς ἀνορθώσεως, ὅτι θὰ ξαναπάρῃ τὴν παλαιὰν ἱστορικὴν αἴγλην της καὶ τὴν φαιδρότητα τῆς γαληνίας μεσημβρινῆς ἀτμοσφαίρας της.

ΖΑΚ ΟΛΕΤΟΥΡ

ΜΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΩΜΕ: Η ΓΡΙΠΠΗ

Ὁ πολὺς κόσμος, συνηθίζει νὰ ἀστειεύεται μὲ τὴν γρίππην καὶ νὰ μὴ τὴν παίρνῃ στὰ βαρειά, ἰδίως τώρα, στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν εἶνε σὲ θέσι ὅταν παρουσιάζεται ἡ ἀρρώστεια αὐτή, νὰ ἀποφανθῇ ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἀκίνδυνη. Προκειμένου περὶ γρίππης, κανένας δὲν ξέρει τίποτα ἀπολύτως.

Ὑπάρχουν μορφές της, οἱ ὁποῖες θεραπεύονται στὸ πόδι Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλες, ποὺ θανατώνουν σὲ 48 ὧρες.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι διαλέγει τὰ θύματά της σχεδὸν πάντοτε μεταξὺ τῶν ἐξασθενημένων ἀπὸ ὑπερκόπωσι καὶ τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ ὑποσιτισμό

Θυμούμεθα ἀκόμη τὴν ἐπιδημία ἡ ὁποία ἔπεσε κατὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦ 1914 καὶ ἐπὶ ἕνα χρόνο ἐσάρωσε ὁλόκληρο τὸν κόσμο, μὲ θύματα τρεῖς φορὲς περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχε ὁ πόλεμος μέσα σὲ τεσσεράμισυ χρόνια. Καὶ μονάχα εἰς τὶς Ἀγγλικὲς Ἰνδίες ἀπάνω ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ὑπέκυψαν σ' αὐτὴ τὴ θεομηνία.

Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο νὰ μάθῃ κανεὶς πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀρρώστεια ἢ πῶς θὰ περιορίσῃ στὸ ἐλάχιστο τὶς προσβολές της.

Στὴ μύτη, στὸ στόμα καὶ στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα τοῦ γριππιασμένου βρίσκονται σπέρματα διάφορα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὀφείλονται οἱ ἐπιπλοκὲς τῆς γρίππης, Αὐτὲς δὲ ἀκριβῶς οἱ ἐπιπλοκὲς εἶνε ἐκεῖνες ποὺ κάνουν τὴν γρίππη ἐπίφοβη ἀρρώστεια, γιατὶ συχνὰ προκαλοῦν τὸν θάνατο τοῦ ἀρρώστου.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχαν οἱ ἐπιπλοκές, ἡ γρίππη θὰ ἦτανε μιὰ καλόβολη ἀρρώστεια, εἰς τὶς περισσότερες περιπτώσεις. Δυστυχῶς ὅμως, εἶνε βέβαιο ὅτι τὸ σπέρμα της, ποὺ εἶνε ἀκόμη ἄγνωστο, προετοιμάζει το ἔδαφος γιὰ μιὰ κοινὴ δρᾶσι μαζὺ μὲ ἄλλα μικρόβια Ἐὰν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀπομονωθῇ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, σὲ καιρὸ ἐπιδημίας, θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ἀποφύγῃ τὴν προσβολή. Ἀλλὰ μιὰ τέτοια ἀπομόνωσι θὰ ἦτανε ἀκατόρθωτη, μὲ τοὺς σημερινοὺς ὅρους τῆς ζωῆς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι, ὅτι, προπάντων τὸν χειμῶνα, θὰ συναντοῦμε ἀνθρώπους ποὺ θὰ ἔχουν τὸ μικρόβιο τῆς γρίππης καὶ νὰ λάβωμε τὰ μέτρα μας.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε τὴν κούρασι καὶ τὴν ὑπερκόπωσι κάθε εἴδους. Νὰ ἀφιερώνωμε στὸν ὕπνο ὅλο τὸν διαθέσιμο καιρό μας, γιὰ νὰ ἔχωμε ἐξασφαλισμένη τὴν ἀνανέωσι τῶν δυνάμεών μας.

Νὰ μὴ συχνάζωμε σὲ μέρη, στὰ ὁποῖα συγκεντρώνεται πολὺς κόσμος : κινηματογράφους, θέατρα, καφενεῖα αἴθουσες διαλέξεωνκλπ.

Νὰ ἀποφεύγωμε τὰ κρυολογήματα, τὰ ὁποῖα προδιαθέτουν γιὰ τὴν γρίππη.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὲς νέες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες μὲ τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ζωτικότητά των θὰ ἔπρεπε φυσικὰ νὰ μένουν ἀπρόσβλητες ἀπὸ τὴν γρίππη, γίνονται θύματα τῆς ἀσθένεας αὐτῆς, λόγῳ τοῦ θεληματικοῦ ὑποσιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποβάλλονται γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν συμβατικὴ γραμμὴ μιᾶς γυναικείας αἰσθητικῆς, ποὺ πολλοὶ ἄνδρες ὡστόσο τὴν βρίσκουν συζητήσιμη. Ὁ ὑποσιτισμὸς αὐτὸς τὶς προετοιμάζει γιὰ τὴν γρίππη.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἐρρίφθηκε ἡ γνώμη νὰ γίνωνται προληπτικοὶ ἐμβολιασμοὶ γιὰ τὴν γρίππη. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ μικρόβιο τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς εἶνε ἄγνωστο, ἡ ἐπιστήμη περιωρίσθηκε νὰ παρασκευάζῃ ἐμβόλια μὲ ὅλα τὰ σπέρματα τῶν γριππωδῶν ἐπιπλοκῶν.

Ἐφ' ὅσον εἰς αὐτὰ τὰ σπέρματα ὀφείλεται ἡ σοβαρότης ποὺ προσλαμβάνει ἡ γρίππη, (μόνη της ἡ χωρὶς τὶς ἐπιπλοκές, ὅπως εἴπαμε ἤδη, ἡ γρίππη θὰ ἦτανε μιὰ ἐλαφρὰ ἀρρώστεια ποὺ δὲν θὰ βαστοῦσε λίγο φυσικὸ ἦτανε ἐναντίον αὐτῶν τῶν σπερμάτων νὰ στραφῇ ὁ ἐμβολιασμός.

Ἤδη ἀπὸ οὗ 1918 οἱ καθηγηταὶ Minet καὶ Benoit εἰς τὸ Συνέδριο τῆς Βαρσοβίας ἀνεκοίνωσαν ὅτι μὲ ἕνα σύνθετο ἐμβόλιό των εἶχαν τρεῖς φορὲς ὀλιγώτερες περιπτώσεις γρίππης σὲ κείνους ποὺ εἶχαν ἐμβολιασθῆ, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς μὴ ἐμβολιασθέντας καὶ προπάντων 20 φορὲς μικρότερη θνησιμότητα στοὺς πρώτους.

Κι' αὐτὸ ἦτανε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀπὸ τότε ἄλλαξε μὲν κάπως ἡ σύνθεσι τοῦ ἐμβολίου, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὰ ἀποτελέσματά του.

Οἱ ἐμβολιαζόμενοι δὲν πολυπροσβάλλονται ἀπὸ τὴν γρίππην, ἡ δὲ προσβολή των θὰ εἶνε πάντοτε ἠπίας μορφῆς.

Ἡ μέθοδος ποὺ ἐνδείκνυται γιὰ νὰ ὑπάρχουν περισσότερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας εἶνε ἡ ἑξῆς: Σὲ καιρὸ ἐπιδημίας νὰ γίνωνται προληπτικῶς στὰ πρόσωπα ποὺ φοβοῦνται τὴν γρίππη τρεῖς ἀντιγριππικαὶ ἐνέσεις, δηλ. μιὰ τὴν ἡμέρα, ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μέρες. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς γίνονται στὸν μηρό, στὸ μπράτσο ἢ πίσω στὸν ὦμο.

Dr MAURICE LEBON

Η ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Ἐκτὸς τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν ποὺ μᾶς εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τὴν τροφή μας, ὑπάρχει καὶ ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς χημικῶν καὶ βιολογικῶν οὐσιῶν, τῶν ὁποίων ὁμοίως ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Ἐννοοῦμεν τὶς βιταμίνες. Ὑπάρχουν τεσσάρων εἰδῶν βιταμίνες, τὶς ὁποῖες θὰ ἐξετάσουμε κατὰ σειράν, καθὼς καὶ τὶς συνέπειες ποὺ προκαλεῖ ἡ τυχὸν ἀπουσία τους ἀπὸ τὶς τροφὲς ποὺ μεταχειριζόμεθα.

1) Ἡ βιταμίνη Α εἶνε ἕνα σῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπουσία προκαλεῖ μιὰ ἀρρώστεια, ὀνομαζομένη ξηροφθαλμία ἢ πυορροοῦσαν τῆξιν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ κάνει θραῦσι στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην καὶ προσβάλλει κυρίως τὰ παιδιὰ ποὺ τρέφονται μὲ ἀλεῦρι λυωμένο σὲ νερὸ ἢ σὲ γάλα ἀποβουτυρωμένο, τροφὲς δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ὁποῖες λείπει ἐντελῶς ἡ βιταμίνη Α. Ὅταν ὅμως δώσουμε στὰ ἄρρωστα αὐτὰ παιδάκια γάλα ἀνόθευτο ἢ μουρουνόλαδο, θεραπεύονται γρήγορα.

2) Ἡ βιταμίνη Β ὑπάρχει στὴν φλοῦδα τῶν δημητριακῶν, τῶν λαχανικῶν καὶ στὴν μαγιὰ τῆς μπύρας. Ἡ ἀπουσία της προκαλεῖ ἐπίσης πολλὲς ἀρρώστειες.

3) Ἡ βιταμίνη Γ εἶνε ἡ πιὸ σημαντικὴ ἀπ' ὅλες, γιατὶ ἡ ἀπουσία της προκαλεῖ παθήσεις, ὅπως τὸ σκορβοῦτο, αἱμορραγίες τῶν οὔλων, δυσκολία στὸ βάδισμα καὶ μεγάλη ἀναιμία. Τὸ σκορβοῦτο συνήθως προκαλεῖται ἀπὸ τὰ γάλακτα, τὰ ἄλευρα καὶ τὶς ἀποστειρωμένες τροφές. Ἀρκεῖ νὰ προσθέσῃ κανεὶς σ' αὐτὲς λίγο χυμὸ λεμονιοῦ ἢ πορτοκαλλιοῦ, λίγα σταφύλια ἢ ντομάτες ὠμές, μαροῦλι ἢ λάχανο, ποὺ περιέχουν βιταμίνες Γ σὲ μεγάλο βαθμό, γιὰ νὰ βρεθῇ μπρὸς σὲ μιὰ πραγματικὴ νεκρανάστασι τοῦ ἀρρώστου — προκειμένου μάλιστα περὶ μικρῶν παιδιῶν.

4) Ἡ βιταμίνη Δ, μὲ τὴν ἀπουσία της, προκαλεῖ τὸν ραχιτισμό. Μὲ λίγο μουρουνόλαδο μπορεῖ νὰ σταματήσῃ κανεὶς τὸ κακό. Καὶ οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες ὅμως φέρνουν τὸ ἴδιο θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα.

5) Τέλος, ὑπάρχει μιὰ βιταμίνη Ε, ἡ λεγομένη βιταμίνη τῆς ἀναπαραγωγῆς. Ἡ βιταμίνη αὐτὴ βρίσκεται στοὺς σπόρους τοῦ σιταριοῦ, στὰ μαρούλια καὶ στὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ.

Ἡ ἡλιοθεραπεία βοηθεῖ πολὺ τὴν εὐεργετικὴν ἐνέργεια τῶν βιταμινῶν στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ἡ βιταμίνες, πράγματι, ὑπάρχουν κάτω ἀπ' τὸ δέρμα μας καὶ παρετηρήθη ὅτι ἀντιδροῦν ζωηρὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἥλιου, ὁ ὁποῖος ἐκπέμπει ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Ἔτσι ἐξηγοῦνται καὶ πολλὲς θεραπεῖες ἀσθενῶν, ποὺ ἐπετεύχθησαν μὲ τὴν ἡλιοθεραπεία.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται κατάχρησις. Ὁ ἥλιος δίνει μιὰ καμτσικιὰ στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματός μας, ἐπιταχύνει τὴν ἀναπνοή μας καὶ ἐξ ἀντανακλάσεως τείνει νὰ αὐξήσῃ τὴν ταχύτητα τῆς χωνεύσεως. Ἀπὸ τὴν ἐπιτάχυνσιν ὅμως αὐτὴν προέρχεται καὶ μιὰ ταχυτέρα φθορὰ ὡρισμένων οὐσιῶν. Τὸ συκώτι ἔξαφνα ἐπιβαρύνεται μὲ περισσότερη ἐργασία καὶ τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια ὑπόκεινται σὲ μεγαλύτερη φθορά. Εἶνε ἐνδεχόμενον, συνεπῶς, μὲ τὴν κατάχρησιν τῆς ἡλιοθεραπείας, νὰ προκαλέσουμε μιὰ μεγάλη ἀναιμία. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ ἡλιοθεραπεία κάνει καλὸ σ' ἕναν ἄρρωστο ὀργανισμό, μπορεῖ ὅμως νὰ «ξεχαρβαλώσῃ» καὶ μιὰ ἀνθρώπινη μηχανὴ ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπιταχύνῃ τὴ λειτουργία της.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

ΝΑΪΡΟΜΠΙ

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΟΛΙΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἔχομε παραστῆ τὰ τελευταῖα χρόνια σὲ πολλὲς παρόμοιες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, δηλ. στὴν γέννησι μεγάλων πόλεων ἐκ τοῦ μηδενός. Ὄχι μόνον στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀφρική, στὴν Αὐστραλία καὶ στὴν Ἀσία, ὅπου διὰ διαφόρους λόγους πολιτικῆς ἢ οἰκονομικῆς σκοπιμότητος, ξεφύτρωσαν κυριολεκτικῶς μὲ μιᾶς ἀπὸ τὸ ἔδαφος μεγάλες μοδέρνες πόλεις ποὺ ἔγιναν καὶ πρωτεύουσες χωρῶν ὁλοκλήρων, ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη, ὅπου τὰ ἰσχυρὰ μέσα ποὺ διέθεσαν αἱ Κυβερνήσεις διαφόρων χωρῶν κατώρθωσαν νὰ οἰκοδομήσουν σὲ ἐλάχιστα χρόνια μέσα ὡραῖες πόλεις, κτισμένες μὲ τὶς τελευταῖες ἀντιλήψεις περὶ πολεοδομικῆς, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε δὲν ἦταν παρὰ χέρσα γῆ ἢ ἀνθυγιεινὰ ἕλη.

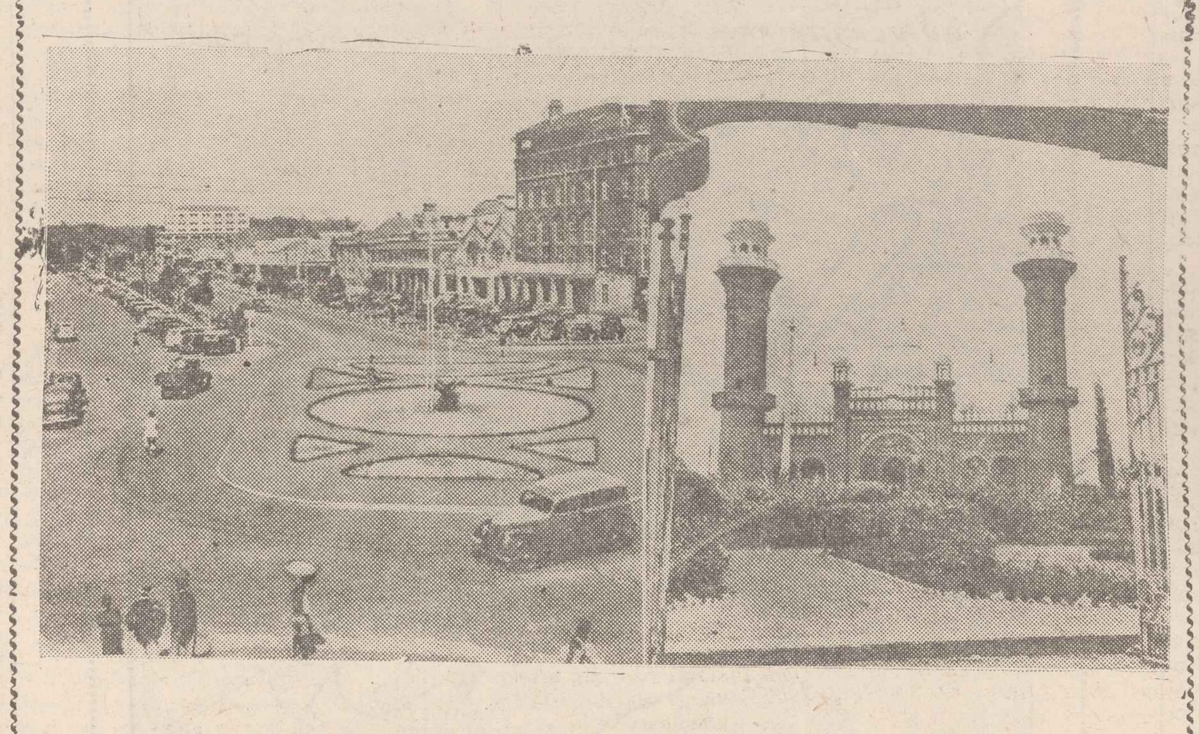

Ἐὰν βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν Ναϊρόμπη, τὴν πρωτεύουσα τῆς ἀγγλικῆς ἀποικίας Κέννυα πρὸς ἀνατολάς, θὰ συναντήσῃ σχεδὸν ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν τὰ τελευταῖα σπίτια τὶς πρῶτες καμηλοπαρδάλεις καὶ τοὺς πρώτους ζέβρους ποὺ θὰ βόσκουν ἥσυχα τὸ χορτάρι καὶ τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ὀλίγο πιὸ πέρα θὰ πέσῃ ἐπάνω σὲ μικρὰ κοπάδια ἀπὸ ἀντιλόπες Ὄρυξ ἢ ἀπὸ γκαζέλλες Θάμσον, οἱ ὁποῖες, εἴτε καθισμένες, εἴτε ξαπλωμένες κοντὰ στὸν δρόμο, εἴτε τρώγοντας τὸ πυκνὸ πράσινο χόρτο, δὲν δείχνουν κανένα φόβο, οὔτε ὅταν περάσῃ αὐτοκίνητο, οὔτε καὶ ὅταν, σφυρίζοντας, διασχίζει τὴν περιοχὴν ὁ σιδηρόδρομος.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ τεράστιο Ἐθνικὸ Πάρκο, ποὺ περιλαμβάνει ἀπέραντον περιοχὴν ἀπὸ πολλὲς χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, φθάνει ὡς τὰ τελευταῖα προάστεια τῆς Ναϊρόμπι καὶ ὅτι εἰς τὸ Πάρκο αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως τὸ κυνῆγι.

Ὅλη ἡ ἀφάνταστη καὶ ὡραία ποικιλία τῶν ἀφρικανικῶν ζώων ηὗρε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταφύγιον εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἔκτασιν καὶ μόνον τὰ λεοντάρια φροντίζουν νὰ μὴν ὑπερπληθυνθοῦν τὰ ἄλλα ἀγρίμια.

Ἔτσι ἡ Ναϊρόμπι εἶνε ἡ μοναδικὴ πόλις εἰς τὸν κόσμον, στὴν ἄμεση γειτνίασι τῆς ὁποίας μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήση ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἄγρια ζῷα.

Ἡ Ναϊρόμπι εἶνε πόλις μόλις δέκα πέντε καὶ οὔτε ἐτῶν ὑπὸ τὴν σημερινήν της μορφήν, ὡς σχηματιζομένης μεγαλουπόλεως. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος μας, εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶνε σήμερον ἡ πρωτεύουσα τῆς πλουσίας καὶ μεγάλης ἀποικίας, ἱδρύθη μία σιδηροδρομικὴ ἀποθήκη ποὺ περιλαμβάνει κάθε εἶδος ὑλικὸ ὅταν ἡ Ἀγγλία ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τῆς Οὐγάντα ἀπὸ τὴν Νομπάσα ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς λίμνης τῆς Βικτωρίας, τὴν καρδιὰ τῆς Μαύρης Ἠπείρου.

Τὸ σημεῖον αὐτὸ εὑρίσκετο στὴ μέση τοῦ δρόμου μεταξὺ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς μεγάλης λίμνης καὶ πάνω στὰ πρῶτα ὑψώματα τῶν πίσω μεγάλων βουνῶν. Ὅταν ἐκτίσθησαν ἐκεῖ οἱ πρῶτες καλύβες καὶ οἱ πρῶτες ἀποθῆκες ἐτέθησαν τὰ θεμέλια τῆς μελλοντικῆς πρωτευούσης τῆς Κένυα.

Σήμερον ἡ Ναϊρόμπη ἔγινε κέντρον τοῦ ἀφρικανικοῦ τουρισμοῦ. Ἡ μεγάλη συγκοινωνιακὴ ἀρτηρία ἀπὸ τὸ Κάϊρον εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος διέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπίσης ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν Μονπάσα στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, ποὺ διασχίζει τὴν Ἀφρικὴ ἀπὸ ἀνατολὰς πρὸς δυσμάς. Συνεχῶς χαράζονται νέες φαρδειες λεωφόροι καὶ ἀνοικοδομοῦνται νέα μοντέρνα κτίρια. Ὑπάρχουν ἤδη περὶ τὰ δώδεκα μεγάλα ξενοδοχεῖα, ἀρκετὰ ἀκριβά, τὰ ὁποῖα συναγωνίζονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ὅλες οἱ μεγάλες ἀγγλικὲς Τράπεζες ἔχουν ὑποκαταστήματα καὶ ἡ κίνησις τῶν ξένων εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν γύρω περιοχὴν πλεῖστα μεγάλα κτήματα, τῶν ὁποίων τὰ προϊόντα ἐξάγονται διὰ τῆς Ναϊρόμπι, ἐνῷ εἰσάγονται ὅλα τὰ ἄλλα προϊόντα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων ὁ λευκὸς καὶ ὁ μαῦρος πληθυσμὸς ἔχει ἀνάγκην. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάνει ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τῶν ἑξῆντα χιλιάδων, δὲν εἶνε οἱ λευκὲς κυρίες ποὺ ντύνονται κατὰ τὴν τελευταία παρισινὴ μόδα, δὲν εἶνε τὰ ὑπερμοδέρνα καταστήματα καὶ ξενοδοχεῖα, οὔτε τὸ μεγάλο θαυμάσιο τζαμί, διότι ὑπάρχει μιὰ μεγάλη κοινότης Μωαμεθανῶν, οὔτε τὰ γήπεδα τοῦ τέννις, τοῦ γκόλφ, οἱ κινηματογράφοι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα παρακολουθήματα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, εἶνε οἱ μαῦροι. Οἱ πρωτόγονοι ἀκόμα αὐτοὶ ἄνθρωποι διανύουν πάμπολλα χιλιόμετρα διὰ νὰ ἔρθουν νὰ θαυμάσουν μιὰ φορὰ τὴν μεγάλην πόλιν τῶν λευκῶν, τὰ πολλὰ αὐτοκίνητα, τὰ ὡραῖα σπίτια, τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ ἰδίως τὰ μεγάλα καταστήματα καὶ τὶς βιτρίνες των. Τὰ μαῦρα κορίτσια τῶν περιχώρων, ποὺ ἔρχονται νὰ πουλήσουν χόρτα καὶ φροῦτα στὴν πόλι ἀπὸ τὰ κτήματα, μποροῦν νὰ μείνουν ὧρες ὁλόκληρες στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων, ἀποθαυμάζοντα τὴν κίνησι, ἐνῷ ἄλλοι μαῦροι μελετοῦν καὶ μορφώνονται καὶ γίνονται μοναδικοὶ βοηθοὶ τῶν λευκῶν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν μεγάλην πόλιν τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς.

Μικρὰ - μικρὰ

— Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ διάφορα μετάλλινα ἀντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τοὺς πράσινους λεκέδες ποὺ τὰ καταστρέφουν, ἀφοῦ τὰ βουρτσίσετε μὲ ἀμμωνία, ξεπλύνατέ τα μὲ νερὸ καὶ κατόπιν σκουπίστε τα προσεκτικὰ μὲ ἕνα κομμάτι μαλακὸ δέρμα (σαμουά).

— Οἱ λεκέδες ποὺ ὀφείλονται σὲ λιπαρὲς οὐσίες καθαρίζονται εὐκολώτατα μὲ σκόνη διανθρακικοῦ νατρίου (σόδας). Τρίβετε τὸ λεκιασμένο μέρος μὲ τὴν σκόνη, ἔτσι ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ καλὰ μέσα στὸ μαλλὶ καὶ ὕστερα ἀπὸ 48 ὧρες, σκουπίζετε ἐπιμελῶς τὸ χαλί.

— Συνήθως τὰ πέτσινα γάντια, μετὰ τὸ πλύσιμο σκληραίνουν καὶ στενεύουν. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποφύγετε, ἀφίνοντάς τα νὰ μουσκέψουν ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ μέσα σὲ μιὰ ἐλαφροτάτη καὶ χλιαρὴ διάλυσι ἀμμωνίας. Κατόπιν, ἀφοῦ τὰ στραγγίσετε, ξεπλύνετέ τα μέσα σὲ χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε προσθέσει μιὰ κουταλιὰ λάδι.

Τώρα δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ τὰ σκουπίσετε μὲ μιὰ ζεστὴ πετσέτα καὶ νὰ τὰ κρεμάσετε γιὰ νὰ στεγνώσουν. Προτοῦ, ὅμως, στεγνώσουν ἐντελῶς, τρῖψτε τα ἀνάμεσα στὶς παλάμες σας γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐλαστικότητά τους.

— Γιὰ νὰ γίνουν στερεώτερα τὰ διάφορα γυάλινα σκεύη τοῦ σπιτιοῦ, μόλις τ' ἀγοράσετε, βάλτε τα μέσα σὲ κρύο νερό, τὸ ὁποῖον θὰ ζεστάνετε βαθμηδόν. Ἀφοῦ βράσετε ἐπὶ μισὴ περίπου ὥρα, ἀφῆστέ το νὰ κρυώσῃ, χωρὶς νὰ βγάλετε τὰ γυάλινα σκεύη ἀπὸ μέσα.

Η ΚΛΑΚΑ ΕΙΝΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ...

Ἡ κλάκα εἶνε τὸ ἀπαραίτητο κακὸ τῶν θεάτρων. Στὸ Παρίσι, ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ μορφωμένο κοινὸ τῶν θεάτρων, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἀκόμη κι' οἱ «βασιλεῖς» της νὰ κάνουν χρυσὲς δουλειές. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι «φιρμάρουν» τοὺς ἠθοποιοὺς ἢ τοὺς χαντακώνουν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε... τροφεροὶ καὶ ἀξιοσέβαστοι!

Κι' εἶνε ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι ποὺ δίνουν κουράγιο στὸν ἠθοποιό. Καὶ ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης ἂν παίξῃ σ' ἕνα θέατρο καὶ δὲν μαζέψει παρὰ ἐλαχίστους «καφέδες» (ἀραιά, δηλαδή, χειροκροτήματα), τότε χάνει τὴν πεποίθησί του στὸ ταλέντο του καὶ πιθανὸν νὰ μὴν ἔχῃ πιὰ τὸ κουράγιο νὰ βγῇ στὴ σκηνή.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κλάκα εἶνε ὁλόκληρη τέχνη καὶ ἔχει κι' αὐτὴ τὰ ἐπαγγελματικὰ μυστικά της!... Αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ παληὰ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι γεννήθηκε μαζὶ μὲ τὸ θέατρο!

Σήμερα στὸ Παρίσι ὁ «βασιλεὺς» της εἶνε ἕνας σοβαρὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος, ἀρκετὰ πλούσιος.

Ὁ ἴδιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ζωή του καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μερικὰ μυστικὰ τῆς περίεργης τέχνης του.

— Ἄρχισα, μᾶς εἶπε, τὴ δουλειά μου ἀπὸ ἁπλὸς βοηθὸς μηχανικοῦ τῶν θεάτρων. Ἤμουν τότε δέκα πέντε χρόνων. Μεγαλώνοντας μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ «σπουδάσω» τὸ θέατρο, νὰ ἰδῶ τὶς ἀδυναμίες τῶν θεατῶν καὶ τὶς προτιμήσεις τῶν «ἀστέρων» του. Ἔτσι ἔμαθα τί ἤθελε ὁ κόσμος καὶ τί ἤθελε τὸ θέατρο.

»Κατόπιν ἔγινα μὲ τὴν σειρὰ θεατρώνης ἠθοποιὸς καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς «μπουλουκιοῦ», ἔπαιζα στὴν ἐπαρχία. Ἔπειτα σκέφθηκα νὰ βρῶ ἕνα πιὸ ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα καὶ δὲν ἄργησα πράγματι νὰ διαλέξω τὴν κλάκα καὶ νὰ τὴν μεταβάλλω σὲ ἀληθινὴ ἐπιστήμη!...

»Ἡ ἐπιτυχία τῆς κλάκας στηρίζεται στὴν ψυχολογία τοῦ θεατοῦ. Πρέπει νὰ τὸν κάνῃς νὰ χειροκροτήσῃ δίχως νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶσαι πληρωμένος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ σ' ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ νὰ σὲ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο!... Γι' αὐτὸ οἱ κλακὲρ μεταμφιέζονται σέ.. θεατάς. Γίνονται σπουδασταὶ καὶ φοιτηταὶ μὲ παπιγιὸν καὶ χωρὶς καπέλλο, γίνονται ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ μεταβάλλονται σὲ ἀξιοπρεπεῖς κυρίους μὲ ἐπίσημο ἔνδυμα... Ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ μᾶλλον... ἀξιοπρεπεῖς θεαταὶ πληρώθηκαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸ ἔργον καὶ νὰ τὸ χειροκροτήσουν!»

Αὐτὰ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ «βασιλεὺς τῆς κλάκας» καὶ γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του

ΑΝΡΥ ΝΤΥΠΟΝ

Εὔθυμα

— Δόστε μου 10 δραχ. σκόνι γιὰ τὶς κατσαρίδες;

— Θὰ τὴν πάρετε μαζί σας κύριε;

— Δὲν φαντάζομαι πὼς μπορῶ νὰ στείλω ἐδῶ τὶς κατσαρίδες!

◆

— Κάθησε ἕνα ψαροκόκκαλο στὸν λαιμό μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω ἐπὶ δυὸ ὧρες.

— Δυστυχισμένη!... Φαντάζομαι πόσο θὰ ὑπέφερες!

◆

— Ἐλᾶτε πιὸ κοντά, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἄ! εἶστε πολὺ εὐγενὴς κύριε.

— Ὄχι, εἶμαι μύωψ!

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

Κατὰ τὴν γενομένην πρὸ ἡμερῶν τακτικὴν γενικὴν συνέλευσιν, τῶν μετόχων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὁ διοικητὴς αὐτῆς κ. Ἰωάν. Δροσόπουλος ἀνέγνωσε τὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1938.

Ἐν ἀρχῇ ὁ κ. Δροσόπουλος ἐτόνισεν ὅτι παρὰ τὴν καθ' ὅλον τὸ διαρρεῦσαν ἔτος κρατήσασαν ἐν τῇ διεθνεῖ πολιτικῇ καταστάσει ἀβεβαιότητα, αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπέζης ἔσχον ἱκανοποιητικὴν ἐξέλιξιν καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἐμπεδωθεῖσαν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἡσυχίαν καὶ τάξιν καὶ τὴν καλὴν γεωργικὴν παραγωγήν. Ἀνεκοίνωσε κατόπιν ὅτι κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐπῆλθε ρύθμισις τῶν ἀπὸ μακροῦ ἐκκρεμουσῶν σχέσεων τῆς Τραπέζης μετὰ τοῦ Δημοσίου, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς δραχμοποιήσεως τὸ δὲ ἐξ ὀφειλῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Τράπεζαν, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν δύο ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1938 συμβάσεων, κυρωθεισῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 1419.

Διὰ τῆς πρώτης ἐκ τούτων διεκανονίσθη συμβιβαστικῶς ἡ καταβλητέα εἰς τὸ Δημόσιον διαφορὰ ἐκ τῆς συμφώνως τῷ Α. Δ. τῆς 29 Ἰουλίου 1932 γενομένης μετατροπῆς εἰς δραχμὰς τῶν εἰς ξένον νόμισμα ἢ συνάλλαγμα ὀφειλῶν.

Διὰ τῆς ἑτέρας συμβάσεως συνεκεφαλαιώθησαν εἰς ἑνιαῖον τοκοχρεωλυτικὸν ὁμολογιακὸν δάνειον αἱ πρὸς τὴν Τράπεζαν ὀφειλαὶ τοῦ Δημοσίου, αἵτινες παρέμενον, ἄνευ τοκοχρεωλυτικῆς ἐξυπηρετήσεως.

Πλὴν τούτου ὑπεγράφη καὶ συνυποσχετικόν, διὰ τοῦ ὁποίου παρεπέμφθησαν εἰς διαιτησίαν αἱ ὑφιστάμεναι ἀπὸ μακροῦ χρόνου μετ' αὐτοῦ διαφοραί.

Διὰ τῶν συμβάσεων αὐτῶν καὶ τοῦ συνυποσχετικοῦ διαιτησίας, ἐπέρχεται πλήρης ἐκκαθάρισις τῶν μετὰ τοῦ Δημοσίου ἐκκρεμῶν σχέσεων τῆς Τραπέζης.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπέζης

Ὁ κ. Διοικητὴς ἐξήτασε κατόπιν τὰς ἐργασίας τῆς Τραπέζης κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος.

Τὸ σύνολον τῶν καταθέσεων κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1938 ἀνήρχετο εἰς δρχ. 10.803 ἑκατ. ἔναντι 10.271 ἑκατομ. κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1937, δηλαδὴ ἐσημειώθη αὔξησις 532 ἑκατομ. δραχ.

Τὰ εἰς ἐμπορικὰς ἐργασίας διατεθειμένα κεφάλαια κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1938 ἀνήρχοντο εἰς δρχ. 7.148 ἑκατ. ἔναντι δρχ. 6.402 κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1937, ἤτοι ἐνεφάνισαν σημαντικωτάτην αὔξησιν δρχ. 746 ἑκατ. ἀντιστοιχοῦσαν εἰς ποσοστὸν 11.65 %.

Αἱ ἔρευναι διὰ τὰ πετρέλαια

Ἀναφερόμενος κατόπιν εἰς τὰς ἐργασίας διὰ τὴν ἀνεύρεσιν πετρελαίων ἐν Θράκῃ, εἶπεν ὅτι συνεχίσθησαν αὗται καθ' ὅλον τὸ λῆξαν ἔτος ἄνευ ὅμως ἀποτελέσματος. Αἱ ἔρευναι μὲ σκοπὸν τὴν ἀνεύρεσιν ποσοτήτων τοῦ πολυτίμου τούτου ὀρυκτοῦ, ἐπαρκῶν πρὸς ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἐξακολουθοῦσι μετ' ἐλπίδων.

Ἡ Διοίκησις τῆς Τραπέζης ἐθεώρησεν ὡς ἐθνικὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως τὰς προσπαθείας διὰ τὴν ἀνεύρεσιν πετρελαίων ἐν Θράκῃ ἐπεκτείνῃ καὶ εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔνθα αἱ ἐνδείξεις περὶ δυνατότητος ὑπάρξεως πετρελαίων ἐμφανίζονται περισσότερον εὐμενεῖς. Πρὸς τοῦτο ὑπεγράψαμεν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἀπὸ 24 Μαρτίου 1938 σύμβασιν, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1184, δι' ἧς συμβάσεως παρεχωρήθη εἰς τὴν ἡμετέραν Τράπεζαν τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἐρεύνης καὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν πετρελαιοφόρων κοιτασμάτων ἐν τῷ ἐθνικῷ μεταλλευτικῷ χώρῳ τῆς περιοχῆς ταύτης. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ περιοχῇ ὁ κ Θωμᾶς Μπόβεν Ρὴζ κατεῖχεν ἤδη τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀσφαλτικῶν ἐν αὐτῇ κοιτασμάτων, προέβημεν μετ' αὐτοῦ ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν σύστασιν ἀνωνύμου ἑταιρείας μὲ κεφάλαιον δρχ. 6.000.000, μεταβιβάσαντες ἀμφότεροι εἰς ταύτην τὴν ἣν ἑκάτερος ἐκέκτητο παραχώρησιν.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κατόπιν ὁ κ. Δροσόπουλος ἀνέλυσε τὴν διεθνῆ οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ ὡμίλησε περὶ τῶν γεγονότων τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τῶν ὑπογραφεισῶν διεθνῶν συμβάσεων.

Ὁ ἀντίκτυπος τῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπὶ τῆς διεθνοῦς οἰκονομίας ὑπῆρξε τοσούτῳ μᾶλλον δυσμενής, ὅσον τὸ 1938, εἰσερχόμενον, εὗρεν αὐτὴν διανύουσαν περίοδον κυκλικῆς ὑφέσεως. Τὸ ἰδιωτικὸν κεφάλαιον ἐπέδειξε, λόγῳ ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης, μεγαλυτέραν ἀπροθυμίαν ὅπως συνεχίσῃ τὰς παραγωγικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰ χρηματιστήρια ἀξιῶν ἐσημειώθησαν μεγάλαι πτώσεις, ἡ ζήτησις ἐμπορευμάτων περιωρίσθη ἔτι μᾶλλον καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ἐμπορευμάτων (συντρεχούσης καὶ τῆς ὑπερπαραγωγῆς διά τινα εἴδη) ἐξηκολούθησαν κατερχόμεναι, οὕτω δὲ ἡ καταναλωτικὴ δύναμις μεγάλων πληθυσμῶν ἐμειώθη περισσότερον, ἡ βιομηχανικὴ παραγωγὴ ἐχαλαρώθη καὶ τὸ διεθνὲς ἐμπόριον ἐνεφάνισε νέαν ἐλάττωσιν. Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότης τοῦ κόσμου ἦτο σημαντικῶς μικροτέρα ἢ τὸ 1937. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐθνικοὶ πόροι πλείστων χωρῶν διετέθησαν ἀφειδῶς ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων διὰ πολεμικοὺς ἢ ἀμυντικοὺς καὶ δι' ἄλλους λόγους, πολλάκις μὴ παραγωγικούς, σκοπούς, μὲ ἀποτέλεσμα ὅτι τὰ φορολογικὰ βάρη γενικῶς ηὐξήθησαν καὶ τὰ δημόσια οἰκονομικὰ ἐπεδεινώθησαν, καίτοι αἱ δαπάναι αὗται τῶν Κυβερνήσεων ἐμετρίασαν ἀναμφισβητήτως τὸν βαθμὸν τῆς οἰκονομικῆς ὑφέσεως.

Ἐκτάκτως δυσμενὴς ὑπῆρξεν ἡ ψυχολογικὴ ἐπίδρασις τῆς πολιτικῆς κρίσεως ἐπὶ τῶν νομισματικῶν συνθηκῶν ἐν Εὐρώπῃ. Ρεῦμα ἰσχυρὸν ἐδημιουργήθη ἀποθησαυρισμοῦ χρυσοῦ καὶ ἐξόδου πρὸς τὴν Ἀμερικὴν κεφαλαίων. Εἰς 400 περίπου ἑκατομμύρια ἀγγλικῶν λιρῶν ὑπολογίζεται ἡ ἀξία τοῦ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰσρεύσαντος χρυσοῦ, ἰδίως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τούτου τὰ 221 ἑκατομμύρια ἐφορτώθησαν ἐξ Ἀγγλίας.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἡ ἀγγλικὴ λίρα ἀπώλεσεν ἐντὸς τοῦ παρελθόντος ἔτους 7% περίπου τῆς ἀξίας της ἔναντι τοῦ δολλαρίου καὶ τοῦ χρυσοῦ. Ἡ ὑποτίμησις ὅμως τῆς λίρας δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἀποδοθῇ εἰς μόνην τὴν φυγὴν τῶν βραχυπροθέσμων ξένων κεφαλαίων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕτερα οἰκονομικὰ καὶ ψυχολογικὰ αἴτια, ὡς ἡ μεγάλη παθητικότης τοῦ ἀγγλικοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου, αἱ τεράστιαι δαπάναι τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως δι' ἐξοπλισμούς, ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας οἰκονομικὰς συνθήκας ἡ λίρα ἦτο ὑπερτιμημένη ἔναντι τοῦ δολλαρίου καὶ τέλος αἱ φῆμαι περὶ ἐπικειμένης σταθεροποιήσεως τῆς λίρας εἰς τὴν τιμὴν τῶν 4.60 ἢ καὶ 4.50 δολλαρίων, φῆμαι τὰς ὁποίας ἐνίσχυεν ἡ χαλαρὰ ὑποστήριξις τοῦ νομίσματος ὑπὸ τῶν βρεττανικῶν συναλλαγματικῶν ἀρχῶν.

Μεγαλυτέρα ἦτο ἡ ὑποτίμησις τοῦ γαλλικοῦ φράγκου, φθάσασα τὰ 22% περίπου ἔναντι τοῦ χρυσοῦ, συνεπείᾳ κυρίως τῆς πολιτικῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἐπισφαλοῦς καταστάσεως τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν καὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐκ τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν νομισμάτων, τὰ μὲν ἀνήκοντα εἰς τὴν ὁμάδα τῆς στερλίνας ἠκολούθησαν τὰς διακυμάνσεις αὐτῆς, τὰ δὲ λοιπά, ἰδίως τὸ ὁλλανδικὸν φλορίνιον, τὸ ἑλβετικὸν φράγκον καὶ τὸ βέλγα, διέγραψαν μικρὰν πτῶσιν ἔναντι τοῦ δολλαρίου, ὕψωσιν ὅμως ἔναντι τῆς στερλίνας. Ἐξ ἄλλου, τὸ γερμανικὸν μάρκον καὶ ἡ ἰταλικὴ λιρέττα παρέμειναν ἀνεπηρέαστα, χάρις εἰς τὸν ἀσκούμενον ἐπ' αὐτῶν αὐστηρὸν ἔλεγχον.

Ἀφ' ἑτέρου, ἐκ τῶν ἐξωευρωπαϊκῶν νομισμάτων, τὸ ἰαπωνικὸν γιὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ σταθερὰν τὴν μετὰ τῆς στερλίνας σχέσιν του, ἐπὶ θυσίᾳ ὅμως σημαντικοῦ μέρους τοῦ εἰς χρυσὸν καλύμματός του, ἐνῷ τὸ κινεζικὸν δολλάριον ἀπώλεσε 45% περίπου τῆς εἰς χρυσὸν ἀξίας του. Σοβαρὰν ὑποτίμησιν ὑπέστη ἐπίσης τὸ ἀργεντινὸς πέσος (22%). Μέτρα περιοριστικὰ ἐλήφθησαν ὑπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς Βραζιλίας. Τέλος, ἐξασθένησιν ἔναντι τῆς λίρας ἔδειξεν ἡ ἰνδικὴ ρουπία.

Οἱ δεῖκται τῆς παραγωγῆς

Ὡς ἐλέχθη, ἡ παγκόσμιος οἰκονομικὴ δραστηριότης ἐμειώθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Πράγματι ἡ ὕφεσις τῆς δραστηριότητος, ἀρξαμένη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 1937, συνεχίσθη μέχρι τοῦ θέρους τοῦ λήξαντος ἔτους, ἀνακοπεῖσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζωηρᾶς ἀναζωογονήσεως τῶν ἐργασιῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Ἐνδείξεις γενικῆς βελτιώσεως ἤρχισαν ἔκτοτε ἀναφαινόμεναι, τὴν πρὸς βελτίωσιν ὅμως φορὰν ἀνέστειλαν, ἀτυχῶς, τὰ συμβάντα τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἡ, ὀλίγον μετὰ τὴν συμφωνίαν τοῦ Μονάχου, ὑποτροπὴ τῆς πολιτικῆς κρίσεως ἐν Εὐρώπῃ. Παρὰ ταῦτα ὅμως οἱ οἰκονομικοὶ δεῖκται ἐξηκολούθησαν σταθεροὶ μέχρι τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου, ὁπότε, συνεπείᾳ κυρίως ἐποχιακῶν λόγων, ποιά τις χαλάρωσις τῶν ἐργασιῶν ἐσημειώθη, διατηρηθεῖσα ἕως τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου.

Οὕτω ἡ παγκόσμιος βιομηχανικὴ παραγωγή, ἥτις ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1937 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1938 εἶχε μειωθῆ κατὰ 19 % ἤρξατο ἔκτοτε βαθμηδὸν αὐξανομένη, εὑρίσκετο δὲ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον εἰς ἐπίπεδον κατὰ 9.7 % ἀνώτερον τοῦ κατωτάτου ἐπιπέδου τοῦ Ἀπριλίου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων 31 χωρῶν, ὅστις ἀπὸ 12.3 ἑκ. τὸν Ἰούνιον 1937 εἶχε φθάσει τὰ 19.5 ἑκ. τὸν Φεβρουάριον 1938, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1938 κατῆλθεν εἰς 15.3 ἑκατομμύρια.

Ἀνάλογος ἦτο ἡ κίνησις τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, τοῦ ὁποίου ἡ μείωσις τῆς ἀξίας ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν πτῶσιν τῶν τιμῶν. Ὁ δείκτης τῆς εἰς χρυσὸν ἀξίας τοῦ συνολικοῦ ἐμπορίου 76 Χωρῶν (1929=100) κατῆλθεν ἀπὸ 48.6 τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1937 εἰς 38 τὸν Ἰούλιον τοῦ 1938 καὶ ἔφθασεν εἰς 41.6 τὸν Δεκέμβριον. Ὁ μέσος δείκτης ὅμως ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους ἦτο κατώτερος: 40.2 τὸ 1938 ἔναντι 46.4 τὸ 1937. Ἐπίσης ὁ μέσος ἐτήσιος δείκτης τοῦ ὄγκου τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου ἐμειώθη ἀπὸ 97 τὸ 1937 εἰς 88.5 τὸ 1938, ἀφοῦ ἔπεσεν εἰς 85.4 διὰ τὸ δεύτερον καὶ 86.1 διὰ τὸ τρίτον τρίμηνον τοῦ 1938.

Αἱ τιμαὶ ὅμως τῶν ἐμπορευμάτων δὲν ἠκολούθησαν τὴν γενικὴν κατεύθυνσιν, ἡ δὲ τάσις αὐτῶν ἦτο ἐν τῷ συνόλῳ, πτωτική, καὶ διὰ ψυχολογικοὺς λόγους (φόβοι διεθνῶν περιπλοκῶν) καὶ διὰ πραγματικοὺς (μείωσις καταναλώσεως, ὑπερπαραγωγή, αὔξησις ἀποθεμάτων). Μὲ βάσιν 1929=100 ὁ δείκτης οὗτος ἐμφανίζει τὰς ἑξῆς χαρακτηριστικὰς μεταβολάς: Δεκέμβριος 1937 69.8· Ἰούνιος 1938 62.3· Ἰούλιος 63.2· Δεκέμβριος 1938 57.1.

Ἡ ἔντασις τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν δὲν ἐπέτρεψεν οὐδὲ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἔναρξιν τῆς διεθνοῦς συνεργασίας πρὸς κατάργησιν ἢ πρὸς μερικὴν τουλάχιστον ἄρσιν τῶν ποικίλων περιορισμῶν καὶ ἐλέγχων, οἵτινες ἀποτελοῦν τὸ σοβαρώτερον πρόσκομμα εἰς τὴν οἰκονομικὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀποκατάστασιν ὁμαλῶν συναλλαγματικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Χωρῶν, καὶ οἵτινες, ἐκλιπόντων πλέον τῶν λόγων, δι' οὓς ἐπεβλήθησαν, θὰ ἠδύναντο ἤδη νὰ καταργηθοῦν. Ἀντιθέτως, νέοι περιορισμοὶ ἐπεβλήθησαν, ἀλλοῦ μὲν ὑπὸ τὴν πίεσιν συναλλαγματικῶν δυσχερειῶν ἢ μεγάλης παθητικότητος τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου, ἀλλοῦ δὲ ὑπὸ τὴν ὤθησιν τοῦ ρεύματος τοῦ οἰκονομικοῦ ἐθνικισμοῦ. Πρόσθετον, μάλιστα, ἐν προκειμένῳ, στοιχεῖον ἀνησυχίας ἀποτελεῖ ἡ τάσις μεταβολῆς τῆς ἐμπορικῆς πολιτικῆς Κρατῶν τινων ἀπὸ παθητικῆς εἰς ἐπιθετικὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως σφοδροῦ ἀνταγωνισμοῦ πρὸς ἄλλα Κράτη διὰ τὴν ἐμπορικὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάκτησιν ξένων ἀγορῶν. Ἡ μόνη πρὸς ὀρθὴν κατεύθυνσιν ἀξιόλογος πρόοδος ἐσημειώθη διὰ τῆς ὑπογραφῆς, τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς ἐμπορικῆς συμφωνίας.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ ὑπὸ ἔρευναν ἔτους ἦτο ἡ ἀνομοιομορφία, ἡ παρατηρουμένη εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, τῶν μεγαλυτέρων, ἰδίᾳ, Χωρῶν. Ἡ ἀναμοιομορφία αὕτη δέον ν' ἀποδοθῇ ἐν μεγάλῳ μέτρῳ εἰς τὴν βαθεῖαν ἐπίδρασιν, ἣν ἤσκησαν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἡ οἰκονομική, δημοσιονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῶν Κυβερνήσεων, ἀναλόγως δὲ τῆς ἐκτάσεώς των καὶ οἱ ἐξοπλισμοὶ ἑκάστου Κράτους.

Ὁ χαρακτὴρ τῆς ὑφέσεως

Ἡ ἠπιότης τῆς κυκλικῆς ὑφέσεως, ἣν διέρχεται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ προπαρελθόντος ἔτους ἡ διεθνὴς οἰκονομία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὀξύτητα τῆς μετὰ τὸ 1929 ἐνσκηψάσης κρίσεως, εἶνε χαρακτηριστικὴ τῶν σημερινῶν ὑγιεστέρων οἰκονομικῶν συνθηκῶν τοῦ κόσμου, συγκρινομένων πρὸς τὴν τότε νοσηρότητα αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς καλυτέρας ὀργανώσεως πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἑκάστοτε ἐμφανιζομένων καταστάσεων. (Συναφῶς, ἄξιον ἐξάρσεως εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι αἱ εἰς τεράστιαν κλίμακα λαβοῦσαι χώραν ἐντὸς τοῦ ἔτους μετακινήσεις κεφαλαίων συνετελέσθησαν ἄνευ σοβαρῶν νομισματικῶν καὶ πιστωτικῶν διαταραχῶν). Ἡ ἠπιότης αὕτη τῆς ὑφέσεως, ἡ δύναμις τῆς ἀντιστάσεως, τὴν ὁποίαν, ἐν μέσῳ τόσων ἀντιξόων περιστάσεων, ἐπέδειξεν ἡ παγκόσμιος οἰκονομία διαρκοῦντος τοῦ 1938 καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἑξάμηνον σημειωθεῖσαι σταθεραὶ τάσεις τῶν οἰκονομικῶν ἐκδηλώσεων θὰ ἐδικαιολόγουν αἰσιοδόξους προβλέψεις διὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐὰν ἐξέλειπον οἱ ἐκ τῆς ἐπισφαλοῦς πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου κίνδυνοι.

Ὑπὸ τὰς παρούσας ὅμως συνθήκας πᾶσα πρόβλεψις θὰ ἦτο παρακεκινδυνευμένη. Περιοριζόμεθα, ἑπομένως, νὰ μνημονεύσωμεν ἁπλῶς τοὺς οἰκονομικοὺς συντελεστάς, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται νὰ ἐπιδράσουν εὐνοϊκῶς ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. Τοιοῦτοι συντελεσταὶ εἶνε πρῶτον ἡ ἀνόρθωσις τῶν ἐργασιῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καί, εἰς ἥσσονα φυσικὰ μοῖραν, ἐν Γαλλίᾳ, ἥτις ἀνόρθωσις, ἐκτὸς ἀπροόπτων, ἐλπίζεται, ὅτι θὰ συνεχισθῇ, δεύτερον, ἡ ὑψωτικὴ ἐπὶ τῶν διεθνῶν τιμῶν ἐπίδρασις, τὴν ὁποίαν δύνανται ἐπιπροσθέτως ν' ἀσκήσουν, ἐπανερχομένης τῆς ἐμπιστοσύνης, ἡ γενικὴ τάσις πρὸς ἐφαρμογὴν ἐλευθερωτέρας πιστωτικῆς πολιτικῆς καὶ ἡ σημαντικὴ αὔξησις τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς χρυσοῦ τρίτον, ἡ συνέπεια ἐνδεχομένης ἐπιταχύνσεως τοῦ ρυθμοῦ τῶν παγκοσμίων ἐξοπλισμῶν προκληθησομένη ἔντασις τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Ὁ τελευταῖος οὗτος συντελεστὴς εἶνε, βεβαίως, καὶ ὁ ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως, ὀλιγώτερον ὠφέλιμος ἢ ἐπιθυμητός.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος

Ἀκολούθως ὁ κ. Δροσόπουλος ἐξήτασεν ἐν συντόμῳ τὴν κίνησιν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας.

Γεωργία. — Αἱ κατὰ τὸ γεωργικὸν ἔτος 1937 — 1938 ἐπικρατήσασαι μετεωρολογικαὶ συνθῆκαι ἐπέδρασαν διαφόρως ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ ἀπόδοσις θεωρεῖται ἐν τῷ συνόλῳ ἱκανοποιητική. (Ἀκολουθοῦν πληροφορίαι περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν κυριωτέρων γεωργικῶν προϊόντων).

Ἡ συμμετοχὴ τῆς ἐγχωρίου γεωργικῆς παραγωγῆς εἰς τὴν κατανάλωσιν γεωργικῶν προϊόντων ἐν τῇ χώρᾳ ἐμφανίζει προοδευτικὴν αὔξησιν. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ἐξαγωγὴ τῶν κυριωτέρων ἑλληνικῶν γεωργικῶν προϊόντων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἦτο ηὐξημένη συνολικῶς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1937, τόσον εἰς ὄγκον, ὅσον καὶ εἰς ἀξίαν. Ἡ αὔξησις τῆς ἀξίας ἦτο μεγαλυτέρα κατ' ἀναλογίαν, τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς ὑψηλοτέρας τιμὰς διαθέσεως τοῦ καπνοῦ καὶ ἄλλων προϊόντων. Ἀναλυτικώτερον, ἡ ἐξαγωγὴ τῶν κυριωτέρων γεωργικῶν προϊόντων εἶχεν, ὡς ἕπεται. (Ἀκολουθεῖ ἀνάλυσις τῆς ἐξαγωγῆς ἑνὸς ἑκάστου τῶν κυριωτέρων γεωργικῶν προϊόντων).

Εἰς ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ἐγκαινιασθείσης νέας γεωργικῆς πολιτικῆς, κατεβλήθη καὶ πάλιν ἔντονος προσπάθεια διὰ τὴν ἐπέκτασιν καὶ βελτίωσιν τῶν φυτῶν μεγάλης καλλιεργείας, ἰδίᾳ δὲ τοῦ σίτου, πρὸς αὔξησιν τῆς παραγωγῆς καὶ ἐπίτευξιν μεγαλυτέρας κατὰ στρέμμα ἀποδόσεως. Ἡ σιτοπαραγωγὴ ἔτυχεν, ἐπὶ πλέον, τῆς συνήθους προστασίας διὰ τῆς συγκεντρώσεως μεγάλου τμήματος τῆς παραγωγῆς εἰς ἱκανοποιητικὰς διὰ τοὺς γεωργοὺς τιμάς. Ἡ προστασία αὕτη τῶν τιμῶν ἐπεξετάθη εἰς τὸν βάμβακα κα τὴν ὄρυζαν. Ἡ μελισσοκομία καὶ ἡ σηροτροφία ἔτυχον ὁμοίως τῆς κρατικῆς μερίμνης. Προστατευτικὰ ἐλήφθησαν, πρὸς τούτοις μέτρα διὰ τὴν ἀμπελουργίαν καὶ τὴν παραγωγὴν οἴνου καὶ σύκων. Ἡ ἀπορρόφησις τῶν παλαιοτέρων ἀποθεμάτων καπνοῦ διηυκολύνθη διὰ τῆς αὐστηροτέρας ρυθμίσε-

(Συνέχεια εἰς τὴν 18ην σελ.)

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΚΗΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ

Ἀφοῦ ἡ ψυχοτεχνική, ἡ νέα αὐτὴ ἐπιστήμη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐξετάζωμε τὸν ἑαυτόν μας, τὶς διανοητικές μας ἱκανότητες δηλαδὴ καὶ τὸν χαρακτῆρα μας, παραθέτουμε μερικὰ ἀκόμη προβλήματα μὲ τὴν λύσιν των.

1) Ἕνα μεγάλο κουτὶ κλείνει μέσα του δύο ἄλλα μικρότερα καὶ καθένα ἀπ' αὐτὰ περιέχει δύο ἄλλα ἀκόμη μικρότερα. Πόσα εἶνε ὅλα τὰ κουτιά; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ δοθῆ σὲ πέντε δευτερόλεπτα.

2) Ὁ Ἐρρῖκος εἶνε παιδὶ τῆς Τζίνας. Ἡ Τζίνα ἔχει ἕνα μονάχα ἀδελφόν, τὸν Πέτρον, ποὺ παντρεύτηκε μιὰ ὀρφανή. Ὁ Μάρκελλος εἶνε κουνιάδος τοῦ Πέτρου. Ποιὰ συγγένεια ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Μαρκέλλου; Ἡ ἀπάντησις νὰ δοθῆ σὲ πέντε δευτερόλεπτα.

3) Ὁ φίλος μου Ἰωάννης Κάρολος μοῦ ἀφηγεῖται: «Ὁ ἀδελφός μου γεννήθηκε στὰς 31 Δεκεμβρίου 1900. Ἐγὼ εἶμαι 16 χρονῶν καὶ γεννήθηκα στὰς 29 Φεβρουαρίου 1923 (δίσεκτον ἔτος). Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν γιορτάζω τὰ γενέθλιά μου μόνο κάθε τέσσερα χρόνια. Γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσουν οἱ γονεῖς μου γιορτάζουν τὴν ὀνομαστική μου ἑορτὴ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο: τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἁγοίυ Καρόλου. Ἐγὼ ὅμως ἐξακρίβωσα ὅτι ἂν ζήσουμε μὲ τὸν ἀδελφό μου ἄλλα 100 χρόνια, στὰς 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἑκατοστοῦ ἔτους ὁ ἀδελφός μου θὰ ἔχη γιορτάσει μιὰ φορὰ παραπάνω ἀπὸ μένα.» Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνακρίβεια καὶ ποιά; Ἡ ἀπάντησις νὰ δοθῆ σὲ πέντε δευτερόλεπτα.

4) Πῆτε σὲ κάποιον νὰ σᾶς ἀπαγγείλη ἕναν ἑξαψήφιον ἀριθμόν, λέγοντας ἕνα ψηφίο κάθε δευτερόλεπτο, ὅπως λόγου χάριν αὐτὸν «471.952». Ὅταν ὁ ἄλλος τελειώση νὰ ἐπαναλάβετε τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τὴν ἀνάποδην σὲ 10 δευτερόλεπτα.

5) Πόσος καιρὸς χρειάζεται γιὰ νὰ μετρήσετε ἀπὸ τὸ ἕνα ἕως τὸ δισεκατομμύριον, λέγοντας ἕναν ἀριθμὸ κατὰ δευτερόλεπτο, χωρὶς νὰ φᾶτε καὶ νὰ κοιμηθῆτε; Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπολογίσετε, ἀλλὰ νὰ σκεφθῆτε λιγάκι καὶ μετὰ ν' ἀπαντήσετε ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ τελειώσετε μέσα σὲ 10 χρόνια. Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ δοθῆ σὲ 20 δευτερόλεπτα.

6) Ἕνας ἄνθρωπος στέλνει τὸν ὑπηρέτην του στὸ ποτάμι γιὰ νὰ τοῦ φέρη πέντε ὀκάδες νερὸ καὶ τοῦ δίνει γιὰ τὴν μεταφορὰ ἕνα δοχεῖο ἀπὸ 3 ὀκάδες καὶ ἕνα ἄλλο ἀπὸ 4. Πῶς θὰ τὰ καταφέρη ὁ ὑπηρέτης, ὥστε νὰ φέρη ἀκριβῶς πέντε ὀκάδες νερό; Ἡ ἀπάντησις σὲ 30 δευτερόλεπτα.

Καὶ τώρα ἀκοῦστε τὶς ἀκριβεῖς ἀπαντήσεις σὲ ὅλα τα παραπάνω προβλήματα:

1) Τὰ κουτιὰ εἶνε συνολικῶς 7.

2) Ὁ Ἐρρῖκος εἶνε παιδὶ τοῦ Μαρκέλλου.

3) Ἡ ἀφήγησις τοῦ Ἰωάννου Καρόλου ἔχει δύο ἀνακρίβειες, ἡ σπουδαιότερη ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶνε ὅτι τὸ 1923 δὲν ἦταν δίσεκτον ἔτος. Τὰ δίσεκτα ἔτη, ἀφοῦ συμπίπτουν κάθε τετραετία τελειώνουν σὲ διπλὸν ἀριθμό. Ἐπίσης ὁ Ἰωάννης Κάρολος καὶ ὁ ἀδελφός του, ὅσα χρόνια καὶ ἂν περάσουν, θὰ ἔχουν γιορτάσει τὶς ἴδιες φορές.

4) Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε πρέπει νὰ θυμόσαστε τὰ ψηφία ἀνὰ δύο: 47, 19, 52. Ἔτσι θὰ εἶνε εὐκολώτερα νὰ πῆτε τοὺς ἀριθμοὺς ἀνάποδα.

5) Χρειάζονται περισσότερα ἀπὸ 30 χρόνια.

6) Ὁ ὑπηρέτης πρέπει νὰ γεμίση πρῶτα τὸ δοχεῖο τῶν 4 ὀκάδων καὶ νὰ τὸ ἀδειάση στὸ ἄλλο τῶν τριῶν. Ἔτσι στὸ μεγαλετίερο δοχεῖο θὰ μείνη μιὰ ὀκᾶ νερό. Θὰ χύση μετὰ τὶς 3 ὀκάδες καὶ στὸ δοχεῖο θὰ βάλη τὴν ὀκᾶν. Τέλος γεμίζει τὸ μεγαλείτερο δοχεῖο τῶν τεσσαρων καὶ γίνονται τὸ ὅλον πέντε.

◆

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Ὁ πλοίαρχος Ἔντουαρντ Πάρρυ, ὁ περίφημος Ἄγγλος ἐξερευνητὴς τῶν πολικῶν θαλασσῶν, διηγεῖται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐκδρομῆς του στὶς ἀρκτικὲς χῶρες συνήντησε μεγάλα κήτη ποὺ ὠνομάζονται μπελούγκας ἢ λευκὲς φάλαινες.

«Αὐτὲς οἱ φάλαινες, λέγει, μήκους 7—8 μέτρων τὸ πολύ, ἀφήνουν κάτι ὀξεῖς ἤχους ποὺ μοιάζουν μὲ τῆς ἁρμόνικας. Τοὺς ἀκοῦνε δὲ ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ κήτη βρίσκωνται πολλὰ μέτρα κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα. Παύουν, ὅμως, μόλις τὰ κήτη ἐπανέλθουν στὴν ἐπιφάνεια.

»Ὅταν ἄκουγαν αὐτὴ τὴν παράδοξη μουσικὴ στὸ μέσον τοῦ Ὠκεανοῦ, οἱ ναῦται τῆς ἀποστολῆς ἰσχυρίζονταν πῶς ἦταν τὸ τραγοῦδι τῶν φαλαινῶν».

Ὁ Πάρρυ, ὅμως, προσθέτει ὅτι οἱ ἦχοι τῶν μπελούγκας δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τραγούδια κι' ὅτι κακῶς θεωροῦν τὶς λευκὲς φάλαινες σὰν τ' ἀηδόνια τῶν πολικῶν θαλασσῶν.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ
«ΕΡΓΟΝ»

θὰ ἀρχίση ἡ δημοσίευσις ἑνὸς καταπληκτικοῦ μυθιστορήματος
τοῦ
ΡΟΝΥ ΒΑΓΚ

ΕΝΑΣ
ΑΘΩΟΣ
ΣΤΑ
ΚΑΤΕΡΓΑ

Εἶναι ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ θυσιάζεται γιὰ τὸν ἔρωτά του καὶ στέλλεται σιδηροδέσμιος, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων, στὸ τραγικὸ καὶ ἀπαίσιο Νησὶ τοῦ Διαβόλου.

Γιὰ νὰ τὸν σώσουν τὰ δύο παιδιά του, ποὺ εἶναι μόλις 16 ἐτῶν, δὲν διστάζουν νὰ ριχθοῦν στὴν περιπέτεια. Ξεκινοῦν γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἐγκάθειρκτον καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ δραπετεύση.

Αὐτὴ ἡ ὑπέροχος ἀφοσίωσις, τὴν ὁποία συμμερίζεται καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ κατέστρεψε μιὰν ζωὴ καὶ θέλει νὰ ἐξιλεωθῆ εἶναι τὸ κύριον θέμα τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ἀναγνώσματος ποὺ ἐγράφη ἐπὶ τῇ βάσει ἱστορικῶν στοιχείων.

Γύρω ἀπὸ τὴν συγκλονιστικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἐξελίσσεται μὲ ἄφθαστον δραματικότητα ἡ ὀδύσσεια τῶν δύο ἡρωϊκῶν παιδιῶν, ποὺ μόνα, ἀπροστάτευτα, κυνηγημένα ἀπὸ ἰσχυρὰ πρόσωπα ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ παρασιωπηθῆ ἡ ἀλήθεια, ἀγωνίζονται ἀκούραστα καὶ θαρραλέα διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν συγκινητικὴν καὶ ὑπέροχον ἀποστολήν.

ΕΝΑΣ
ΑΘΩΟΣ
ΣΤΑ
ΚΑΤΕΡΓΑ

Ἕνα ἱστόρημα ἀφθάστου πλοκῆς, συναρπαστικῶν περιπετειῶν καὶ μεγάλων αἰσθημάτων!

Ἕνα ἀνθρώπινο, σπαρακτικὸ δρᾶμα, γραμμένο μὲ τόλμην, μὲ πόνον καὶ μὲ συγκίνησιν.

**Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου
ΕΙΣ ΤΟ
«ΕΡΓΟΝ»**

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΜΙΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΜΙΑ ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ ΦΑΡΤΖΟΝ

— Ξέρεις, μοῦ εἶχε πῆ ὁ φίλος μου ὁ Τόμκινς, ἂν δῶ ὅτι οἱ καλεσμένοι μου ἀρχίσουν νὰ βαρυῶνται, ἔχω σκοπὸ νὰ τοὺς σκαρώσω μιὰ σπουδαία φάρσα, ποὺ θὰ γελάσουν μὲ τὴν καρδιά τους.

Γνωρίζοντας ἐκ πείρας τὰ κρύα ἀστεῖα τοῦ φίλου μου, εἶχα χαλάσει τὸν κόσμο προσπαθῶντας νὰ διασκεδάσω τοὺς καλεσμένους του. Μάταια ὅμως.

— Καὶ τώρα παιδιά, ἀνήγγειλε κάποια στιγμὴ ὁ Τόμκινς, θὰ παίξουμε ἕνα σπουδαῖο παιχνίδι ποὺ τὸ σκέφθηκα ἐγώ.

Φυσικά, κατατρομαγμένοι, ὅλοι ἔσπευσαν νὰ προτείνουν νὰ παίξουμε καλλίτερα τὶς «καρέκλες», κι' ἔτσι ὁ φίλος μου ἀναγκάσθηκε νὰ ἀναβάλη γιὰ λίγο τὸ ἀστεῖο του. Μὲ πῆρε, ὅμως, παράμερα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἔχω γράψει κάποια τρομακτικὴ ἱστορία φαντασμάτων, καὶ θέλω νὰ τὴν διαβάσης δυνατὰ στοὺς καλεσμένους μου.

— Μὰ γιατὶ δὲν τὴν διαβάζεις μόνος σου; ρώτησα, προσπαθῶντας ν' ἀποφύγω τὴν ἀγγαρεία.

— Γιατί, τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὴν διαβάζης, ἐγὼ θὰ λείπω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, μοῦ ἐξήγησε. Τέλος, μοῦ εἶπε τόσα, ποὺ ἀναγκάσθηκα, θέλοντας καὶ μή, νὰ ὑποχωρήσω.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, μᾶς μάζεψε ὅλους γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι, ἔσβυσε τὸ ἠλεκτρικό, ἀνήγγειλε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ διαβάσω κάποιο διήγημα καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανιστῆ.

— Εἶσθε ἕτοιμοι; ρώτησα τοὺς ἀκροατάς μου.

— Ναί, μοῦ ἀπήντησαν μὲ μιὰ φωνή. Καὶ ἄρχισα:

«Τὴν ὥρα ποὺ ὁ σὲρ Τζέιμς προχωροῦσε στὸ σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδη ὑπόγειο διάδρομο, ἀντήχησε ἕνα ἀπαίσιο βογγητό...»

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ἀπαίσιο βογγητὸ ἀντήχησε μυστηριωδῶς καὶ στὸ δωμάτιο κάνοντάς μας ν' ἀνατριχιάσουμε. Ἀμέσως ἐγὼ κατάλαβα τὸ κόλπο τοῦ Τόμκινς καί, ἥσυχος πιά, ἐξακολούθησα τὴν ἀνάγνωσι.

«...Στάθηκε κι' ἀφουγκράστηκε. Ἄραγε ἦταν ἀληθινὸς ὁ θρῦλος τοῦ Ἀκέφαλου Φαντάσματος τοῦ πύργου ἐκείνου; Ὁ σὲρ Τζέιμς δὲν πρόλαβε νὰ διατυπώση στὸ μυαλό του τὸ ἐρώτημα αὐτό, καί, γιὰ δεύτερη φορὰ ἐτάραξε τὴν ἡσυχία τὸ φρικτὸ βογγητό...

Καὶ πάλι στὸ δωμάτιο ἀντήχησε ὁ μυστηριώδης βόγγος. (Πολὺ μακάβριο ὁμολογουμένως ἦταν τ' ἀστεῖο τοῦ φίλου μου).

«...Ἀπτόητος ὁ σὲρ Τζέιμς, ἔκανε ἀποτόμως μεταβολὴ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια...»

Βιαστικὰ βήματα ἀκούστηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ οἱ γυναῖκες ἔσπευσαν νὰ σφιχτοῦν στὸ μπράτσο τοῦ καβαλλιέρου τους

— Ἔχει ἀκόμη πολύ; ρώτησε κάποιος ἀπ' αὐτούς.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησα ἐγὼ καθησυχαστικά. Ὅπου νἆνε τελειώνει.

Καὶ συνέχισα τὴ διήγησι:

«...Ἁπλώθηκε τότε μιὰ νεκρικὴ σιγή...»

Σιγὴ νεκρικὴ ἁπλώθηκε καὶ στὸ δωμάτιο.

«...Καὶ ξάφνου, ἕνας ἦχος ἀνάλαφρος, ἀκαθόριστος...»

Τεντώσαμε ὅλοι τ' αὐτιά μας καί, φυσικά, τὸν ἀκούσαμε.

«...Τὸ ἀκέφαλο φάντασμα — συνέχισα — ἀκολουθοῦσε τὸν σὲρ Τζέιμς, μὲ ἀέρινο, ὑπέργειο βῆμα. Ξαφνικὰ δυὸ σκελετώδη χέρια τυλίχτηκαν στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἔσφιξαν δυνατά.

»Ὁ σὲρ Τζέιμς μάταια ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγη. Κλωτσοῦσε, δερνόταν, χτυποῦσε, χαλοῦσε τὸν κόσμο, μὰ τίποτε... Τὸ Φάντασμα...»

— Θεούλη μου, τί συμβαίνει; ξεφώνησε ὑστερικὰ μιὰ κυρία.

— Ὁ σὲρ Τζέιμς παλεύει, ἔσπευσα νὰ τῆς ἐξηγήσω.

Καὶ ἐνῷ ὁ θόρυβος ὅλο καὶ μεγάλωνε, ἐξακολούθησα:

«...τὸν κρατοῦσε γερά. Τοῦ ξέφυγε ὅμως κάποια στιγμὴ ὁ σὲρ Τζέιμς καὶ ξορκίζοντάς το, τὸ διέλυσε σὲ καπνό».

Ἔξω χαλνοῦσε κυριολεκτικὰ ὁ κόσμος. Σπεύσαμε ὅλοι νὰ συγχαροῦμε τὸν φίλο μας τὸν φαρσὲρ γιὰ τὸ νόστιμο ἀστεῖο του καὶ φαντάζεσθε τὴν ἔκπληξί μας ὅταν τὸν βρήκαμε σφιχτοδεμένο σ' ἕνα κάθισμα καὶ φιμωμένο.

Κάποιος κλέφτης, ποὺ εἶχε ἐπωφεληθῆ τοῦ σβυσίματος τῶν φώτων, εἶχε μπῆ στὸ σπίτι, τὸν εἶχε δέσει καὶ μετὰ εἶχε σηκώσει ὅ,τι πολύτιμο βρῆκε στὸ διάδρομο καὶ τὰ γειτονικὰ δωμάτια.

Οἱ καλεσμένοι ἀκόμη γελοῦνε μὲ τὸ πάθημα τοῦ φίλου μας τοῦ Τόμκινς!...

ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ ΦΑΡΤΖΟΝ

ΕΙΝΕ περίλυπη ἡ ψυχή μας. Θρηνεῖ τὸν Ἀγαπημένον της. Εἶνε Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ἔφερε τὴν παρηγορίαν. Ἦταν στὸ σκοτάδι καὶ τῆς ἔφερε τὸ φῶς.

Εἶνε ὁ Γόης ὁ ἰδανικός, ποὺ ἔκαμε τὴν ψυχή μας νὰ συναισθανθῆ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴν ὑπεροχή της. Καὶ σὰν παράφορος, ὑπερρωμαντικὸς Νυμφίος θυσιάζεται στὸ τέλος γι' αὐτήν. Τῆς χαράζει μὲ τὸ αἷμα Του τὸν δρόμον πρὸς τὸν θεῖον προορισμόν της.

Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἕνα τραγοῦδι ἀγάπης. Τὸ ὑπεροχώτερο τραγοῦδι, ποὺ ἀκούστηκε σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη. Συνεκίνησε ὅσο τίποτε ἄλλο τὴν καρδιὰ τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἀναρίθμητα ὑγραμένα ἀπὸ τὴ συγκίνησι μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Καὶ πόσα θὰ στραφοῦν ἀκόμη! Τὸ πλῆθος τῶν ἄστρων θὰ ξεπερασθῆ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ματιῶν, ποὺ θ' ἀντικρύσουν τὴν θυσίαν τοῦ Θεανθρώπου ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὀμίχλην τῶν δακρύων.

Γιὰ νὰ συγκινηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχη χριστιανικὴν ψυχήν. Οὔτε κἂν θρησκευτικήν. Ἀρκεῖ νὰ ἔχη ἁπλῶς ψυχήν. Καὶ οἱ κακοῦργοι ἀκόμη, στὶς σπάνιες στιγμές, ποὺ ξαναβρίσκουν τὴν ψυχήν των, νοιώθουν κοντά της καὶ τὸν Ἰησοῦν.

Κάθε φορὰ ποὺ, κουρασμένοι ἀπὸ τὶς ματαιότητες τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ξαναγυρίζουμε στὴν θείαν οὐσία, ποὺ κλείνουμε μέσα μας, νοιώθουμε νὰ μᾶς καταυγάζη καὶ νὰ μᾶς θερμαίνη τὴν ὕπαρξι ἡ ἀκτινοβολία τῆς μορφῆς τοῦ Ναζωραίου. Ὅταν βρίσκουμε κάποτε τὸν σωστὸ δρόμο, βλέπουμε δίπλα μας τὴν σκιὰν Ἐκείνου. Βαδίζει πάντα μαζύ μας ὁ Χριστὸς στὸν δρόμο πρὸς τοὺς Ἐμμαοῦς.

◆

Τί τὸ νέον ἐδίδαξε; Ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν πίστιν. Ἡ διδασκαλία Του εἶναι ἡ ἐξύψωσις τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐξιδανίκευσις τῆς ψυχῆς του καὶ ἡ ἐπικοινωνία του μὲ τὸν Θεόν... Ὁ Χριστὸς ἦλθε διὰ νὰ δείξη εἰς τὸν κόσμον, ποὺ ἐπίστευεν ὡς τότε εἰς τὰς παραπλανητικὰς θεωρίας τῆς ὕλης τὸν ἀληθινὸν δρόμον τῆς ζωῆς, τὸν δρόμον τῆς πίστης ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν κατανόησιν τῆς ὑπάρξεως.

Τὸ μαρτύριόν του εἶναι ἡ μεγαλυτέρα θυσία ποὺ ἔγινε ποτὲ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἀνθρωπότητος. Εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς, ποὺ συμβολίζεται εἰς τὸ ὑψηλὸν δρᾶμα τῆς Σταυρώσεως, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρωπίνου Γένους.

Ἡ ὕπαρξίς Του ὁλόκληρος εἶναι τὸ Φῶς καὶ ἡ Ἀλήθεια. Εἶναι ἡ θεία φλόγα τῆς ζωῆς, ποὺ ἦλθε νὰ θερμάνη τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ ὑπεροχώτερον Ἰδανικόν, τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ μέγα ἔργον Του. Ἐκεῖνος ποὺ πλησιάζει τὸν Χριστὸν γίνεται καλλίτερος. Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς τὴν Διδασκαλίαν του ἐξυψώνεται. Ἐκεῖνος ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸ παράδειγμά Του, σώζεται.

◆

Δὲν πρέπει νὰ φοβούμεθα τὸν Θεὸν ἢ νὰ τὸν ὑπακούωμε ἁπλῶς. Πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε, ὅπως τὸ παιδὶ τὸν πατέρα. Τὸ αἴσθημα, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς συνδέη μὲ τὸν Θεόν, εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἀγάπη ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους πρέπει νὰ συνδέη τοὺς ἀνθρώπους μεταξύ των. Ἀγάπη καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ συνδετικὴ οὐσία τοῦ Σύμπαντος εἶνε ἡ ἀγάπη. Νὰ ποιὰ εἶνε ἡ μεγάλη, καταπληκτική Του πρωτοτυπία!

Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν πνοὴν τῆς ποιητικῆς Του φαντασίας ἔπλασε τὴν ζωήν Του. Ἐσμίλευσε ὁ ἴδιος τὴν ζωήν Του, ὅπως ὁ γλύπτης σμιλεύει ἕνα ὄμορφο ἄγαλμα.

Παραπονοῦνται, ὅτι δὲν ἔγραψε ὁ Χριστὸς τίποτε.

Τί νὰ ἔγραφε; Οὔτε δόγματα εἶχε νὰ ὑποστηρίξη. Οὔτε φιλοσοφικὲς θεωρίες νὰ ἀναπτύξη. Οὔτε τίποτε ἄλλο, ποὺ νὰ ἐχρειάζετο νὰ ἐκτεθῆ γραπτῶς.

Τὸ ἔργον Του ἦταν ἄλλο. Ἦταν νὰ πάρη τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ τοῦ κόσμου καὶ νὰ τὴν θερμάνη μὲ τὴν ἄπειρη ἀγάπη Του. Ἔγινε μάτια γιὰ τοὺς στραβούς. Αὐτιὰ γιὰ τοὺς κουφούς. Γλῶσσα γιὰ τοὺς κωφαλάλους. Συνεμερίσθη τὸν πόνο τοῦ δυστυχισμένου. Τὴν ἀπελπισία τοῦ λεπροῦ. Τὴν ταπεινοφροσύνη τοῦ κατατρεγμένου. Ἐφόρτωσε στοὺς ὤμους Του τὰ βάσανα καὶ τὶς ἁμαρτίες ὅσων ἐγεννήθηκαν καὶ ὅσων θὰ γεννηθοῦν.

Ἔγινε τὸ γεφύρι, γιὰ νὰ ξαναβρῆ ἡ παραπλανημένη ψυχὴ τὴν θείαν πηγὴν τῆς προελεύσεώς της. Ἐξύψωσε τὴν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου ὅσο ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἐξωψωθῆ. Ὁ ζητιάνος ἐτοποθετήθη στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἄρχοντα. Καὶ πιὸ πάνω. Ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις εἶδε νὰ θεμελιώνωνται ἀπ' Αὐτὸν τὰ δίκαιά της.

Δὲν Τοῦ ἤρκεσαν ὅλ' αὐτὰ ποὺ προσέφερε. Εἶδε, ὅτι ἐχρειάζετο νὰ προσφέρη κάτι περισσότερο: Τὴν ζωή Του. Κατάλαβε ὅτι μονάχα μὲ τὸν θάνατόν Του θὰ κατακτοῦσε τὴν αἰωνίαν ζωήν. Μονάχα πεθαίνοντας θὰ ἀνεστήνετο στὴν καρδιὰ τῆς Ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν τόσο ἠγάπησε. Ὁ Ἅδης θὰ τὸν συνέδεε ἀκατάλυτα μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου, Θὰ ἦταν τοῦ λοιποῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, μαζύ της, διὰ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ὁδηγῆ εἰς τὸν δρόμον τὸν σωστόν....

◆

Καὶ ἐφορτώθη τὸν σταυρόν...

Ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Τρομερὸς ὁ δρόμος! Διότι δὲν εἶχε βρῆ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὴν θεία ἀπολύτρωσι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἄνθρωπος. Εἶχε τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀμφιβολίες τοῦ σαρκίου. Ἦταν ἀπαραίτητο τὸ μαρτύριο, γιὰ νὰ λυτρωθῆ.

Μέχρι τῶν τελευταίων ὡρῶν Του ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, νέφη ἀμφιβολιῶν, περαστικά, τοῦ θολώνουν τὸν οὐρανὸν τῆς ψυχῆς Του. Μήπως τὸ ἔργον Του ἦταν μάταιον; Μήπως ἐθυσιάσθηκε γιὰ μιὰ τάξιν πλασμάτων, ποὺ δὲν τὸ ἄξιζε; Μήπως τὸ πᾶν εἶνε ἕνα τεράστιο μηδενικό; Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανίου Πατρός Του μακραίνει ἀπὸ τὰ μάτια Του καὶ σιγὰ σιγὰ σβύνει.

Τετέλεσται! Σβύνει ἡ ζωὴ τοῦ Ναζωραίου. Σβύνει, διὰ νὰ μείνη εἰς τὸν κόσμον τὸ ὑπέροχόν Του παράδειγμα.

Ὁ καλὸς σπόρος τῆς πίστεως θὰ βλαστήση μίαν ἡμέραν. Καὶ δὲν θὰ περάση πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν Σταύρωσιν, ποὺ ὁλόκληρος ὁ κόσμος γονυπετὴς εὐλαβικὰ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν ποὺ ἀποτελεῖ τὸ θεῖον σύμβολόν Του, θὰ εὐγνωμονεῖ Ἐκεῖνον ποὺ ἦλθε νὰ τὸν ἐξυψώση καὶ νὰ τὸν λυτρώση.

Ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν ὁ Χριστὸς ἀπευθύνεται, τὰς τελευταίας στιγμάς του πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα του.

— Πάτερ μου, εἰς χεῖρας σου παραδίδω τὸ πνεῦμα μου.

Ὅλα τὰ νέφη διελύθησαν... Ἐνῷ ἔσβυνε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἡ ἐπίγεια ζωή Του, ἔλαμψε στὰ μάτια Του ἡ μορφὴ τοῦ Πατέρα Του. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν τῆς Παρασκευῆς, ἄρχισε νὰ ζῇ ὁ ἀσύγκριτος ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μιὰ ἄλλη ζωὴ στὴν ψυχὴ τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία δὲν θὰ τελειώση ποτέ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

— Ἔμαθα πὼς οἱ παπαγάλοι μποροῦν νὰ περάσουν τὰ 150 χρόνια...

— Ὅταν ὅμως εἶνε βαλσαμωμένοι...ζοῦν ἐπ' ἄπειρον!

◆

— Συγγνώμη, κ. Κοτόπουλε, καθίσατε πάνω στὸ καπέλλο μου.

— Μπᾶ; Βιάζεστε, λοιπόν, τόσο νὰ φύγετε;

◆

— Παιδί μου, γιατί δὲν ἔλυσες τὰ προβλήματά σου;

—Κύριε καθηγητά, ἔλεγα πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη, ἀφοῦ πάντοτε ξέρετε τὴν λύσι.

◆

Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου — Ποία εἶνε ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων;

Ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων. — Θεωροῦμε τὸν κατηγορούμενο ὡς ἀθῶο. Ὡστόσο τὸν προειδοποιοῦμε νὰ μὴν ἐπαναλάβη τὴν πρᾶξι, γιὰ τὴν ὁποία κατηγορεῖται.

◆

Ὁ γαιοκτήμων ἐπῆρε τὸ μικρό τοῦ γυιὸ στὴν ἀγορά, ὅπου ἕνας ἰδιότροπος ἀγοραστὴς ἐξήταζε λεπτομερέστατα μερικὰ ζῶα. Ὁ γυιὸς τοῦ γαιοκτήμονος γύρισε τότε καὶ ρώτησε τὸν πατέρα του μ' ἐνδιαφέρον:

— Γιατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τσιμπάει τὰ βώδια, μπαμπᾶ;

— Σκοπεύει νὰ τ' ἀγοράση, παιδί μου, καὶ θέλει νὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἶνε καλά: ὅτι ἔχουν ἀρκετὸ κρέας, τοῦ ἐξήγησε ὁ πατέρας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γαιοκτήμων ἦταν ἀπησχολημένος σὲ κάποια δουλειά, ὅταν ὁ γυιός του ἦρθε κοντά του κλαμμένος καὶ φωνάζοντας:

— Τρέξε, μπαμπᾶ! Τρέξε! Ὁ ταχυδρόμος θέλει ν' ἀγοράση τὴ μαγείρισσά μας!...

◆

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ ντροπαλὸς νέος παρευρισκόταν σ' ἕναν μεγάλο χορό, καὶ ὅταν ἡ παρτεναίρ του τοῦ ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ χόρευε τὸν ἄλλο χορὸ μαζί του, ἐκεῖνος τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῆ. Ὡστόσο, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ πῆ κάτι, τῆς εἶπε:

— Ὑποφέρετε ἀπό... δυσπεψία;

Ἡ νέα τὸν κυττάζει περίεργα:

— Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾶ ξερά.

— Κρῖμα! ἔκανε ἐκεῖνος. Καὶ ξέρω ἕνα θαυμάσιο φάρμακο...

◆

Ἕνα βράδυ ἔβρεχε μὲ τὸ τουλούμι καὶ δυὸ ἄνδρες ποὺ παρεξηγήθηκαν σ' ἕνα κέντρο βγῆκαν στὸ ὕπαιθρο γιὰ νὰ λύσουν τὶς διαφορές τους. Πιάστηκαν στὶς γροθιές, ὥσπου ὁ ἕνας ἔρριξε κάτω τὸν ἄλλο καὶ τὸν κρατοῦσε γερὰ ἐκεῖ.

—Παραδέχεσαι τὴν ἥττα σου; τὸν ρώτησε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀντιπάλου του ἦταν ἕνα ξερὸ «Ὄχι!» ἐξακολούθησε νὰ τὸν κρατᾶ ἀκίνητο καὶ γερά, καθήμενος ἀπὸ πάνω του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ ἐρώτησις ἐπανελήφθη, ἀλλὰ πάλι ἡ ἀπάντησις ἦταν ἕνα «Ὄχι».

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις ὅτι δὲν ἡττήθης, τοῦ ἀπάντησε ὁ πρῶτος, τότε σήκω καὶ πέσε σὺ ἀπὸ πάνω μου, γιατὶ ἔγινα... μούσκεμα!

Τό ξένον χιούμορ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Στὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικό, ὅπου ἐργαζόμουν ὡς ἀρχικλητήρ, μοῦ ἀνέθεσαν πρὸ καιροῦ καὶ τὶς ἀπαντήσεις στὰ γράμματα τῶν διαφόρων ἀναγνωστῶν. Σᾶς ἀναφέρω ἐδῶ τὶς πρῶτες — καὶ τελευταῖες, δυστυχῶς— ἀπαντήσεις μου καὶ σᾶς ἱκετεύω νὰ μοῦ πῆτε, ἂν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ χάσω γιὰ δαῦτες τὴν θέσι τοῦ ἀρχικλητῆρος.

◆

Ἠθικολόγον Στατιστικόν: Δὲν εἶχα καμμιά, ἀπολύτως, ἀνάγκη, κύριέ μου, τῶν στατιστικῶν σας αὐτῶν. Τὶς ἐπῆρα, λοιπόν, καὶ τὶς ἐχρησιμοποίησα γιὰ προσάναμμα τῆς πίπας μου. Σᾶς μισῶ φοβερὰ καθὼς κι' ὅλους τοὺς ὁμοίους σας. Δουλειὰ δὲν ἔχετε καὶ κάθεστε καὶ μοῦ ὑπολογίζετε πόσο βλάπτει κανεὶς τὴν ὑγεία του καὶ πόσα ψωροδολλάρια ξοδεύει κατὰ τὴ διάρκεια 92 χρόνων ζωῆς, εἴτε καπνίζοντας, εἴτε πίνοντας, εἴτε παίζοντας μπιλλιάρδο, εἴτε κλπ. Ἢ κάθεστε καὶ ὑπολογίζετε πόσες γυναῖκες, κάηκαν ζωντανές, γιατί πῆραν φωτιὰ τὰ μακρυὰ φουστάνια τους ποὺ τοὺς τὰ ἐπιβάλλει ἡ «ψυχοφθόρος» μόδα.

Καὶ ὅμως, στραβώνεσθε φαίνεται καὶ δὲν βλέπετε ὅτι οἱ περισσότεροι γερο-παπποῦδες ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ δὲν ἔβγαλαν ποτὲ τὸ τσιμποῦκι ἀπὸ τὸ στόμα τους καὶ δὲν σταμάτησαν ποτέ τους νὰ πίνουν. Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές σας, θἄπρεπε νἄχουν πεθάνει ἐδῶ καὶ χρόνια!

Καλύτερα θὰ κάνατε νὰ στρωνόσαστε νὰ δῆτε τί χαρὰ καὶ τί ἀπόλαυσι καὶ τί εὐδαιμονία θὰ ἔχανε ὁ ἄνθρωπος ἂν δὲν ἐκάπνιζε καὶ δὲν ἔπινε. Μοῦ κοπανᾶτε διαρκῶς οἰκονομίες καὶ κουρουφέξαλα. Ξεχνᾶτε ὅμως νὰ μοῦ πῆτε καὶ σὲ τί θὰ τὶς μεταχειρισθῆτε τὶς οἰκονομίες σας αὐτές, μιὰ καὶ δὲν σᾶς ἀρέσουν καὶ τὶς ἐχθρεύεσθε μάλιστα τὶς γήϊνες ἀπολαύσεις! Τί τὴν θέλετε, κύριέ μου, τὴ ζωή, ὅταν τὴν καταντᾶτε σ' αὐτὰ τὰ χάλια; Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε: Πότε, τέλος, θ' ἀποφασίσετε νὰ πεθάνετε γιὰ νὰ γλυτώση ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς «ἠθικὲς στατιστικές» σας, ποὺ μοναδικὸς σκοπός τους εἶνε νὰ καταντήσουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀποκρουστικοὺς καὶ γελοίους σὰν καὶ σᾶς; Δὲν θέλω νὰ μὲ ξαναενοχλήσετε, κύριε. Νὰ μὴ σᾶς ξαναϊδοῦν τὰ μάτια μου. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἐσεῖς εἶσθε ὁ συχαμένος ἐκεῖνος τύπος ποὺ ἦρθε προχθὲς σπίτι μου νὰ μὲ κατηχήση καὶ νὰ μὲ κάνη νὰ κόψω τὸ κάπνισμα καὶ φεύγοντας κατάφερε νὰ κλέψη καὶ τὴν θερμάστρα τοῦ σαλονιοῦ μου.

◆

Νεαρὸν λογοτέχνην: Εἶνε γεγονὸς ὅτι οἱ ἰατροὶ συνιστοῦν στοὺς λογοτέχνας νὰ τρῶνε ψάρια ποὺ περιέχουν φώσφορο, ὁ ὁποῖος ὠφελεῖ στὸν ἐγκέφαλο. Λυποῦμαι ὅμως πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὁρίσω τί ποσότητα πρέπει νὰ τρῶτε ἐσεῖς. Ἢ μᾶλλον δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὁρίσω ἐπακριβῶς. Ἂν ὅμως τὸ ἔργο ποὺ μοῦ στείλατε, ὡς δεῖγμα τοῦ ταλέντου σας, εἶνε καὶ τὸ καλύτερό σας, ὅπως μετριόφρονα μὲ διαβεβαιώνετε, τότε εἶμαι τῆς γνώμης νὰ φροντίσετε τὸ ταχύτερο νὰ προμηθευθῆτε μιὰ ντουζίνα φάλαινες. Ὄχι ἀπὸ τὶς μεγάλες, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τὶς κανονικές. Μέσου βάρους σὰν νὰ λέμε...

◆

Ζητιάνον ἐξ ἐπαγγέλματος: Ὄχι. Μὴ φοβᾶσθε. Τὸ Κράτος δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἐπιβάλη νὰ ἀγοράσετε «ὁμολογίες τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου». Ὁ τίτλος τους εἶνε παραπειστικός.

◆

Μαθηματικόν, ἐνταῦθα: Μᾶς γράφετε: «Ἂν μία ὀβὶς διανύη τὰ τέσσερα πρῶτα μίλλια σὲ τρία δευτερόλεπτα καὶ ἕνα ὄγδοο, τὰ ἑπόμενα τέσσερα σὲ 3 καὶ δυὸ ὄγδοα, τὰ ἄλλα τέσσερα σὲ 3 καὶ τρία ὄγδοα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, πόσα δευτερόλεπτα θὰ χρειασθῆ γιὰ νὰ διανύση 15 ἑκατομμύρια μίλλια;» Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρουμε ἐμεῖς;

◆

Ἐγκαταλελειμμένον ἐραστήν: Μᾶς γράφετε: «Ἀγάπησα κι' ἀγαπῶ τὴν πανέμορφη Ἔλλεν Χόβαρντ καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν παντρευτῶ. Ἀλλοίμονον, ὅμως, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ταξιδίου μου στὸ Σικάγο, τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἡ Ἔλλεν παντρεύτηκε τὸν Τζόνς. Πῆτε μου, χάθηκε μήπως γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία μου; Δὲν μοῦ μένει πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα;»

Μὴν ἀπελπίζεσθε, φίλτατε. Ἔχετε μὲ τὸ μέρος σας τὸν Νόμο. Ἡ **πρόθεσις** καὶ ὄχι ἡ **πρᾶξις** προσδιορίζει τὸ ἀποτέλεσμα. Ἂν δηλαδὴ ἀποκαλέσετε «τρελλὸ» τὸν ἐπιστήθιο φίλο σας, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν βρίσετε, τότε αὐτὸ λέγεται βρισιά· ἂν ὅμως τὸ πῆτε στ' ἀστεῖα, τότε δὲν λέγεται βρισιά. Καὶ δεύτερο παράδειγμα: Ἂν τραβήξετε μιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα καὶ σκοτώσετε κάποιον κατὰ λάθος, δὲν εἶσθε ἔνοχος φόνου· ἂν ὅμως πυροβολήσετε κάποιον μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸν σκοτώσετε, τότε εἶσθε ἔνοχος φόνου.

Ἂν συνεπῶς παντρευόσασταν τυχαίως τὴν Ἔλλεν, δίχως σκοπὸ νὰ τὴν κάνετε γυναῖκα σας, δὲν θὰ ἤσασταν διόλου ἄνδρας της. Καί, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο πάντα, τώρα ποὺ εἴχατε τὴν πρόθεσι νὰ τὴν παντρευθῆτε καὶ δὲν τὸ καταφέρατε, εἶσθε σύζυγός της, γιατί, ὅπως σᾶς ἐξήγησα ἤδη, διὰ τῆς προθέσεως καὶ μόνον συντελεῖται τὸ ἔγκλημα.

Εἶνε ἄρα ὁλοφάνερο, ὅτι ἡ Ἔλλεν εἶνε γυναῖκα σας καὶ δὲν σᾶς ἀπομένει παρὰ νὰ πάρετε μιὰ σανίδα βρεμμένη καὶ νὰ σακατέψετε στὸ ξύλο τὸν Τζόνς. Ἐξ ἄλλου μπορεῖτε νὰ ἐγείρετε ἀγωγὴ κατὰ τῆς Ἔλλεν ἐπὶ διγαμίᾳ, ἀφοῦ παντρεύθηκε τὸν Τζόνς ἐνῷ ἦταν ἤδη γυναῖκα σας. Σύμφωνοι! Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ κάτι ἄλλο. Ἐφ' ὅσον ἡ γυναῖκα σας δὲν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς παντρευθῆ, δὲν ἔγινε καὶ γυναῖκα σας. Ὅθεν ἡ κατηγορία ἐπὶ διγαμίᾳ καταρρίπτεται. Καταλήγουμε λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Τζόνς παντρεύθηκε μιὰ δεσποινίδα ποὺ ἦταν συγχρόνως καὶ ζωντοχήρα, καθὼς καὶ γυναῖκα κάποιου ἄλλου, ἂν καὶ δὲν παντρεύθηκε ποτέ της ἢ μᾶλλον δὲν εἶχε ποτέ της τὴν πρόθεσι νὰ παντρευθῆ καὶ συνεπῶς εἶνε ἀνύπαντρη.

Μὲ τὸν ἴδιο συλλογισμὸ συμπεραίνουμε ὅτι ἐσεῖς εἶσθε ἄγαμος, ἀφοῦ δὲν εἶσθε ἄνδρας καμμιᾶς γυναίκας, κι' ὅμως εἶσθε παντρεμμένος, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα σας ζῆ, καὶ εἶσθε ἐπίσης καὶ ζωντοχῆρος, ἀφοῦ χάσατε τὴ γυναῖκα σας. Τέλος εἶσθε γάϊδαρος μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, ποὺ σπικωθήκατε ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας καὶ φύγατε γιὰ τὸ Σικάγο. Συγχρόνως κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἔχουμε τόσο μπερδευτῆ ποὺ ἀδυνατοῦμε νὰ σᾶς δώσουμε κι' ἄλλες συμβουλές, ἀπὸ φόβο μήπως τὰ θαλασσώσουμε περισσότερο. Πάντως νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι μὲ τὴν ἴδια λογικὴ μποροῦμε θαυμάσια νὰ σᾶς ἀποδείξουμε πὼς δὲν ὑπήρξατε ποτέ, ἢ ὅτι εἶσθε νεκρός. Ὁπότε ἐλπίζουμε θὰ παύσετε νὰ ἐνοχλῆσθε καὶ νὰ συγχίζεσθε γιὰ τὴν πανέμορφη Ἔλλεν.

◆

Γενναῖον πρωταθλητήν: Ὄχι. Λάθος κάνετε. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ μᾶς περιγράφετε, μπορεῖ θαυμάσια νὰ ρίξη κανεὶς δίσκο, σφαῖρα ἢ καὶ τοῦβλο ἀκόμη. Δὲν μποροῦμε, ὅμως, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο μπορεῖτε νὰ προσφέρετε μιὰν ἀνθοδέσμη στὴν ἀρραβωνιαστικιά σας. Ἐκτὸς ἂν τὸ ἔχετε πάρει προσωπικὸ τὸ ζήτημα, ὁπότε δὲν τολμοῦμε νὰ φέρουμε ἀντίρρησι.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

Μικρὰ περίεργα

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΒΟΥΛΙΜΙΑΣ

Τὸ «Μπρίτις Μέντικαλ Ζουρνάλ» μᾶς ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς τρελλοῦ ποὺ ἐγχειρίσθηκε γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν ἕνα σκληρὸ ὄγκο ποὺ οἱ γιατροὶ ἔβρισκαν στὸ στομάχι του. Ὅταν τὸν ἄνοιξαν, ἀνεκάλυψαν μέσα του 500 διάφορα πράγματα βάρους 1 κιλοῦ καὶ 500 γραμμαρίων! Φαντασθῆτε ὅτι μέσα σ' αὐτὰ περιελαμβάνοντο 218 βίδες καὶ καρφιά, 5 κουταλάκια τοῦ τσαγιοῦ, 3 πηρούνια φαγητοῦ, 3 σουγιάδες, 1 τὶρ μπουσσόν, 37 βελόνες γραμμοφώνου, 1 κλειδί, νομίσματα καὶ κάλυκες ἀπὸ σφαῖρες περιστρόφου.

Ὅλο αὐτὸ τὸ ὁπλοστάσιο στάλθηκε στὸ Μουσεῖο τοῦ Βασιλικοῦ Κολλεγίου τῶν Ἄγγλων χειρούργων. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ ἄρρωστος πέθανε 10 ὧρες μετὰ τὴν ἐγχείρισι!

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Μιὰ ἀπὸ τὶς περίεργες ἐφευρέσεις τῶν τελευταίων χρόνων, εἶνε ἡ τεχνητὴ μεταλλαγὴ τῶν χρωματισμῶν τῶν λουλουδιῶν. Μὲ τὴν χρησιμοποίησι εἰδικῶν χημικῶν οὐσιῶν οἱ κηπουροὶ κατορθώνουν νὰ δώσουν στὰ ἄνθη τοὺς πιὸ ἰδεώδεις χρωματισμούς. Ἡ νέα αὐτὴ βιομηχανία ἐξηπλώθη ἰδίως στὴν Γερμανία, ὅπου σήμερα δεκάδες μεγάλων ἐργοστασίων παράγουν τὶς ἀπαραίτητες οὐσίες γιὰ τοὺς χρωματισμοὺς τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ νέα μέθοδος ἄρχισε ἀπὸ καιροῦ νὰ ἐφαρμόζεται μὲ σημαντικὴν ἐπιτυχία καὶ στὴν Ἑλλάδα.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμογραφικὰ φύλλα ὅλου τοῦ κόσμου

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι, παιδί μου;

— Δὲν ξέρω, κύριε· ὅταν ἤμουν δύο χρονῶν ἡ μαμὰ ἦταν 28 καὶ τώρα εἶνε 24.

◆

Εἶχε παρευρεθῆ σὲ μιὰ νυχτερινὴ γιορτὴ κι' ἐπιστρέφοντας σπίτι, ἀργὰ τὴ νύχτα, κάθησε στὸ κατῶφλι καὶ συλλογιζόταν τί τρόπο νὰ βρῆ ὥστε ν' ἀνεβῆ τὶς σκάλες καὶ νὰ πάη στὸ δωμάτιό του χωρὶς νὰ τὸν πάρη μυρωδιὰ ἡ γυναίκα του. Φυσικὰ κοιμόταν ἀλλὰ στὸν παραμικρὸ θόρυβο ποὺ θἄκανε θὰ ξυπνοῦσε.

Ἐπὶ τέλους τοὖρθε μιὰ λαμπρὴ ἰδέα: Δένοντας ὅλες τὶς μεγάλες τσιμπίδες τῆς σόμπας, καὶ περνῶντας της ἕνα γύρω στὸ λαιμό του, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὶς σκάλες μονολογῶντας ἱκανοποιημένος:

— Ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἀκούση μ' αὐτὸν τὸν δαιμονισμένο κρότο ποὺ κάνουν οἱ τσιμπίδες!...

◆

— Νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς κυττάζω ἔτσι, εἶπε ὁ ἄγνωστος ἐπιβάτης τοῦ λεωφορείου στὸν διπλανό του, ἀλλὰ μοιάζετε καταπληκτικὰ μὲ μιὰ γνωστή μου. Μὲ τὴν γυναῖκα μου, γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβής.

—Αὐτὲς οἱ ὁμοιότητες παρατηροῦνται συχνά, ἔκαμε ὁ ἄλλος.

— Βέβαια, εἶσθε ἡ ζωντανή της εἰκόνα, ἐξαιρουμένου φυσικὰ τοῦ μουστακιοῦ.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω μουστάκι.

— Ἡ γυναῖκα μου ὅμως ἔχει!

◆

Ἦταν μεσάνυχτα κι' ὁ πατέρας φάνηκε στὸ χὼλλ μὲ τὶς πυτζάμες.

— Ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε στὸν νεαρὸ ποὺ βρῆκε νὰ στέκεται μπροστὰ τὴν πόρτα, δὲν ἔχω καμμιὰν ἀντίρρησι νἄρχεσαι καὶ νὰ κάθεσαι τὴ μισὴ νύχτα μὲ τὴ κόρη μου, ἢ νὰ στέκεσαι μαζί της στὸ κατῶφλι ὁλόκληρες ὧρες λέγοντάς της «καληνύχτα». Πρέπει ὅμως νὰ σκέπτεσαι καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κοιμοῦνται ὅλες αὐτὲς τὶς ὧρες καί.... τράβα τὸν ἀγκῶνα σου ἀπὸ τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ!

◆

— Τὴν ἐρχομένη Κυριακή, ἀνήγγειλε ὁ ἱερεύς, μετὰ τὴν λειτουργία, στὸ ἐκκλησίασμά του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ γυναῖκες, θὰ διοργανωθῆ στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας μιὰ ποικίλλη ἀγορὰ κι' ἔτσι θὰ σᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πλουτίσετε μὲ κάθε ἀντικείμενο ποὺ θὰ θέλετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτό, καὶ δὲν θὰ σᾶς κάνη καὶ πολὺ κόπο νὰ τὸ χάσετε. Μὴν ξεχάσετε νὰ φέρετε μαζί σας καὶ τοὺς συζύγους σας....

◆

— Γιατί ἡ Ἰωάννα εἶνε τόσο ἀνήσυχη καὶ θέλει νὰ μάθη τ' ὄνομα τοῦ νέου ποὺ συνάντησε στὴν χθεσινοβραδυνὴ συγκέντρωσι;

— Θέλει νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων τους.

◆

Ἕνας νέος χωρικὸς εἶπε στὴν ἀγαπημένη του:

— Σ' αὐτὸ τὸ λιβάδι, Μαρία, συναντιόμαστε τρία χρόνια τώρα. Δυστυχῶς ὅμως τὸν ἑπόμενο χρόνο δὲν θὰ συμβῆ τὸ ἴδιο.

— Γιατί; Μὲ τρομάζεις.

— Δὲν τὸ ξέρεις λοιπόν; Θὰ τὸ μαντρώσουν!

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΑΡΝΤΟΡΕ

Ἦταν πολὺ ἀγαπημένες οἱ δυὸ ἐκεῖνες ἀδελφές, ποὺ ἔμοιαζαν εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἔκαναν μεγάλους καυγάδες γιατὶ ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο, ἡ πιὸ μικρή, δὲν ἡσύχαζε ἂν δὲν γινόταν τὸ πιστὸ ἀντίγραφο τῆς πιὸ μεγάλης.

Τὸ χτένισμα, τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τὸ ροὺζ καὶ ἡ πούδρα, τὸ βάδισμα, οἱ κινήσεις, οἱ ματιὲς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ὅλα ἔπρεπε νὰ ἔμοιαζαν τῆς ἀδελφῆς της.

Μονάχα στὰ φορέματα ἡ μεγαλείτερη ἀδελφή, ἡ Λία (ὑποκοριστικὸ τοῦ Ἀμαλία) εἶχε καταφέρει τὴ μητέρα της νὰ ἐπιβάλη στὴ μικρότερη ἀδελφή, τὴν Λέλα (ὑποκοριστικὸ τοῦ Ραφαέλα) νὰ ντύνεται διαφορετικά, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μοιάζη καθόλου μὲ τὴν ἀδελφή της.

Καὶ ἡ Λέλα ἐκνευριζόταν φοβερὰ στὴ σκέψι ὅτι, ἀφοῦ ἦταν σὲ ὅλα καὶ καθ' ὅλα ὅμοια μὲ τὴν ἀδελφή της, τὴν Λία, ἔπρεπε νὰ διαφέρη μονάχα στὰ φορέματα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑποταχθῆ στὴ μητρικὴ θέλησι ποὺ ἦταν τόσο σκληρὴ γι' αὐτήν.

Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη διαφορετικά, ἀφοῦ δὲν διαχειριζόταν αὐτὴ ἀπ' εὐθείας οὔτε τὸ μικρὸ ποσὸν ποὺ τῆς παραχωροῦσε κάθε μῆνα ὁ πατέρας της. Τὸ ὕφασμα γιὰ τὰ φορέματά της τὸ ἀγόραζε ἡ μητέρα καὶ τὄρραβε ἡ μοδίστα τοῦ σπιτιοῦ σύμφωνα μὲ ἕνα σχέδιο ποὺ ἔδινε πάλι ἡ μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ στενοχωρέση τὴν Λία, ντύνοντας τὴν Λέλα ἀκριβῶς σὰν τὴν ἀδελφή της.

Αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία τῆς μεγάλης ἦταν πολὺ παληά, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ δύο ἀδελφές, δέκα χρονῶν ἡ πρώτη καὶ ἐννιὰ ἡ δεύτερη, ἐντύνοντο καὶ οἱ δύο ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα, στὸ ὕφασμα, στὴν κοψιά, στὶς κορδέλλες καὶ στοὺς φιόγκους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν τοῦ φθινοπώρου, προτοῦ ἀκόμη ἔρθουν ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ὅπου ἔμεναν σὲ μιὰ βιλλίτσα, στὸ Φιέζολε, ἡ Λέλα εἶχε σκαρφαλώσει σὲ μιὰ σκάλα ἀπάνω στὸν μανδρότοιχον κι' ἔκλεψε ἀρκετὰ κεράσια ἀπὸ τὸ διπλανὸ κτῆμα ἑνὸς μεγάλου ἐμπορομανάβη, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ τσιγκούνης. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὰ φάη αὐτὰ τὰ κεράσια, ἀλλὰ νὰ τὰ πουλήση, ἦταν σὰν νὰ τοῦ εἶχαν κλέψει λεφτά.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῶν κερασιῶν τὴν εἶδε, ὄχι ὅμως στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ μονάχα τὸ χέρι της καὶ τὴ μιὰ πλάτη μὲ τὸ φόρεμα ποὺ εἶχε μεγάλα κόκκινα καὶ πράσινα λουλούδια. Τὴν ἐπροιμενε λοιπὸν μπροστὰ στὴν πόρτα του γιὰ νὰ τὴν διορθώση ὅπως τῆς ἄξιζε.

Ἔτσι, βλέποντας τὴ Λία ποὺ φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἐντελῶς ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τῆς Λέλας καὶ νομίζοντας πὼς αὐτὴ εἶνε ἡ κλέφτρα, δίχως καθόλου νὰ χάση καιρό, σοῦ τὴν ἁρπάζει καὶ τῆς δίνει ὅλο τὸ ξύλο ποὺ ἔπρεπε νὰ φάη ἡ ἄλλη. Ἔτσι ἐδάρθηκε ἡ μεγαλείτερη, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα, καὶ ἡ μικρότερη, ποὺ ἔκλεψε τὰ κεράσια, ἔμεινε ἄδαρτη. Καὶ αὐτό, ἐπειδὴ εἶχαν ὅμοια φορέματα.

Ἀπὸ τότε, γιὰ ν' ἀποφύγουν ἄλλες τέτοιες δυσάρεστες παρεξηγήσεις, ἡ Λία διετύπωσε μιὰν ἀπαίτησι κατηγορηματική: ἡ κάθε μιὰ νὰ ντύνεται κατὰ τρόπον ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀλλὰ ἡ Λέλα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψη αὐτό. Καί, ὀχτὼ χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπαγόρευσι, εἶχε ἀκόμη τὴ μανία νὰ μπορέση ν' ἀντιγράψη, ἔστω καὶ μιὰ φορά, τὸ φόρεμα τῆς ἀδελφῆς της. Καὶ τὸ τελευταῖο, τὸ φορεματάκι μὲ τὰ χελιδόνια, ἦταν τὸ πιὸ ὡραῖο.

Ἀρχίζει λοιπὸν καὶ κάνει οἰκονομίες, τὴν πεντάρα τὴν κάνει δεκάρα, καὶ μαζεύει ἕνα ποσὸν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀγοράση τὸ ὕφασμα καὶ νὰ ράψη ἕνα φορεματάκι ἐντελῶς ὅμοιο μ' αὐτὸ τῆς ἀδελφῆς της, χωρὶς νὰ παραλείψη μιὰ κουμπότρυπα ἢ μιὰ ραφή.

Τὸ φόρεμα, ἐπὶ τέλους, εἶν' ἕτοιμο. Ἀλλὰ ἡ Λέλα δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸ φορέση. Ἂν τῆς τὸ ἰδοῦνε στὸ σπίτι, θὰ τῆς τὸ πάρουν ἀσφαλῶς, θὰ τῆς τὸ κλειδώσουν σὲ καμμιὰ ντουλάπα καὶ ὅλα τὰ ὄνειρά της θὰ σβύσουν πρὶν ἀκόμα πραγματοποιηθοῦν.

Ἔκαμε λοιπὸν τὸ ἑξῆς: ἔρραψε τὸ φόρεμα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης καὶ τἄφησε ἐκεῖ. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ θέλει νὰ βγῆ περίπατο, πηγαίνει ἐκεῖ καὶ τὸ φορεῖ, φροντίζοντας ἔπειτα νὰ μὴν περάση ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἦταν δυνατὸν νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν ἀδελφή της. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε ἐπήγαινε καμαρωτὴ στὸ δρόμο, κυττῶντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, βέβαιη πὼς τὴν κυττοῦσαν ὅλοι, σάμπως νὰ ἦταν τὸ ὄγδοο θαῦμα τοῦ κόσμου.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ἕνας νέος τὴν κυττοῦσε πιὸ πολὺ ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῆ στὰ μονοπάτια τοῦ δημοτικοῦ κήπου. Δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι λογάκια γλυκά:

— Τί ὤμορφη ποὺ εἶσαστε, δεσποινίς!... Πόσο μ' ἀρέσει τὸ φορεματάκι σας μὲ τὰ χελιδόνια ποὺ φαίνονται σὰν ὁλοζώντανα!...

Ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶπε καὶ τὴν ταυτότητά του:

— Λέγομαι Ἰάκωβος Μαράσκα καὶ εἶμαι υἱὸς τοῦ γερουσιαστοῦ καὶ βιομηχάνου Μαράσκα. Μὴ φεύγετε τόσο γρήγορα, δεσποινίς. Οὔτε μιὰ λέξι δὲν μοῦ λέτε; Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι τόσο εὐκαταφρόνητος. Ὁ πατέρας μου εἶνε πολὺ πλούσιος καὶ δὲν ἔχει ἄλλους κληρονόμους ἀπὸ μένα.

Ἡ Λέλα τὸν κυττάει κρυφά: εἶνε ὡραῖος καὶ πλούσιος. Ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ καλύτερο γαμπρό; Ὁ ἄλλος βλέπει τὸ χαμόγελό της καὶ τῆς λέει μὲ ἐπίσημον ὕφος:

— Δεσποινίς, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι σὲ δυὸ μῆνες θὰ σᾶς κάνω γυναῖκα μου!...

Ἐπιστρέφοντας στὴ συνένοχη φίλη της, γιὰ νὰ βγάλη τὸ περίφημο φόρεμα, ἡ Λέλα τῆς λέει:

— Αὐτὸ τὸ φόρεμα ἔκανε τὸ θαῦμα του. Εἶχα δίκηο ποὺ ἤθελα νὰ ντυθῶ σὰν τὴν ἀδελφή μου. Ἐνῷ αὐτήν, ποὺ εἶνε μεγαλείτερη, δὲν τὴν ἐζήτησε ἀκόμη κανείς, ἐγὼ ποὺ εἶμαι μικρότερη, ἀρραβωνιάστηκα κιόλας.

Ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμός της πέφτει τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη καὶ τέταρτη μέρα. Ἂν καὶ ντυμένη ἀκριβῶς σὰν τὴ Λία, ἡ Λέλα πηγαίνει κάθε μέρα καὶ κάνει τὸν περίπατό της στὰ ἴδια ἐκεῖνα μέρη, ὅπου συνάντησε τὴν πρώτη φορὰ τὸν νέον τῶν ὀνείρων της, δὲν βλέπει πιὰ οὔτ' ἐκεῖ, οὔτε ἀλλοῦ τὸν υἱὸν τοῦ γερουσιαστοῦ Μαράσκα.

Τί ἀπέγινε, λοιπόν, ὁ ἐρωτευμένος νέος; Ἐπῆγε ταξίδι, εἶνε ἄρρωστος, ἀπέθανε, πῆγε στρατιώτης ἢ τὸν παρέσυρε κανένα αὐτοκίνητο; Μυστήριο! Σιγή. Ἀπελπισία. Καὶ ἡ φίλη της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήση.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητή μου θὰ ἰδῆς ὅτι σήμερα-αὔριο θὰ παρουσιαστῆ...

Ἀλλὰ δὲν παρουσιάζεται. Καὶ ἕνα βράδυ, ὁ πατέρας της λέει στὸ τραπέζι:

— Ἔχω μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἴδησι νὰ σᾶς δώσω. Σήμερα ὁ γερουσιαστὴς Μαράσκα, ὁ μέγας καὶ πλούσιος βιομήχανος, ἦρθε νὰ μοῦ ζητήση ἐπισήμως γιὰ τὸ παιδί του, τὸν Ἰάκωβον, ποὺ ἀξίζει τόσο χρυσάφι ὅσο βαραίνει, τὴν χεῖρα τῆς Λίας.

— Τῆς Λίας ἢ τῆς Λέλας; φωνάζει κατάπληκτη ἡ μικρότερη ἀδελφή, νομίζοντας πὼς ὁ πατέρας της εἶχε κάμει λάθος.

— Εἶπα τῆς Λίας καὶ ὄχι τῆς Λέλας, ἀπαντάει κατηγορηματικὰ ὁ πατέρας.

Ἀφοῦ ἡ Λέλα, ποὺ κόντεψε νὰ λιποθυμήση, συνῆλθε ὁπωσδήποτε, ἡ ἀδελφή της ἀρχίζει νὰ ἐξηγῆ τὶς λεπτομέρειες τῆς γνωριμίας ἐκείνης.

— Τὸν ἐγνώρισα ἕνα ἀπόγευμα στὸν περίπατο, ὅπου μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε: «Σᾶς εἶπα καὶ χθὲς ὅτι μοῦ ἀρέσετε ὑπερβολικά. Τώρα θὰ στείλω τὸν πατέρα μου νὰ μιλήση μὲ τὸν δικόν σας.» Κ' ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα: «Ἀφοῦ τὸ θέλετε, βάλτε τοὺς πατεράδες μας νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους. Ἐγὼ ὅμως εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ σᾶς βλέπω καὶ χθὲς δὲν μοῦ εἴπατε καθόλου ὅτι σᾶς ἀρέσω...» «Σᾶς τὦπα, δὲν μοῦ τὤπατε, δὲν μπορέσαμε νὰ συμφωνήσουμε.» Τέλος πάντων, ἐπροχωρήσαμε κάμποσο μαζὶ ὡς ποὺ ὁ Ἰάκωβος παραδέχτηκε ὅτι πιθανὸν νὰ ὀνειρεύτηκε, νὰ μὴ θυμᾶται...

«Μετὰ μοῦ λέει: «Δὲν ἔχετε μήπως μιὰν ἀδελφή, ὄμορφην σὰν καὶ σᾶς, ντυμένην ἀκριβῶς σὰν καὶ σᾶς;» Τοῦ ἀπάντησα: «Ἔχω μιὰν ἀδελφὴ ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε ὡραία σὰν καὶ μένα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου ντυμένη σὰν καὶ μένα. Αὐτὸ τὸ φορεματάκι μὲ τὰ χελιδόνια μονάχα ἐγὼ τὸ φορῶ...» Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐπρόσθεσε πιὰ λέξι καὶ ἀπὸ τότε, καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε τώρα ἀρραβωνιασμένοι...»

Τὴν ἄλλη ἐξήγησι, τὴ συμπληρωματική, τὴν ἔδωσε ὁ Ἰάκωβος τῆς Λέλας, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συναντηθήκανε στὸ σπίτι, ὅταν τὴν ἀναγνώρισε κ' ἐκατάλαβε ὅτι αὐτὴν εἶχε συναντήσει τὴν πρώτη φορά:

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὸ σφάλμα μου. Ἀλλὰ εἶμαι πολὺ μύωψ, ἔτσι ποὺ ἐπῆρα τὴν ἀδελφή σας γιὰ σᾶς. Τί βλάκας ποὺ ἤμουν, αἴ; Ἀλλὰ καὶ σεῖς πάλι γιατί νὰ φορᾶτε τὸ ἴδιο φόρεμα τῆς ἀδελφῆς σας καὶ νὰ δημιουργήσετε ἕνα τέτοιο μπέρδεμα;

Καί, ἀγκαλιάζοντας τὴν Λία, ἐνῷ ἡ Λέλα στεκόταν παράμερα, παραπονεμένη, προσθέτει:

— Τί κρῖμα!... Ἀλλὰ τί νὰ γίνη; Τώρα πάει πιά!... Ἄλλη φορά... Ἀλλὰ τί ζῶον ποὺ εἶμαι! Γιὰ σᾶς, δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐλπίδα. Μιὰ φορὰ κανεὶς παντρεύεται...

ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΑΡΝΤΟΡΕ

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ...

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛΛΙΝ ΧΟΓΟΥΑΡΝΤ

— Ξέρεις, μοῦ εἶπε ἡ Ἐλίζαμπετ ἡ γυναίκα μου, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χωριοῦ τοῦ συλλόγου μας, ἀποφάσισε νὰ σοῦ ἀναθέση τὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων στὰ καλλίτερα χορευτικὰ ζευγάρια.

Φυσικὰ συγχίστηκα τρομερά, γιατὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἀγγαρεῖες ἀλλὰ στὸ τέλος θέλοντας καὶ μὴ δέχτηκα.

Κι' ὁ περίφημος χορὸς ἔλαβε χώραν, κι' ἦρθε κι' ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς βραβεύσεως. Εἶχα καταναλώσει ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἑτοιμάζοντας τὸν σχετικὸ λόγο ποὺ θὰ ἔβγαζα, κι' ὅμως, ὅταν ἀνέβηκα στὴν μικρὴ πρόχειρη ἐξέδρα, τὰ εἶχα, κυριολεκτικὰ χαμένα.

— Θεωρῶ μεγάλη μου τιμὴ ἄρχισα καὶ μετὰ ξερόβηξα μὴ ξέροντας πῶς νὰ συνεχίσω.

Τέλος πάντων ὅμως, πῆρα κάποτε φόρα καὶ τὰ λόγια κυλοῦσαν ποτάμι ἀπὸ τὸ στόμα μου, καὶ θὰ κυλοῦσαν ἀκόμα ἂν ἡ Ἐλίζαμπετ, ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ εἶνε μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ ποὺ στεκόταν δίπλα μου, μαζὶ μὲ τὸν ἐφημέριό μας καὶ τὴ γυναῖκά του, δὲν ἐφρόντιζε νὰ μοῦ πατήση βαρυσήμαντα τὸ πόδι μου.

Θερμὰ χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὸ τέλος τοῦ λόγου μου, καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἄρχισε ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων. Ὁ ἐφημέριος καλοῦσε ἕναν-ἕναν τοὺς νικητάς, ἡ Ἐλίζαμπετ μοῦ ὑποδείκνυε τὰ δῶρα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀπονείμω, καὶ ἡ κ. ἐφημερίου τραβοῦσε μολυβιὲς στὸν σχετικὸ κατάλογο, γιὰ νὰ μὴ χάνουμε τὸ λογαριασμό.

— Τελειώσαμε, μοῦ ψιθύρισε κάποια στιγμὴ ἡ ἐν λόγῳ κυρία, καὶ ἑτοιμάστηκα νὰ βγάλω καὶ δεύτερο λόγο, ἔτσι γιὰ νὰ κλείση εὐχάριστα ἡ βραδυά, ὅταν ἐπενέβη καὶ πάλιν ἡ Ἐλίζαμπετ.

— Ἔμεινε κι' ἄλλο ἕνα δῶρο, μᾶς ἐδήλωσε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ἀδύνατο, διεμαρτυρήθη τὸ ἐφημεριακὸν ζεῦγος.

Τὸ γεγονὸς ὅμως ἦταν εὐκολοαπόδεκτο κι' ἔτσι ἀποφασίσαμε νὰ ἀπονείμουμε βραβεῖο καὶ στὴν κυρία ἢ δεσποινίδα ποὺ εἶχε χορέψει λιγώτερο ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Οἱ τέσσερις τῆς ἐπιτροπῆς, μείναμε τελευταῖοι νὰ φλυαρήσουμε λιγάκι καὶ νὰ κουτσομπολέψουμε σχετικά.

— Ὤ! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ἐλίζαμπετ. Ποῦ εἶνε ἡ τσάντα μου;

— Μὰ τὴν εἶχες μαζί σου ὅταν ἤρθαμε, τῆς εἶπα. Ποῦ τὴν ἄφησες;

— Ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Τότε, καὶ μόνον τότε ἡ κ. ἐφημερίου θυμήθηκε, ὅτι καλὰ τὤλεγε ἐκείνη, τὸ τελευταῖο δῶρο δὲν ἦταν σημειωμένο στὸν κατάλογο.

—Πάει ἡ τσάντα! φώναξε ἡ γυναῖκα μου. Κι' ἦταν κι' ὁλοκαίνουργια. Προχθὲς ἀκόμα μοῦ τὴν εἶχες χαρίσει.

Τὴν καθησύχασα, διαβεβαιώνοντάς την ὅτι θὰ τῆς ἀγόραζα μίαν ἄλλη καὶ τὸ ζήτημα ἐθεωρήθη λῆξαν.

— Εἴχατε μήπως καὶ τίποτε λεπτὰ μέσα; τὴν ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Εὐτυχῶς ὄχι.

— Καὶ τὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὶς σημειώσεις, ποὺ θὰ εἴχατε μέσα; Δὲν θὰ τὰ ζητήσετε; ἐπέμενεν ὁ ἐφημέριος.

— Ὤ, μὴν ἀνησυχεῖτε, τὸν διέκοψε ἡ γυναίκα μου. Εἶχα, βλέπετε, φροντίσει νὰ τὴν ἀδειάσω.

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου εἶδε τὴν ἀπορία ποὺ εἶχε ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπό μου, καὶ δάγκασε τὰ χείλη της.

— Ὥρα εἶνε νὰ φύγουμε, ἀγάπη μου, μοῦ εἶπε.

Καὶ τὴν ὑπάκουσα.

Τὴν ἑπομένην ἀγόρασα μιὰ καινούργια τσάντα στὴν Ἐλίζαμπετ. Φρόντισα, ὅμως, νὰ τὴν πάρω μαζί μου, γιὰ νὰ τὴν διαλέξη μόνη της. Τὴν προηγουμένη, βλέπετε, τὴν εἶχα ἀγοράσει σύμφωνα μὲ τὸ δικό μου τὸ γοῦστο, καί, ἀλήθεια, τώρα τὸ θυμᾶμαι. Εἶχε κατσουφιάσει λίγο ἡ γυναίκα μου, λὲς καὶ δὲν ἦταν τοῦ ἀπολύτου γούστου της.

Ἀκόμα ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ χωνέψω, πῶς εἶχε γίνει τόσο χονδροειδὲς λάθος, στὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων, μιὰ καὶ στὴ λεπτὴ αὐτὴ δουλειά, μὲ εἶχαν βοηθήσει κι' ὁ παπᾶς μὲ τὴ γυναῖκα του, ἐλέγχοντας ἕνα - ἕνα τὰ ὀνόματα καὶ τὰ δῶρα. Καὶ τὸ κυριώτερο, τί σύμπτωσις στ' ἀλήθεια νὰ ἔχη ἀδειάσει ἡ Ἐλίζαμπετ ἡ γυναίκα μου, τὴν τσάντα της ἀπὸ κάθε τι ποὺ περιεῖχε. Μυστήριο, μεγάλο μυστήριο!

ΚΟΛΛΙΝ ΧΟΓΟΥΑΡΝΤ

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τὸ 1934 ἡ παγκόσμιος ἐφεδρεία τοῦ κιτρίνου μετάλλου ἀνήρχετο σὲ 20 χιλιάδες τόννους χρυσαφιοῦ. Φέτος τὴν ὑπολογίζουν σὲ 23 χιλιάδες τόννους. Ἐάν, ἀφ' ἑτέρου, ὑπολογισθοῦν σὲ χρυσάφι τὰ χρέη τῶν τριῶν Κρατῶν, ποὺ ἔχουν στὰ ὑπόγεια τῶν Ἐθνικῶν των Τραπεζῶν τὸ περισσότερο χρυσάφι: Τῆς Ἀγγλίας, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Γαλλίας, τὸ σύνολον ἀνέρχεται σὲ 65 περίπου χιλιάδες τόννους χρυσοῦ (30 τὰ χρέη τῆς Ἀμερικῆς, 20 τῆς Ἀγγλίας καὶ 15 χιλιάδες τόννοι χρυσοῦ χρέη τῆς Γαλλίας). Φυσικά, πρόκειται μόνον γιὰ τὰ δημόσια, τὰ ἐθνικὰ χρέη εἰς χρυσὸν τῶν τριῶν αὐτῶν Κρατῶν, ποὺ διαθέτουν σὲ ράβδους τὸ περισσότερο χρυσάφι στὰ θησαυροφυλάκιά των.

Τὸ εἰς χρυσὸν ἀπόθεμα τῆς Γαλλίας, ἀπὸ ἓξ χιλιάδες τόννους τὸ 1934 ἔπεσε σὲ 2.400 τόννους κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1937. Μὲ τὰ νέα μέτρα τῆς Κυβερνήσεως Νταλαντιὲ ἄρχισε πάλι ν' αὐξάνη, ὑπολογιζόμενον τώρα συνολικῶς σὲ 3 χιλιάδες περίπου τόννους.

Τὸ δὲ χρυσὸν ἀπόθεμα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνει τὶς ἑπτὰ χιλιάδες τόννους. Καὶ ὑπὲρ τὶς 10 χιλιάδες τόννους ὑπολογίζεται τὸ χρυσάφι τῆς Ἀμερικῆς. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ χρυσάφι τῆς Ἰταλίας δὲν φαίνεται νὰ ὑπερβαίνη τοὺς πεντακοσίους τόννους. Καὶ τὸ χρυσάφι τῆς Γερμανίας πρὶν καταληφθῆ ἡ Αὐστρία, δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 25 τόννους. Μὲ τὴν κατάληψιν τῆς Αὐστρίας, τὸ Γ' Ράϊχ βρῆκε στὴν Αὐστριακὴ Τράπεζα ἄλλους 40 ½ τόννους χρυσοῦ εἰς ράβδους, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σύνολον τοῦ χρυσοῦ ποὺ διαθέτει τώρα εἰς κίτρινον μέταλλον τὸ Γ' Ράϊχ δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 66 τόννους. Ἐπὶ πλέον ἡ κατάληψις τῆς Αὐστρίας προσεπόρισε στὸ Ράϊχ καὶ νομίσματα σὲ ξένο συνάλλαγμα ἀντιστοιχοῦντα σὲ ἄλλους 4 ½ τόννους χρυσοῦ.

Τελικῶς λοιπὸν οἱ «Τέσσαρες Μεγάλοι» — γιὰ νὰ περιορισθοῦμε μόνο σ' αὐτούς, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς — διαθέτουν χρυσὸν ἐν ἀναλογίᾳ, ἐν σχέσει πρὸς τὸ σύνολον τοῦ χρυσοῦ, ποὺ διαθέτουν καὶ οἱ τέσσαρες μαζὶ καὶ ποὺ ἀνέρχεται σὲ 10 ½ χιλιάδες τόννων περίπου — ὡς ἑξῆς:

Ἡ Ἀγγλία διαθέτει στὰ ὑπόγεια τῆς Μπὰνκ ὄφ Ἴνγκλαντ τὰ 66 % περίπου.

Ἡ Γαλλία διαθέτει στὰ ὑπόγεια τῆς Μπὰνκ ντὲ Φρὰνς τὰ 28 ½ %.

Ἡ Ἰταλία στὰ θησαυροφυλάκιά της μόλις διαθέτει τὰ 4, 9 τοῖς%.

Τέλος, ἡ Γερμανία δὲν διαθέτει στὰς κρύπτας τῆς Ράϊχσμπανκ οὔτε κἂν 1%.

Πρέπει ὅμως ἀφ' ἑτέρου νὰ τονισθῆ ὅτι, ναὶ μὲν αἱ εἰς χρυσὸν διαθεσιμότητες εἶνε ἐκεῖναι ποὺ παράγουν, γεννοῦν, τὰς πιστώσεις καὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ χαρτονομίσματος (ἀνωτέρου κατὰ πολὺ τοῦ μετάλλου ποὺ χρησιμεύει ὡς κάλυμμα τοῦ χαρτιοῦ), ἀλλὰ εἰς τὰ Κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ καθεστῶτα ἠμποροῦν νὰ λαμβάνουν, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των μέτρα περιορίζοντα τὴν ἐλευθερίαν τῶν συναλλαγῶν καὶ τείνοντα νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν αὐτάρκειαν τῶν ἀντιστοίχων Χωρῶν, τὸ εἰς χρυσὸν ἀπόθεμα, προοριζόμενον κυρίως διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ὑπολοίπου τοῦ Ἰσοζυγίου τῶν πληρωμῶν, ἀναγκαστικῶς καὶ αὐτοῦ περιοριζομένου δὲν παίζει τὸν ἴδιον ρόλον τὸ μεταλλικὸν ἀπόθεμα.

Πάντως μέγας ρυθμιστικὴς τῆς Εὐρωπαϊκῆς χρηματαγορᾶς παραμένει πάντοτε ἡ Ἀγγλία.

Εἰς τὰς πέντε μεγίστας Τραπέζας της τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1937 ὑπῆρχαν καταθέσεις συνολικαὶ δύο δισεκατομμυρίων λιρῶν, περίπου ὅσα θὰ ἐχρειάζετο ὁ Δημόσιος Ἑλληνικὸς Προϋπολογισμὸς τῆς σήμερον διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Κράτους ἐπὶ ἕνα αἰῶνα.

Ἔνοχος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἕνα δειλινὸ στὶς «κούνιες» τῆς Κηφισιᾶς ἕνα παιδάκι ἔπεσε καὶ χτύπησε τόσο δυνατά, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητο. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεξε βρισκόταν κι' ἕνας νεαρὸς γιατρὸς ποὺ ἔσπευσε νὰ παράσχη τὶς πρῶτες βοήθειες. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ φθάνει ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, μιὰ νέα γυναῖκα σύζυγος τραπεζίτου ποὺ μόλις ἀντικρύζει τὸ γιατρὸ χλωμιάζει γιατὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν ἕνα παλαιὸν γνώριμό της. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ παιδάκι πηγαίνει στὸ σπίτι του μὲ τὴν πρόφασι νὰ ἰδῆ τὸ τραῦμά του.

Ἡ Ἔλσα—ἔτσι λεγόταν— ἤτανε κόρη ἑνὸς μεγαλογαιοκτήμονα μὲ πατριαρχικὲς ἀντιλήψεις.

Ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα παρθεναγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ὁ πατέρας της ἔλαβε αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασι νὰ διακόψη τὶς σπουδές της καὶ νὰ ἔρθη στὸ κτῆμα τους. Ἐκεῖ τῆς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῆ ἕναν παραλῆ μεσόκοπο, ποὺ ἡ παρθενικὴ ὀμορφιά της τὸν ἔκαμε νὰ τὴν ποθήση. Ἡ Ἔλσα ὑποκύπτει στὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ἂν καὶ ἀγαπᾶ τὸν νεαρὸ γιατρὸ Γιῶργο Σταμέλο. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς εἶνε ὁ σωτήρας τῆς κόρης της ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ κἂν στὰ τρία χρόνια ποὺ ἤτανε παντρεμένη.

9ον

Ἡ ἔννοια τῶν λόγων τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἀνθρώπου καὶ συζύγου, ποὺ σὲ κανέναν ἄλλον δὲν ὤφειλε τὴ δυστυχία του παρὰ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἤτανε καταφανής.

Ὁ Γιῶργος ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι κάποια σκληρή, κάποια ὀδυνηρὴ μετάνοια μαζὺ μὲ μυστικὲς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχε πὼς ὁ Μίνως ἤξερε τὰς σχέσεις τοῦ ἐνόχου ἔρωτος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικός του καὶ εὕρισκε ὄχι μόνον ἐξαιρετικὴ ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωπο τὴν ἀπόφασιν τοῦ συντετριμμένου ἐκείνου συζύγου νὰ καλῆ στὸ σπίτι του ὑπὸ τὴν ἴδια στέγη τὸν ἐραστὴ τῆς νέας καὶ χαριτωμένης γυναίκας του, τῆς γυναίκας ποὺ τόσο εἶχε ἀδικήσει. Ἤτανε βέβαιος πὼς δὲν τὸν καλοῦσε ὡς γιατρό, ὅπως εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν πὼς ὁ Μίνως ἤξερε πολὺ καλὰ ἀπὸ ὅ,τι ἔπασχε, πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, πὼς σίγουρα θὰ κατέβαινε στὸν τάφο.

Ἐζήτησε νὰ τὸν ἐξετάση καθὼς καὶ ἐπρόσεξε τὰ φάρμακα ποὺ εἶχε σιμά του.

—Ἅμα ρίξετε ἕνα μάτι στὰ φάρμακα ποὺ ἔχω πλάϊ μου, γιατρέ, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη, θὰ πεισθῆτε ἀμέσως πὼς δὲν ἔχουν καμμιὰ θεραπευτικὴ ἀξία. Εἶνε ὅλα δηλητήρια γιὰ νὰ καταπαύουν οἱ πόνοι.

Ὁ γιατρὸς ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀκόμα μαζύ του καὶ ἀπ' τὴ συνομιλία ποὺ κάνανε ἐπείσθη ὅτι ἡ ἀπελπισία εἶχε ὁλοκληρωτικῶς αἰχμαλωτίσει τὶς ψυχικές του δυνάμεις.

Αἰσθάνθηκε μέσα του ὅτι τὸ καθῆκον τοῦ ἐπιστήμονος ὑπερίσχυσε καὶ κατέβαλε κάθε ἄλλη σκέψι. Ἐζήτησε νὰ τὸν ἐνθαρρύνη καὶ τὸν εἶδε νὰ διακόπτη τοὺς ἐνθαρρυντικούς του λόγους μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία καὶ μὲ ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, σᾶς εὐχαριστῶ, πρόσθεσε, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς ἡ πεποίθησίς μου εἶνε ἀδιασάλευτη, πὼς καμμιὰ ἀνθρωπίνη δύναμις, καμμιὰ ἐπιστημονικὴ ἐργασία δὲν μπορεῖ νὰ παρατείνη πειὰ τὴ ζωή μου...

Ὁ γιατρὸς φεύγοντας συνωμίλησε μὲ τὴ νοσοκόμο καὶ τῆς ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες.

Ἡ νοσοκόμος τὸν ρώτησε ἂν θέλη νὰ ἰδῆ τὴν κυρία.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, τῆς εἶπε.

Ἔφυγε χωρὶς νὰ δῆ κανέναν ἄλλον.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μίνου ποὺ ἤτανε πρῶτο δωμάτιο στὴν εἴσοδο τοῦ διαμερίσματος περίμεναν δυὸ-τρεῖς ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῶν ὑποθέσεών του. Τοὺς εἶχε καλέσει ὁ ἴδιος διὰ νὰ τοὺς δώση ὡρισμένες ὁδηγίες. Αὐτοὶ τὸν ἐρώτησαν γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς.

— Ὀφείλω νὰ σᾶς βεβαιώσω τοὺς εἶπε ξηρῶς, ὅτι ἡ κατάστασίς του εἶνε κρισιμωτάτη.

Γύρισε στὸ σπίτι του καὶ κλείστηκε στὸ γραφεῖο του. Αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητος συνάντησίς του μὲ τὸν ἄνδρα τῆς ἐρωμένης του τὸν εἶχε ἐπηρεάσει βαθύτατα.

Δὲ βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕναν ὑλιστή, σὲ ἕναν ἀχόρταγο γλεντζέ, ὅπως εἶχε γνωρίσει τὸν Μίνω, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ ἕναν συντετριμμένο ἄνθρωπο, ποὺ ἔδειχνε μιὰ μετάνοια καὶ μιὰ αὐτοθυσία, ἀπὸ τὶς σπανιώτερες, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ συναντήση μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Τὸν εἶχε προσέξει πολὺ κατὰ τὴν συνομιλία ποὺ κάνανε, ὄχι μόνον στὰ λόγια του ἀλλὰ καὶ στὴν ἔκφρασι καὶ στὶς ματιές του. Κάπου - κάπου στὴν ἀρχὴ πίστεψε πῶς διέκρινε στὰ κουρασμένα μάτια του μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ποὺ ὁ Γιῶργος τὴν ἐξηγοῦσε σὰν νὰ ἐπήγαζε ἀπὸ κάποια μυστικὴ πάλη τῆς ψυχῆς του. Ἔπειτα αὐτὴ ἡ ἔκφρασις ἔσβυνε λίγο - λίγο καὶ χάθηκε ὁλότελα.

Στὴν ψυχή του εἶχε ὑψωθῆ ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό, γιατὶ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι του; Γιατὶ ἤθελε νἄχη ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του; Αὐτή του ἡ ἀπόφασις ἐπήγαζε ἀπὸ κάποια ὑπεράνθρωπο πρόνοια νὰ συγκρατήση τὴν κακογλωσσιὰ ἐναντίον τῆς Ἔλσας ἢ μήπως ἔκρυβε κάποιο ἀπώτερο καὶ ἀπόρρητο σκοπό;

Σκεπτότανε πῶς στὶς μεγάλες κοινωνίες, ἀλλὰ καὶ στὰς Ἀθήνας ἀκόμη δὲν ἦσαν σπάνια τὰ παραδείγματα τῆς εὐσυνειδήτου ὑποχωρήσεως συζύγων γερόντων ἀπέναντι νεαρῶν γυναικῶν των.

Ἤξερε κάμποσα τέτοια, τὰ ὁποῖα κατεδίκαζε καὶ ἐχλεύαζε ἡ ἀψυχολόγητος ἀκόμα καὶ φιλοσκώμων ἀντίληψις τῆς ἀστικῆς κοινωνίας. Ἡ ἰδική του ὅμως περιπέτεια ἤτανε πολὺ διαφορετική. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πεθαίνει δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συγχώρηση καὶ νὰ περιβάλη αὐτὸ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἔγκρισί του τὸν ἔνοχον ἔρωτα τῆς γυναίκας του.

Κάποια ἀόριστος ὑποψία γεννήθηκε στὸ νοῦ του, ὅτι ἡ ὑπεράνθρωπος ἐκείνη αὐτοθυσία τοῦ Μίνου κάτι ἔκρυβε.

Αἰσθανότανε τώρα τὴν ἀνάγκη πιὸ ἐπιτακτικὴ νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν ἀγαπημένη του. Ἐσκέπτετο κατὰ τὸ ἀπόγευμα νὰ περάση ἀπὸ τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ ἐπιδιώξη νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν Ἔλσα, ἀλλ' ἔπειτα μετέβαλε γνώμην, ἀπεφάσισε νὰ συναντηθῆ μαζύ της προτοῦ περάση ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τῆς στείλη τὸ συνθηματικὸ τηλεφώνημα γιὰ νὰ συναντηθοῦν στὴ μυστικὴ γκαρσονιέρα.

Ἀπὸ τὸ νοῦ του πέρασε μιὰ ὑποψία, πὼς ὁ Μίνως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤθελε νὰ ἐκθέση καὶ ἐξευτελίση τὴ γυναῖκα του ἐμπρὸς σ' ὅλη τὴν κοινωνία, γιατὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ δεχότανε στὸ σπίτι της, πλάϊ στὴν κάμαρα τοῦ ἑτοιμοθανάτου ἀνδρός της, τὸν ἐραστή της, δὲν μποροῦσε νὰ κινήση παρὰ τὴν χλεύη καὶ τὴν περιφρόνησι ὅλου τοῦ κόσμου.

Στὴν κακογλωσσιά, που γυρεύει παντοῦ δηλητήρια, ποιὸς θὰ μάθαινε καὶ ποιὸς θὰ πίστευε πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκάλεσε στὸ σπίτι τὸν ἐραστὴ τῆς γυναίκας του; Ὅλοι θὰ πίστευαν καὶ ὅλοι θὰ ὑποστήριζαν πὼς ἡ γυναίκα του συμφώνησε μὲ τὸν γιατρὸ καὶ τὸν ἀπειλήσαν καὶ τὸν ἐξηπάτησαν; καὶ ἴσως ἴσως ὅτι εἶχαν συνωμοτήσει νὰ τὸν σκοτώσουν γρηγορώτερα, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν καὶ ταχύτερα ἀπὸ τὴν παρουσία του.

Τὶς ἴδιες ὧρες ἡ Ἔλσα εἶχε στὸ σπίτι της μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σκληρότερες σκηνὲς μὲ τὴ μητέρα της.

Ὅσο καὶ νὰ ἤτανε ἀγαθὴ ἡ χήρα τοῦ ἐπαρχιακοῦ φεουδάρχου καὶ ὅσο καὶ ἂν ἀγαποῦσε τὴν κόρη της, ὅταν ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ ποὺ ἦρθε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἄρρωστο, αἰσθάνθηκε νὰ ἐπαναστατῆ ἡ συνείδησίς της.

Ἐπίστευσε πὼς ἡ Ἔλσα ὑπέβαλε στὸν Μίνω νὰ καλέση ὡς γιατρὸ τὸν ἐραστή της καὶ μπροστὰ στὰ μάτια της ὑψώθηκε τρομακτικὸ τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς κακογλωσσιᾶς ποὺ θὰ ξεσποῦσε καὶ θὰ [illegible] ἐναντίον τῆς κόρης της.

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ἡ χήρα τοῦ φεουδάρχου μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τῆς Ἔλσας, τὴ βρῆκε μαζὺ μὲ τὴν ἐγγονούλα της τὴν Κίτσα ποὺ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ ἰδῆ τὸν μπαμπά της καὶ ἡ Ἔλσα δὲν τὴν ἄφηνε, ζητοῦσε νὰ τὴν πείση πὼς ὁ μπαμπάς της εἶνε ἄρρωστος καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

Ἡ Ἔλσα εἶδε στὰ μάτια τῆς μητέρας της καὶ στὴν ἔκφρασί της τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀνησυχία.

Τῆς εἶπεν ἰδιαιτέρως ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσουνε. Ἡ γκουβερνάντα πῆρε σὲ λίγο τὴν Κίτσα γιὰ τὸν [illegible] περίπατο ποὺ κάνανε συνήθως στὸ Ζάππειο καὶ στὸ Βασιλικὸ περιβόλι καὶ μόλις ἔμειναν μόνες, ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη, ἡ Ἔλσα ἄκουσε ἕνα ξέσπασμα τῆς μητέρας της.

— Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, Ἔλσα, τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔκανες, παιδί μου;

Ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ, ἀθῶα καθὼς ἤτανε, δὲν μποροῦσε νὰ ὑποψιασθῆ τί σημασία εἶχανε τὰ λόγια τῆς μητέρας της.

Τὴν κύτταξε [illegible] μὲ ἔκπληξι καὶ ἀνησυχία μαζύ.

— Τί ἔκανα; τὴ ρώτησε.

— Μὲ ρωτᾶς τί ἔκανες;

— Σ' ἐρωτῶ γιατὶ δὲν ξέρω τί κακὸ ἔκανα.

— Πάψε, παιδί μου, μὴ κρύβεσαι ἀπὸ τὴ μητέρα σου. Αὐτὸ ποὺ ἔκανες θὰ μαθευτῆ στὰ ἀχόρταγα στόματα τῆς κοινωνίας, θὰ μᾶς ἐξευτελίση, θὰ μᾶς ταπεινώση, θὰ μᾶς καταστρέψη...

— Εἶνε φοβερὰ τὰ λόγια σου, μητέρα, δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἐξηγήσου.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνεις;

— Ὄχι, δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Ἔλσα, ὅ,τι καὶ νὰ ἤτανε ὁ ἄνδρας σου, ὅσο καὶ νὰ τὸν παντρεύθηκες ἄθελα, δὲ θὰ βρεθῆ ἄνθρωπος νὰ σὲ συγχωρήση μ' αὐτὸ ποὺ ἔκανες.

— Μητέρα, μὲ πνίγεις.

— Νὰ καταπείσης τὸν ἑτοιμοθάνατο ἄνδρα σου νὰ καλέση στὸ σπίτι του γιὰ γιατρό του τὸν φίλο σου, τὸν ἀγαπητικό σου!

Ἡ Ἔλσα ἄνοιξε τὸ στόμα της κάτι νὰ πῆ, ἀλλ' ἤτανε τέτοια ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγανάκτησις της, ποὺ ἡ φωνή της κόλλησε στὸ λαιμό της.

Ἔρως

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ
ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

— Μητέρα... μόλις κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση.

— Σοῦ μίλησα σκληρὰ καὶ θὰ σοῦ μιλήσω σκληρότερα ἀκόμα, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔκανες εἶνε ἀφάνταστο

— Ἐγὼ κατέπεισα τὸν Μίνω;

— Ἐσύ, ποιὸς ἄλλος;

— Ἐγώ, νὰ φέρη γιατρὸ τὸν Σταμέλο;

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σένα μποροῦσε νὰ τὸν καταπείση;

— Μητέρα, δὲν ξέρεις τί λές, τῆς εἶπε μὲ τὴ δικαία παραφορὰ ποὺ ἐξερράγη εἰς τὴν ψυχή της, δὲν ξέρεις τί λές, παραλογίζεσαι. Ὅταν ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς μητέρας μου περνᾶνε τέτοιες ὑποψίες, τί μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ τοὺς ξένους, ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ μὲ μισοῦν, ἀπὸ κεῖνες τὶς φαρμακεύτρες ποὺ κυνηγούσανε μὲ ἀνώνυμα γράμματα τὸν Μίνω καὶ στὴν Εὐρώπη ἀκόμα. Μητέρα, αὐτὸ ποὺ λὲς εἶνε τερατῶδες. Εἶνε μιὰ συκοφαντία ἀφάνταστη ποὺ ἦρθες νὰ μοῦ ρίξης κατὰ πρόσωπο στὴν τόση στενοχώρια, στὴν τόση δυστυχία μου.

Κάτι γύρεψε νὰ πῆ ἡ μητέρα της, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφησε. Τὴν ἔπνιγε ἡ ἀγανάκτησις, ὁ θυμὸς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀποτροπιασμὸς γιὰ μιὰ τέτοια συκοφαντία.

Ἀλλὰ μέσα στὴ συκοφαντία ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς μητέρας της, εἶδε μπροστά της νὰ ἀνοίγεται σὰν μαῦρο σύννεφο ἡ συκοφαντία καὶ ἡ κακογλωσσιὰ τῆς κοινωνίας. Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς μητέρας της πέρασε μιὰ τέτοια ἀληθινὰ φρικώδης ἰδέα, τί ὑποψίες καὶ τί φαρμακερὲς συκοφαντίες θὰ σηκωνόντουσαν στὴν κοινωνία ἐναντίον της.

— Εἶνε φοβερὸ αὐτό, μητέρα, εἶνε ἀποτρόπαιο, τῆς εἶπε.

— Ὁ κόσμος αὐτὸ θὰ πιστέψη, παιδί μου, καὶ ἡ κακογλωσσιὰ θὰ χυθῆ ἀπάνου μας σὰν τὸ χειρότερο φαρμάκι ἀπὸ παντοῦ.

Δὲν ζήτησε ἡ Ἔλσα νὰ δικαιολογηθῆ στὴ μητέρα της. Στὴν ψυχή της μέσα ἐξερράγη μιὰ θύελλα. Τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε τῆς ἄνοιξαν βίαια ἕναν κίνδυνο καὶ μιὰ συκοφαντία, ποὺ δὲν εἶχε οὔτε φαντασθῆ, οὔτε ὑποπτευθῆ, ἐνῶ ἤτανε τόσο ἀθῶα στὴν ὑπόθεσι ἐκείνη θὰ κρινότανε ὡς ἔνοχος μιᾶς ποταπῆς, μιᾶς ἀνάνδρου πράξεως, ποὺ θὰ τὴν ἐξηυτέλιζε, γιατὶ ἐξευτελισμὸς καὶ ἀνανδρία ἤτανε γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ πείση τὸν ἑτοιμοθάνατο ἄνδρα της νὰ καλῆ γιὰ γιατρὸ στὸ σπίτι του τὸν ἐραστή της.

— Ἔχεις δίκηο, μητέρα, τῆς εἶπε, μοῦ ἄνοιξες τὰ μάτια μου, ὁ γιατρὸς δὲν θὰ ξανάρθη...

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξη τί τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της, πῆρε τὸ τηλέφωνο ποὺ εἶχε μέσα στὴν κάμαρά της καὶ τηλεφώνησε τὰ συνθηματικὰ λόγια ποὺ εἶχανε κανονίσει μὲ τὸν Γιῶργο.

Τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ συναντηθοῦν ὡρισμένως τὸ ἀπόγευμα καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰρθῆ στὸ σπίτι της χωρὶς νὰ ἰδωθοῦν.

Τώρα ἀπὸ τὸ νοῦ της, μὲ τὸ ἄναμμα ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἀποτροπιασμὸ τῆς συκοφαντίας, τῆς πέρασε μιὰ ἰδέα. Μήπως ὁ ἄνδρας της εἶχε σκεφθῆ τὸ σατανικὸ ἐκεῖνο μέσον γιὰ νὰ τὴν καταρρίψη καὶ νὰ τὴν ἐξευτελίση μπροστὰ στὴν κοινωνία;

Ἐνῷ συνέβαινε αὐτὴ ἡ σκηνὴ μεταξὺ μητρὸς καὶ κόρης, ὁ Μίνως δέχτηκε στὸ δωμάτιό του τοὺς τρεῖς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῶν ἐπιχειρήσεών του ποὺ περιμένανε στὸ γραφεῖο.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἤτανε γνωστότατο πρόσωπο τῶν Ἀθηνῶν καὶ πρῶτος διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῶν Μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν. Ὁ Μίνως τὸν ἐκράτησε περισσότερο πλησίον του, τοῦ εἶπε πὼς αἰσθάνεται ὅτι ἡ θέσις του εἶνε κρισιμωτάτη, πὼς σχεδὸν δὲν εἶχε ἐλπίδες ἀναρρώσεως. Τοῦ ἔδωσε γενικὲς ὁδηγίες γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχή του ἐπὶ τοῦ μεταλλείου ποὺ βρίσκεται στὸ κτῆμα τῆς γυναίκας του. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μεταλλείου βωξίτου, τοῦ ὁποίου αἱ ἐργασίαι εἶχαν πολὺ εὐρυνθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα τρία ἔτη καὶ τοῦ ἔδωσε ὁδηγίες νὰ μὴ βιασθῆ γιὰ κάποιο συμβόλαιο ποὺ θὰ ὑπεγράφετο μὲ μιὰ ξένη ἑταιρεία, γιατὶ ἡ ζήτησις τοῦ ἀλουμινίου, ποὺ παρήγετο ἀπὸ τὸν βωξίτη, γινότανε μεγαλύτερη στὴν Εὐρώπη καὶ θὰ ἐξησφάλιζε μετ' ὀλίγους μῆνας ὑψηλοτέρας τιμάς.

Ὁ διευθυντὴς ἔφυγε ἀπὸ σιμά του μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἡ ἀρρώστεια ποὺ εἶχε καταβάλει τὸ σῶμα του δὲν εἶχε ἐπηρεάσει καθ' ὁλοκληρίαν οὔτε τὰς διανοητικάς του δυνάμεις οὔτε τὴν ὀξύτητα τῶν ἀντιλήψεών του.

— Ἔχω τὴν πεποίθησιν, τοῦ εἶπε, ὅτι γρήγορα τὸ γραφεῖον θὰ σᾶς ἐπανίδη τόσον ἀκμαῖον εἰς τὰς σωματικάς σας δυνάμεις ὅσον ἀκμαιότατος εἶσθε πάντοτε, ὅπως καὶ τώρα, εἰς τὴν εὐρύτητα τῆς διανοήσεως.

Ὁ Μίνως τὸν ἀπεχαιρέτησε μὲ ἕνα ξηρὸ «εὐχαριστῶ» καὶ τὸ πικρὸ χαμόγελο ποὺ σχεδὸν δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ἐκράτησε ἔπειτα σιμά του τὸν ἰδιαίτερο γραμματέα του, ἕναν ὥριμο ἄνδρα ποὺ εἶχε σ' αὐτὸν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Ἀπ' αὐτὸν ἐζήτησε μιὰ ἀπόρρητη ὑπηρεσία.

— Φοβοῦμαι, τοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ ζήσω, γι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ συντάξω τὴ διαθήκη μου.

Τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ μὲ τὸν συμβολαιογράφο ποὺ εἶχε ἀνέκαθεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἀνακοινώση ἐμπιστευτικῶς τί τὸν ἤθελε.

— Δὲν ἐπιθυμῶ, τοῦ εἶπε, νὰ κάνετε σὲ κανένα ὄχι λόγον, ἀλλ' οὔτε νύξιν γι' αὐτὸ ποὺ σᾶς παρεκάλεσα.

Ἔπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν νοσοκόμο, τῆς εἶπε ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῆ καὶ τὴν διέταξε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήση κανεὶς παρὰ μόνον ἂν χτυποῦσε αὐτὸς τὸ κουδοῦνι.

— Ἂν ζητήση νὰ σᾶς δῆ ἡ κυρία; τὸν ἐρώτησε ἐκείνη.

— Κανείς, τῆς ἀπήντησε ξηρῶς, κανείς...

Ἅμα ἔμεινε μόνος, ἄφησε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς καὶ ἔπειτα προσήλωσε τὰ μάτια του μὲ μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι σὲ τρεῖς - τέσσερις βαλίτσες ποὺ εἶχαν τοποθετήσει κατὰ διαταγήν του μέσα στὸ ὑπνοδωμάτιό του καὶ τὶς ὁποῖες δὲν εἶχε θίξει κανένας.

Ἀφοῦ τὶς κύτταξε καλὰ - καλά, σήκωσε τὶς κουβέρτες καὶ ἀνακάθησε μὲ κόπο ἀπάνω στὸ κρεββάτι.

Λίγες στιγμὲς ἔμεινε πάλι σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, ἔπειτα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του, ἔκανε τρία - τέσσερα βήματα μὲ κάποια ἀστάθεια, πλησίασε τὶς βαλίτσες καὶ ἔπεσε μὲ τὰ δυό του χέρια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ στηριχθῆ, στὴν ἀποπάνω βαλίτσα, ποὺ ἤτανε μικρότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ἤτανε μιὰ πέτσινη περίεργη βαλίτσα μὲ χονδρὸ χνοῦδι σὰν ἀπὸ τρίχα, ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἀκριβώτατες ποὺ ἐνῷ ἔχουν διπλῆ κλειδαριά, κλείνουν αὐτομάτως καὶ δὲν κλειδώνουν οὔτε ἀνοίγουν μὲ κλειδί, ἀλλὰ μὲ τὴν πίεσι ἑνὸς μικροῦ καὶ ἀφανοῦς κουμπιοῦ ποὺ εἶνε κρυμμένο σὲ κάποια μυστικὴ πτυχὴ τοῦ πετσιοῦ κάτω ἀπὸ τὸ χνοῦδι.

Τὴν ἄνοιξε πατῶντας τὸ μυστικὸ κουμπὶ καὶ ἀπέσυρε ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἕνα φιαλίδιο μὲ κάποιο ὑγρὸ καὶ ἕνα πιστόλι. Ἔκλεισε ἔπειτα τὴν αὐτόματη βαλίτσα μὲ μιὰ πίεσι καὶ ξαναγύρισε στὸ κρεββάτι του.

Ἐκεῖ σκεπάστηκε πάλι μὲ τὶς κουβέρτες καὶ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ ἕνα μαξιλάρι ποὺ ἀκουμποῦσε καὶ τὸ φιαλίδιο καὶ τὸ πιστόλι. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸν κόπο ποὺ κατέβαλε ἢ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔβγαλε πρῶτα τὸ φιαλίδιο καὶ τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχή.

Ἐξήτασε τὸ πῶμα ποὺ ἤτανε γυάλινο καὶ ἔπειτα τὸ ὑγρὸ ποὺ περιεῖχε μέσα, ἕνα ὑπόλευκο ὑγρό, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως ἔδειχνε σὰν νερό.

Ἡ ἔκφρασίς του τώρα εἶχε πάρει κάποια ἀγριάδα καὶ τὰ μάτια του τἀκουρασμένα ξαναβρῆκαν γιὰ λίγες στιγμὲς μιὰ ἔκφρασι σκληρότητος.

Ἐτοποθέτησε τὸ φιαλίδιο στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸ εἶχε κρύψει καὶ πῆρε τὸ πιστόλι.

Τὸ ἐξήτασε κι' αὐτὸ μὲ προσοχή.

Ἤτανε ἕνα μικροῦ διαμετρήματος πιστόλι Σμὶθ—Σβένσον, ἕξη σφαιρῶν καὶ γεμάτο.

Τὸ χαμόγελό του τώρα καθὼς ἐξήταζε τὸ φονικὸ ὅπλο ἔδειχνε ἄνθρωπο ποὺ στὴν ψυχή του ἔβραζε κάποιος κακὸς πόθος.

Χούφτωσε τὴ λαβὴ μὲ τὸ δεξί του χέρι καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, ἔπειτα τὤκρυψε κι' αὐτὸ στὴν ἴδια θέσι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Ἐκ τούτων προέρχονται τὰ ἐρυθήματα καὶ ἡ ξηρότης τοῦ δέρματος καὶ ὁ σχηματισμὸς ρυτίδων. Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλλίτερον μέσον ἀπὸ τὴν κρέμα NIVEA.
Ἡ κρέμα NIVEA περιέχει τὴν EUCERIT, οὐσίαν συγγενῆ πρὸς τὸ λίπος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς τὸ φυσικὸν μέσον διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν περιποίησιν τοῦ δέρματος.
Ἡ κρέμα NIVEA, λόγῳ τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς τὸ δέρμα καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ προστατεύει ἀπὸ τὴν ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν τῆς κακοκαιρίας καὶ τὸ διατηρεῖ λεῖον καὶ μαλακόν.

ΟΤΙ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΛΟΠΕΣ

Μιὰ μέρα τὸν περασμένο χρόνο ὁλόκληρο τὸ χωριὸ Γκρέϊφεμπεργκ στὴ Γερμανία ἀποκοιμήθηκε. Τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας εἶχε πάψει νὰ κτυπᾷ. Ἀργότερα ἐξακριβώθηκε ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας ἕνας κλέφτης εἶχε κλέψει τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ρολογιοῦ.

Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες στὸ πάρκο Οὐΐμπλεντον τοῦ Λονδίνου ἕνας λωποδύτης κατώρθωσε νὰ τοποθετήση ρόδες σ' ἕνα μεγάλο κλουβὶ ποὺ περιεῖχε πάνω ἀπὸ διακόσια τροπικὰ πουλιὰ καὶ νὰ τὸ ἐξαφανίση μέσα σὲ μιὰ ὥρα, μαζὶ μὲ τὰ πουλιά.

Στὸ Ζωολογικὸ κῆπο ἐπίσης τοῦ Σικάγου ἕνας λωποδύτης διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς διευθύνσεως καὶ ὁ διευθυντὴς γιὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ ἡ διάρρηξις διέταξε καὶ τοποθέτησαν τὸ χρηματοκιβώτιο μέσα σ' ἕνα κλουβὶ ὅπου ὑπῆρχαν δυὸ λιοντάρια. Τὸ περίεργον ὅμως ἦταν ὅτι ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἐπεσκέφθησαν τὸν Ζωολογικὸ κῆπο δυὸ ἄλλοι κλέφτες μὲ διαφορετικὰ σχέδια: ἔκλεψαν τὰ δυὸ λιοντάρια ἀφήνοντας τὸ χρηματοκιβώτιο ἀπείρακτο.

Ὑπομονετικὸς ὅμως ἦταν ἕνας ἄλλος λωποδύτης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἕνα χρόνο ἔκλεβε ἕνα σπίτι ὥσπου στὸ τέλος τὸ ἐξηφάνισε.

Στὰ χρονικὰ τῶν λωποδυτικῶν ἐξαφανίσεων ἀναφέρονται καὶ κλοπὲς ἀκινήτων: ἤτοι μεγάλων ἀποθηκῶν, τραπεζῶν, ἀτμομηχανῶν κ. λ. π.

ΣΠΙΤΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν οἰκοδομικὲς ἑταιρεῖες ποὺ προμηθεύουν στὸν κόσμο σπίτια δώδεκα διαφορετικῶν τύπων. Ἀφοῦ ὁ ἀγοραστὴς ἀγοράσει πρῶτα τὸ οἰκόπεδο τηλεφωνεῖ κατόπιν στὴν ἑταιρία γιὰ νὰ τοῦ φέρη τὸ σπίτι μ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Τὸ σπίτι αὐτὸ στοιχίζει μόνον 500 λίρες καὶ στὰ ντουλάπια τῶν τοίχων—σύμφωνα μὲ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς ἑταιρίας— ὑπάρχουν καὶ τρόφιμα γιὰ δυὸ μέρες!

Τὰ σπίτια αὐτὰ τῆς τσέπης ἀποτελοῦνται ἀπὸ πλάκες—τοίχους ἀπὸ μπετὸν—ἀρμέ. Οἱ παχύτερες πλάκες τοποθετοῦνται ὡς ἐξωτερικοὶ τοῖχοι βιδώνονται μὲ τὶς λεπτὲς πλάκες ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ χωρίσματα τῶν δωματίων κι' ἔτσι ὁ ἔνοικος—ὅταν θέλει νὰ δώση κανένα χορὸ—ἀφαιρεῖ ἕνα χώρισμα κι' ἑνώνει δυὸ δωμάτια. Ἐπίσης ἡ στέγη εἶνε ἐπίπεδη καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ ταράτσα ἢ κῆπος. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ χώρου εἶνε ἐπιστημονική. Οὔτε ἕνας πόντος δὲν πάει χαμένος, μὲ ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα καὶ θερμάστρες τοῦ νεροῦ. Ἔχει ἐγκατάστασι θερμάνσεως καὶ ἐξαερισμοῦ, μηχανὴ γιὰ νὰ πλύνωνται τὰ ροῦχα. Τὰ ἠλεκτρικὰ κουδούνια, οἱ ἀναπτῆρες τῶν τσιγάρων, καὶ ἡ ραδιοφωνικὴ ἐγκατάστασις εἶνε ὅλα κτισμένα στοὺς τοίχους.

Σ' ἕνα εἰδικὸ ἑρμάριο ὑπάρχει καὶ ὁ ρομπότ—οἰκονόμος τοῦ σπιτιοῦ: Ρυθμίζει τὴν θερμοκρασία τῶν δωματίων, τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸν χειμῶνα, κι' ἐκτελεῖ καθήκοντα νυκτοφύλακος.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ

Στὸ Λὸς Ἄντζελες ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ πάρουν τὸ λουτρό τους μέσα στὸ ἴδιο μπάνιο δυὸ παιδιὰ μαζί, ὁποιας ἡλικίας καὶ ἂν εἶνε.

Ἐπίσης ὁ Ἰταλικὸς Νόμος ἀπαγορεύει στὰ ζευγάρια νὰ φιλιοῦνται σὲ δημόσια μέρη. Ἐξαιροῦνται οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, καὶ οἱ ἀποβάθρες τῶν λιμανιῶν.

Στὸ Περοῦ μόλις ἀποβιβασθῆ ἕνας ξένος ἀπὸ τὸ πλοῖο, τὸν πλησιάζει ἕνας πόλισμαν μ' ἕνα σβυσμένο τσιγάρο στὸ χέρι καὶ τοῦ ζητεῖ φωτιά. Ἂν κατὰ τύχην ὁ ξένος ἔχη σπίρτα ξένης μάρκας ὁδηγεῖται κατ' εὐθεῖαν στὸ αὐτόφωρο καὶ πληρώνει πρόστιμο!

ΒΑΪΝΤΜΑΝ ΚΑΙ Σια

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Μὲ τὰ θηριώδη ἐγκλήματα τοῦ Βάϊντμαν, ἀνέβηκαν πάλι στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἐπικαιρότητος ὅλες οἱ φρικτὲς ἐκεῖνες φυσιογνωμίες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ γνωστὴ «στοὰ τῶν τεράτων», κατὰ τὴν ἔκφρασι τῶν ποινικολόγων.

Πολλοί, πάμπολλοι κτηνάνθρωποι φιγουράρουν μέσα στὴν ἀνατσιχιαστικὴ αὐτὴ στοά. Οἱ πιὸ αἱμοσταγεῖς ὅμως καὶ οἱ πιὸ κυνικοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ θ' ἀναφέρουμε.

Γκρόσμαν, χασάπης, στὸ Βερολῖνο. Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς κακοῦργος πουλοῦσε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, λουκάνικα ἀπὸ κρέας γυναικῶν. Τὰ θύματά του ὑπολογίζονται ἀπάνω ἀπὸ σαράντα.

Στὰ 1924, κοντὰ στὸ Μπρεσλάου, συνελήφθη ὁ ὀργανοπαίκτης Ντένκε, κατηγορούμενος γιὰ πολλοὺς φόνους. Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις προέκυψεν ὅτι ὁ πλανόδιος αὐτὸς μουσικὸς εἶχε τεμαχίσει τριάντα παιδάκια, χωρὶς κανένα λόγο.

Γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι τοῦ ἐγκλήματος, ἕνας ἄλλος, ὁ ρῶσσος Βαλντάνωφ, εἶχε δολοφονήσει, στὰ 1925, σαράντα δύο ἀνθρώπους. Στὸ τέλος, αὐτοκτόνησε μέσα στὶς φυλακὲς τοῦ Ροστὸβ, τὴν παραμονὴ τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως.

Στὶς 15 Ἀπριλίου 1925, ὁ Φρὶτς Χάρτμαν, χασάπης στὸ Ἀνόβερο, κατεδικάσθη εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, γιὰ εἴκοσι φόνους. Τὰ θύματά του ἦταν μικρὰ παιδάκια, ποὺ τὰ παρέσυρε στὸ δωμάτιό του.

Τὸ ὄνομα τοῦ Πέτερ Κιούρτεν, τοῦ βρυκόλακος τοῦ Ντύσσελντορφ, εἶνε πρόσφατο ἀκόμα στὴ μνήμη ὅλων μας. Ὁ δράκος αὐτὸς ἐξετελέσθη στὶς 2 Ἰουλίου 1931 πληρώσας μὲ τὴ βρωμερή του ζωὴ δώδεκα φόνους γυναικῶν καὶ μικρῶν παιδιῶν, 17 ἀπόπειρες καὶ 37 ἐμπρησμούς.

Στὰς 24 Μαΐου 1936 ἀπεκεφαλίσθη στὸ Βερολῖνο ὁ Ἄντολφ Ζέεφελντ, ὁ ἀποκληθεὶς δράκος τοῦ Πότσδαμ, βαρυνόμενος, παρ' ὅλα τὰ ἑξῆντα του χρόνια, μὲ ὑπερεκατὸ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ μὲ τριάντα φόνους νέων.

Ἀλλ' ἂς ἔλθουμε τώρα καὶ στὶς ἄλλες χῶρες:

Κατὰ τὸ δεύτερο ἑξάμηνο τοῦ 1888, βρέθηκαν στὴν κακόφημη συνοικία τοῦ Λονδίνου Οὐάϊτσάπελ τὰ πτώματα ἕνδεκα γυναικῶν τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, ξεκοιλιασμένα ὅλα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὰ τρομερὰ αὐτὰ ἐγκλήματα ἀπεδόθησαν σ' ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο, ποὺ ἡ κοινὴ γνώμη τὸ ἀπεκάλεσε Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης. Ἀργότερα ἀπεκαλύφθη ὅτι αὐτουργὸς τῶν ἕνδεκα φόνων ἦταν ἕνας γιατρὸς μὲ διπλῆ προσωπικότητα. Πέθανε σὲ φρενοκομεῖο.

Στὰ 1908, μιὰ γυναίκα, ὀνόματι Ἰωάννα Βεμπὲρ κατηγορουμένη ὅτι εἶχε στραγγαλίσει τρία μικρὰ της ἀνηψάκια, ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα. Ὕστερα, ὅμως, ἀπὸ ἕνα χρόνο, κατελήφθη ἐπ' αὐτοφόρῳ, τὴν ὥρα ποὺ ἀπεπειρᾶτο νὰ πνίξῃ τὸ παιδάκι μιᾶς γειτόνισσας. Οἱ γιατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ἦταν τρελλή. Καὶ ἡ Δράκαινα ἐκλείσθη σ' ἕνα ἄσυλο φρενοβλαβῶν.

Στὶς 13 Δεκεμβρίου 1931 τὸ ἐξπρὲς Βουδαπέστης — Βιέννης ἀνετινάσσετο στὸν ἀέρα, 22 νεκροὶ καὶ 100 τραυματίαι. Αὐτουργὸς τῆς ἀνατινάξεως ὁ δυναμιτιστὴς Ματούσκα, ὁ ὁποῖος εἶχε προκαλέσει τὴν καταστροφή, μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὶς κραυγὲς τῶν θυμάτων του, μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

Στὰς 1θ Φεβουαρίου 1861 ἐκαρατομήθη στὸ Μπούρζ τῆς Γαλλίας ὁ Ἀνρὺ Ντυμολλάρ. Ὁ κακοῦργος αὐτός, ἀφοῦ ἐλήστευε διάφορα κορίτσια ποὺ τὰ παρέσυρε ἡ γυναίκα του στὸ σπίτι, ὕστερα τὰ ἐστραγγάλιζε. Τὰ θύματά του ἀνέρχονται εἰς ἐξ..

Στὰ 1869, ἕνας εἰκοσαετὴς ἀλήτης, ὀνόματι Τρόπμαν, ἐδολοφόνησε ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια Κίγκ, ἀποτελουμένην ἀπὸ ὀκτὼ πρόσωπα.

Στὰ 1898, ὁ νεαρὸς Καγὰρ ἐξέκανε στὸ Σασάντρ τὴν οἰκογένεια Λεμπλόν, χωρὶς κανένα λόγο. Ἀφοῦ σκότωσε πρῶτα μὲ τὸ τουφέκι του τὸ ζεῦγος Λεμπλόν, τὴ μητέρα τοῦ συζύγου καὶ τὰ δυό τους παιδάκια, ἐστραγγάλισε κατόπιν καὶ τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, ποὺ τὸν κύτταζε περίτρομη.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Κορανσὲζ, κοντὰ στὴ Σάρτρη, εἶχε προκαλέσει τρομερὸν πανικὸ στὰ 1901. Ἕνας κτηματίας, ὀνόματι Μπριέρ, μόλις ἔχασε τὴ γυναῖκα του κατελήφθη ἀπὸ ἕνα εἶδος τρέλλας καὶ στραγγάλισε πάνω στὸν ὕπνο τους καὶ τὰ πέντε παιδιά του.

Στὰς 7 Φεβρουαρίου 1932, ὁ γάλλος χωρικὸς Πιὲρ Ντελαφὲ σκότωσε τὴ μητέρα του, τὴ γυναῖκα του, τὴ γιαγιά του, τὰ δυὸ παιδιά του κι' ἕνα θεῖο του, μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ πουλήσῃ ἕνα χωράφι. Ἐκαρατομήθη στὶς 23 Νοεμβρίου 1933.

Στὰς 10 Ἀπριλίου ὁ δήμιος τῶν Παρισίων ἐξετέλεσε τὸν φραγκολεβαντῖνο Γεώργιον Σαρρὲ ἢ Σαρρηγιάννην, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ συνδρομὴ δυὸ γυναικῶν, τῶν ἀδελφῶν Σμίθ, ἐξηφάνιζε τὰ θύματά του, διαλύων τὰ πτώματα μέσα σ' ἕνα μπάνιο, γεμᾶτο βιτριόλι.

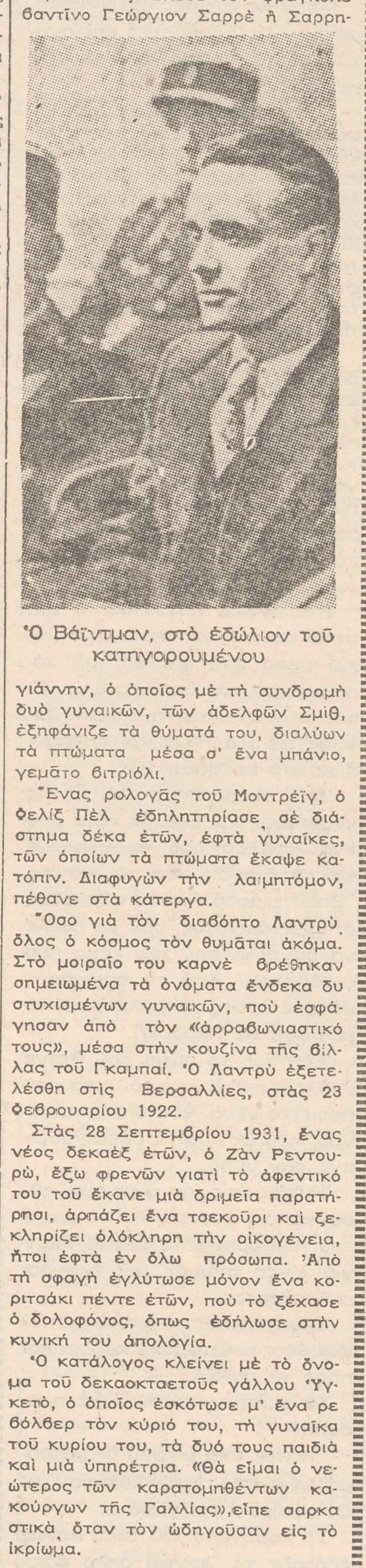

Ὁ Βάϊντμαν, στὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου

Ἕνας ρολογᾶς τοῦ Μοντρέϊγ, ὁ Φελὶξ Πὲλ ἐδηλητηρίασε σὲ διάστημα δέκα ἐτῶν, ἑφτὰ γυναῖκες, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα ἔκαψε κατόπιν. Διαφυγὼν τὴν λαιμητόμον, πέθανε στὰ κάτεργα.

Ὅσο γιὰ τὸν διαβόητο Λαντρὺ ὅλος ὁ κόσμος τὸν θυμᾶται ἀκόμα. Στὸ μοιραῖο του καρνὲ βρέθηκαν σημειωμένα τὰ ὀνόματα ἕνδεκα δυστυχισμένων γυναικῶν, ποὺ ἐσφάγησαν ἀπὸ τὸν «ἀρραβωνιαστικό τους», μέσα στὴν κουζίνα τῆς βίλλας τοῦ Γκαμπαί. Ὁ Λαντρὺ ἐξετελέσθη στὶς Βερσαλλίες, στὰς 23 Φεβρουαρίου 1922.

Στὰς 28 Σεπτεμβρίου 1931, ἕνας νέος δεκαὲξ ἐτῶν, ὁ Ζὰν Ρεντουρῶ, ἔξω φρενῶν γιατὶ τὸ ἀφεντικό του τοῦ ἔκανε μιὰ δριμεῖα παρατήρησι, ἁρπάζει ἕνα τσεκοῦρι καὶ ξεκληρίζει ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια, ἤτοι ἑφτὰ ἐν ὅλῳ πρόσωπα. Ἀπὸ τὴ σφαγὴ ἐγλύτωσε μόνον ἕνα κοριτσάκι πέντε ἐτῶν, ποὺ τὸ ξέχασε ὁ δολοφόνος, ὅπως ἐδήλωσε στὴν κυνική του ἀπολογία.

Ὁ κατάλογος κλείνει μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δεκαοκταετοῦς γάλλου Ὑγκετό, ὁ ὁποῖος ἐσκότωσε μ' ἕνα ρεβόλβερ τὸν κύριό του, τὴ γυναῖκα τοῦ κυρίου του, τὰ δυό τους παιδιὰ καὶ μιὰ ὑπηρέτρια. «Θὰ εἶμαι ὁ νεώτερος τῶν καρατομηθέντων κακούργων τῆς Γαλλίας», εἶπε σαρκαστικὰ ὅταν τὸν ὡδηγοῦσαν εἰς τὸ ἰκρίωμα.

⟡⟡

Θὰ σᾶς φανῇ ἴσως παράξενο ἂν μάθετε ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ἀπεχθεῖς ἐγκληματικὲς φυσιογνωμίες ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα! Κι' ὅμως, δὲν εἶνε ψέμματα.

Ἡ «στοὰ τῶν τεράτων» — ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ ἐγκληματολογικοῦ μουσείου τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας — φιλοξενεῖ τὰ κερένια ὁμοιώματά των ποὺ τὰ κατασκεύασαν οἱ εἰδικοὶ μὲ τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχαν στὴν ζωὴ των πρὶν τοὺς τὴν ἀφαιρέσῃ ἡ σπάθη τῆς Δικαιοσύνης.

ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ

Οἱ τοξικομανεῖς, ποὺ ἡ οἰκογένειά τους καὶ ἡ κοινωνία θέλει νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὸ μεγάλο τους πάθος, ὑφίστανται ἀληθινὰ μαρτύρια ὅταν μποῦν σὲ μιὰ κλινικὴ γιὰ νὰ ὑποβληθοῦν στὴν σχετικὴ θεραπεία. Θἄπρεπε νἄχη ζήσει κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια κλινική, νἄχη δῇ τὰ πλάσματα αὐτὰ κλεισμένα στὶς κάμαρές τους νὰ σπαράζουν στὰ σιδερένια χέρια τῆς ἀδυσώπητης ἀνάγκης ποὺ αἰσθάνεται ὁ ὀργανισμός τους γιὰ τὸ δηλητήριο ποὺ τοῦ στεροῦν, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ νοιώσῃ τί σωματικὸ καὶ ψυχικὸ μαρτύριο ὑποφέρουν οἱ ἀπόκληροι αὐτοὶ τῆς ζωῆς. Εὐτυχῶς γι' αὐτούς, ὁ γιατρὸς Νεμπεζὲρ ἀνεκάλυψε τελευταίως μιὰ μέθοδο θαυματουργό, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνακουφίσῃ τὰ δεινά τους. Βρῆκε ἕναν τρόπο νὰ παρασκευάζῃ τὸ ὄπιον ποὺ κόβει τὴ δίψα τοῦ ἀρρώστου γι' αὐτό. Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἁπλός. Τὸ ὄπιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τριῶν εἰδῶν ἀλκαλοειδῆ: τὰ κατευναστικά, τὰ διεγερτικὰ καὶ τὸ τοξικό. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ὑπάρχει στὸ ὄπιον καὶ μιὰ ὁλόκληρη σκάλα μυστηριωδῶν ἀλκαλοειδῶν, ποὺ δὲν ἔχουν μελετηθῆ ἀκόμη. Αὐτὰ ἐξασφαλίζουν στὸ ὄπιον μιὰ μεγάλη καταλυτικὴ δύναμι καὶ εἶνε ἀντιτοξικά. Ὁ γιατρὸς Νεμπεζὲρ κατώρθωσε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸ ὄπιον τὰ διεγερτικὰ καὶ τοξικὰ συστατικά του καὶ νὰ κρατήσῃ μόνον τὰ πραϋντικὰ ἀλκαλοειδῆ καὶ ἐκεῖνα «ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη μελετηθῆ». Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ὄπιον τὸ ἀπηλλαγμένο ἀπὸ τὰ κακά του συστατικά, τὸ δίνει στὸν ἄρρωστο χωρὶς κανένα φόβο. Τὸν καταπραΰνει, χωρὶς νὰ τοῦ προξενῇ καμμιὰ βλάβη.

Μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο ὑπάρχει ἡ ἐλπὶς πολὺ γρήγορα νὰ μπορῇ ὁ τοξικομανὴς νὰ θεραπεύεται στὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ ὑφίσταται τὴν κόλασι τῆς κλινικῆς.

⟡⟡

Καὶ τώρα, πρέπει ν' ἀναφέρουμε μιὰ ἄλλη καταπληκτικὴ ἀπόπειρα θεραπείας, τὴν ὁποίαν ἐφήρμοσεν ὁ ἰατρὸς Ροβέρτος Κάουφμαν, ἕνα πείραμα ποὺ προκαλεῖ τὸν τρόμον καὶ τὴ φρίκη! Ὁ γιατρὸς Κάουφμαν, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ σκέψι, ὅτι τὰ σκουλήκια τῆς γῆς τρῶνε τὴ νεκρὴ σάρκα, ὄχι ὅμως καὶ τὰ ζωντανὰ κύτταρα, ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν θεραπεία τῆς γάγγραινας σ' αὐτά. Ὁ πρῶτος ἄρρωστος, στὸν ὁποῖον ἐφήρμοσε τὴ μέθοδό του ὁ γιατρὸς Κάουφμαν ὑπέφερεν ἀπὸ γάγγραινα στὸ πόδι καὶ εἶχεν ὑποστῇ ἕξη ἐγχειρήσεις προηγουμένως. Ὁ ἰατρὸς ἐτοποθέτησε στὴν πληγή του δυὸ χιλιάδες σκουληκάκια καὶ σὲ ἕξη μέρες ἡ πληγὴ εἶχεν ἐπουλωθῆ! Ὁ δεύτερος ἄρρωστος, τὸν ὁποῖον θεραπεύει τώρα ὁ Κάουφμαν, ὑποφέρει ἀπὸ γάγγραιναν τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος· ὁ γιατρὸς τοῦ ἔκοψε μερικὲς πλευρές, τοῦ ἄνοιξε τὸν θώρακα καὶ ἄφησεν ἐκεῖ μέσα νὰ βόσκουν λεγεῶνες ἀπὸ σκουληκάκια, ποὺ ξεκαθάρισαν ἀμέσως τὶς πράσινες πλάκες τῆς γάγγραινας. Ἡ φοβερὴ δυσοσμία τῆς πληγῆς ἐμετριάσθη ἤδη, ὁ πυρετὸς ἔπεσε καὶ ἡ γενικὴ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἐβελτιώθη. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τελικῶς θὰ γιατρευθῇ!

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Γιὰ τοὺς ξένους — ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλοὺς Παριζιάνους ἀκόμα — ἡ Μονμάρτρη εἶνε μιὰ παραλυμένη συνοικία τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης ποὺ ξυπνάει στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα καὶ κοιμᾶται στὶς ἕξ τὸ πρωΐ. Ἀκρόπολίς της εἶνε — γι' αὐτοὺς πάντοτε — τὸ Μουλὲν Ρούζ. Ἂς ἔχῃ κλείσει πρὸ πολλοῦ τὸ νυκτερινὸ αὐτὸ κέντρο. Ἡ φήμη του ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου καὶ νὰ σκανδαλίζῃ τοὺς μακρυνοὺς ξένους... Μαζὶ μὲ τὸν Πύργο τοῦ Ἄϊφφελ εἶνε, γιὰ τὸν ἔξω κόσμο, τὸ πιὸ ξακουστὸ μνημεῖο τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ φανταχτερὴ αὐτὴ Μονμάρτρη συγχέεται μὲ δυὸ ἄλλες Μονμάρτρες ἐξ ἴσου μεγάλης φήμης, ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια περιοχή. Ἡ μία εἶνε ἡ Μονμάρτρη τῶν λεγομένων καλλιτεχνῶν «μπουάτ» ὅπου λέγεται ὅτι βασιλεύει τὸ πνεῦμα. Καὶ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ Μονμάρτρη τῶν ἄλλων νυκτερινῶν κέντρων, ποὺ τόσο τὰ νοσταλγοῦν ὅσοι ζοῦν στὶς ὄχθες τοῦ Μισσισιπῆ.

Τὸ Σακρὲ - κὲρ τῆς Μονμάρτρης

Σᾶς συνιστῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε σὲ μιὰν Μονμάρτρη, λιγώτερο «φανταιζί», ποὺ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ χιλιοτραγουδημένου λόφου καὶ ἡ ὁποία διατηρεῖ ἀκόμα κάτι ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς παληᾶς καλῆς ἐποχῆς, ποὺ πολλοί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, θὰ σᾶς ποῦν ὅτι δὲν ξαναγυρίζουν πιά! Ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ θρηνήσουμε γιὰ τὴν ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ συμφορά. Θὰ περιορισθοῦμε μονάχα στὴ νοσταλγία ποὺ προκαλοῦν τὰ ἀπομένοντα λιγοστὰ δείγματα τῆς λησμονημένης ἐποχῆς καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ γνωρίσουμε κάθε τί ποὺ συνδέεται μὲ διάφορα γνωστὰ πρόσωπα τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Μποεμισμοῦ.

Ὅταν πέφτῃ ἡ νύχτα, ἕνα πυκνὸ πέπλο σιωπῆς ποὺ διαταράσσεται πότε - πότε ἀπὸ τὸν ἀσθματικὸ ρόγχο κάποιου παραπλανημένου αὐτοκινήτου. Ἀπὸ τὴν μικρὴ πλατεῖα τοῦ Σακρὲ—Κέρ, τῆς ἐκκλησίας ποὺ εἶνε κτισμένη στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἁπλώνεται σὰν ἀπὸ ἕνα προνομιοῦχο μπαλκόνι, ἡ πιὸ μαγευτικὴ θέα τοῦ Παρισιοῦ. Μέσα στὴν ἀμφίβολη σκιά, ἡ πόλις μοιάζει μ' ἕνα γιγαντιαῖο μαῦρο δράκοντα, ποὺ πετάει πράσινες καὶ κόκκινες φωτιὲς ἀπὸ τ' ἀναρίθμητα μάτια του. Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι δίνουν ἡ πολύχρωμες φωτεινὲς ρεκλάμες τῶν μεγάλων μπουλβάρ. Ὁ Σηκουάνας οὔτε μαντεύεται κάν, καθὼς ἀργοκυλάει πίσω ἀπὸ τοὺς μαύρους ὄγκους τῶν κτιρίων. Οἱ τροῦλλοι καὶ οἱ θόλοι μόλις φαίνονται μέσα στὸ σκοτάδι. Ἴσα-ἴσια, γιὰ νὰ σᾶς δώσουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀΰλου. Ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πρωτεύουσα, ποὺ δονεῖται ἀενάως ἀπὸ τόσους θορύβους, δὲν φθάνει στὴν Ἄνω Μονμάρτρη παρὰ ἕνας ἐλαφρὸς καὶ συγκεχυμένος ψίθυρος, ποὺ μόλις τὸν ἀκοῦτε. Στηριγμένα στὰ κιγκλιδώματα τῶν νέων κήπων ποὺ περιβάλλουν τὸ Σακρὲ—Κὲρ ἕνα πλῆθος ἐρωτικὰ ζευγάρια, κυττάζουν σιωπηλά, κάθε βράδυ, τὸν μαῦρο κάμπο τῶν σπιτιῶν, ποὺ ἁπλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Κυττάζουν τὴν πόλι ὅπως θὰ ἐθαύμαζαν τὴ νυκτερινὴ θάλασσα, μέσα στὴ σιγὴ ποὺ διακόπτεται πότε - πότε ἀπὸ μιὰ παιδικὴ φωνή: Εἶνε τὰ παιδάκια, ποὺ παίζουν στὶς ἀτελείωτες σκάλες τοῦ λόφου.

Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ καὶ τεντώσετε τὸ αὐτί σας. Συλλογισθῆτε τὴ «Λουΐζα», ἂν θέλετε, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο. Γιατὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε γεμάτη ἀπὸ μιὰ βωβὴ μουσικὴ ποὺ ἀξίζει ὅλες τὶς ὄπερες τοῦ κόσμου. Σκαρφαλῶστε κατόπιν μέχρι τοῦ τέρματος τοῦ ἀνηφορικοῦ καὶ στενοῦ αὐτοῦ δρομάκου, ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ μπροστὰ στὴν παληὰ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Μονμάρτρης. Ἀριστερά σας θὰ δῆτε τὴν πλατεῖα Τὲρτρ, γεμάτην ἀπὸ πολύχρωμες ὀμπρέλλες, κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ κόσμος παίρνει τὸ βραδυνό του φαγητό. Τὰ φῶτα ποὺ κτυποῦν ἐπάνω στὰ χρωματιστὰ τραπεζομάνδηλα καὶ ἡ δυνατὴ φωταψία τῶν γύρω καταστημάτων, δίνουν στὴ χωριάτικη αὐτὴ πλατεῖα, τὸν χαρούμενο τόνο τῶν ἐπαρχιακῶν πανηγυριῶν.

Γύρω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, ἕνα πλῆθος ἀπὸ παληὰ σπίτια, στὰ παράθυρα τῶν ὁποίων θὰ δῆτε τοὺς ἀγαθοὺς νοικοκυραίους, νὰ παρακολουθοῦν ξεμανίκωτοι, τὴν κίνησι. Τίποτε ἐδῶ ἐπάνω δὲν θυμίζει τὸ Παρίσι μὲ τὸν ξιπασμένο πλοῦτο του, μὲ τὰ διαρκῆ του σκάνδαλα, μὲ τὶς ἁμαρτωλές του νύχτες καὶ μὲ τοὺς ὕποπτους τύπους του. Στὴν κορυφὴ τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ λόφου ζεῖ ἕνας ἄλλος κόσμος, ἁγνὸς καὶ φιλήσυχος, ποὺ ἀρκεῖται νὰ βλέπῃ τὸ Παρίσι ἀπὸ μακρυά. Μπορεῖτε νὰ μείνετε καὶ σεῖς μιὰ νύχτα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μέν, ἀλλὰ πεντακάθαρα ξενοδοχεῖα τῆς ὁδοῦ Ραβινιάν. Θὰ κοιμηθῆτε περίφημα καὶ ἀσκανδάλιστα καὶ θὰ μάθετε ὅτι ὑπάρχουν νύχτες τῆς Μονμάρτρης, ποὺ δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τὶς γνωστὲς νύχτες τῶν δημοσιογραφικῶν περιγραφῶν.

Ποιοὶ ζοῦν στὴ Μονμάρτρη αὐτή; Τὸ εἴπαμε καὶ παραπάνου. Ἀγαθοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μὲ ψυχολογία ἐπαρχιώτου, τίμιοι νοικοκυρέοι ποὺ κοιμοῦνται στὶς δέκα τὸ βράδυ καὶ ξυπνοῦν στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ, σεμνὰ κορίτσια ποὺ ἀγνοοῦν τί θὰ πῇ ντάνσιγκ καὶ ποὺ βάφονται διακριτικά, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ἁγνοὶ μποὲμ ποὺ προτιμοῦν νὰ κοιμηθοῦν νηστικοί, παρὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ φαγητό τους μὲ «τράκες», φιλήσυχοι ἀστοί, ποὺ κατεβαίνουν στὸ Παρίσι μονάχα κάθε 14η Ἰουλίου, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν στρατιωτικὴ παρέλασι, ἐργατικὰ παιδιά, ποὺ ἀποφεύγουν τὸ κάπνισμα καὶ τὸ καφενεῖο, γιὰ νὰ μεγαλώσουν τὸ κομπόδεμά τους, ἄνθρωποι τέλος ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰν ἀπολύτως σχέσι μὲ τοὺς ἄλλους, αὐτοὺς ποὺ κατακλύζουν τὴν Κάτω Μονμάρτρη καὶ ζοῦν μέσα στὴν κραιπάλη καὶ τὴν ἀτιμία.

⟡⟡

Ἔχει «σινεμά» καὶ ἡ Ἄνω Μονμάρτρη. Ἀλλὰ στὶς μικρὲς καὶ ἀπέριττες αὐτὲς αἴθουσες δὲν ἀντηχεῖ τὸ ξετσίπωτο γέλιο τῶν Ἀμερικανίδων στάρ, οὔτε προβάλλονται ταινίες μὲ γκὲρλς τοῦ Μπροντουαίη. Ὁ κόσμος ποὺ συρρέει στὰ κινηματοθέατρα αὐτὰ παρακολουθεῖ τὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀπόρου νέου, τοῦ γολγοθᾶ τῆς μοδιστρούλας, τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Μαρὺ καὶ τὶς περιπέτειες τῶν δύο ὀρφανῶν.

Συμβαίνει πολλὲς φορές, διάφοροι ὕποπτοι τύποι τῆς Κάτω Μονμάρτρης, τῆς ἁμαρτωλῆς, ν' ἀνηφορίζουν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου μὲ σκοτεινὰς προθέσεις, ἕτοιμοι νὰ παγιδεύσουν καὶ νὰ παρασύρουν στὰ δίχτυα τους, τὰ κορίτσια ποὺ θἄπεφταν στὸν δρόμο τους. Τὶς περισσότερες ὅμως φορές, ξαναγυρίζουν στὰ λημέρια τους ἄπρακτοι πικρὰ μετανοιωμένοι. Γιατὶ οἱ νέοι τῆς Ἄνω Μονμάρτρης, τῆς ἁγνῆς, θεωροῦν τὰ κορίτσια τῆς συνοικίας των σὰν ἀδελφές τους, τὰ εὐλαβοῦνται, τὰ καμαρώνουν καὶ τὰ προσέχουν σὰν τὰ μάτια τους, μὴ ἐπιτρέποντες σὲ κανένα ξένον νὰ τὰ πλησιάσῃ.

Γράμματα-Τέχνη-θέατρον

Ὁ γνωσ[illegible] μας καὶ συμπαθέστατος ἠθοποιὸς τῆς γερμανικῆς ὀθόνης [illegible] Χέρμπιγκερ, ὑποδύεται εἰς μίαν ταινίαν, ποὺ «γυρίζει» ὁ μέγας καὶ πολὺς Βίλλυ Φὸρστ, τὸν μουσουργὸν Σοῦμπερτ. Ἀνωτέρω, ὁ Χέρμπιγκερ εἰς μίαν σκηνὴ τοῦ ἔργου

ΚΑΙ [illegible]ΑΛΙΝ ΤΟ [illegible]ΛΟΔΡΑΜΑ

Τοῦ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Δύο μελοδραματικὲς παραστάσεις ἐφάνησαν ὑπεραρκετὲς διὰ νὰ μᾶς δώσουν τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης ποὺ τ[illegible]ει τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν πρὸς [illegible] Χωρὶς μεγάλα ὀνόματα, [illegible] πομπώδεις διαφημίσεις καὶ ὑ[illegible]έσεις τὰ «Ὀλύμπια» ἐγέμισαν ἀ[illegible]υκτικῶς καὶ ἐδέησε τὸ ταμεῖον [illegible] κλείσῃ ἐνωρίτατα διότι δὲν ὑ[illegible]χε διαθέσιμος οὔτε μία γωνία τ[illegible] θεάτρου. «Καβαλλερία Ρουστι[illegible]» καὶ «Παλληάτσοι» ἦταν ἡ π[illegible]αράστασις καὶ «Φαβορίτα» ἡ [illegible]ρα.

Αἱ πα[illegible]ς αὐταί, ἰδίως ἡ πρώτη, π[illegible]ν τὸν ἐρασιτεχνισμὸν ποὺ [illegible]χαρακτήριζε, ἐσημείωσαν ἐ[illegible]ν ἀσυνήθη, τόσον ἀπὸ ἀπό[illegible] τελέσεως, ὅσον καὶ ὀργανώσεω[illegible] ὑπῆρξαν αὐτὸ ποὺ λένε οἱ με[illegible]ματικοὶ «Παστρικὲς παραστάσ[illegible]αὶ τὸ κοινὸν τὰς χάρηκε κ[illegible] χειροκρότησε μὲ ἐνθουσι[illegible] εὐχαρίστησιν. Δὲν θὰ μιλή[illegible]σωπα κλπ. Τοῦ σημερινο[illegible]ματος δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ [illegible] Κριτικὴ μὲ τὴν πραγματ[illegible]σίαν τῆς λέξεως δὲν πρέ[illegible] τοῦ παρόντος νὰ γίνεται [illegible] παραστάσεις αὐτάς. Τὸ [illegible]ὺ ἐπιβάλλεται εἶνε πει[illegible]ὶ ἐνθουσιασμός. Ἐκεῖνο [illegible] προκύπτει σαφὲς τὴν φορ[illegible] εἶνε ὅτι τὸ κοινὸ ἀγαπ[illegible]θυμεῖ τὸ ταχύτερον νὰ [illegible]γματοποιουμένην τὴν Ἐθ[illegible]κὴν Σκηνήν. Ἔγινε πε[illegible]σι ὅλων ἡ ἔλλειψίς της [illegible] ἐπιθυμοῦν νὰ ἱδρυθῇ τὸ[illegible]ον. Ἄφθονο ἀνθρώπινο [illegible]λεκτὸ ὁπωσδήποτε ἀναμ[illegible]υπομονησία τὴν ἵδρυσιν [illegible]ῆς Σκηνῆς. Θὰ γίνῃ; Τ[illegible]α λένε ναί. Τὰ σχέδια [illegible]τοιμα. Τὰ Διατάγματα [illegible]λοτριώσεων τῶν πέριξ τ[illegible]οῦ Θεάτρου ἐκτάσεων ἔ[illegible]ιευθῇ. Τὸ δάνειον [illegible] Ἐθνικὴν νομίζω ὅτι εὐ[illegible]είς καλὸν δρόμον. Ἡ [illegible]ορολογία ἤρχισε νὰ ἀποδ[illegible] ἀπομένει παρὰ ὁ συντονισ[illegible] αὐτῶν διὰ τὴν ταχυτέρ[illegible]ατοποίησιν, ἑνὸς ὀνείρου [illegible]οῖον ἐγαλουχήθησαν γεν[illegible]λιτεχνῶν καὶ πρὸς τὸ ὁποῖο[illegible]ουν ἑκατοντάδες νέων. Ἡ [illegible] τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς θὰ [illegible]εγαλυτέρα καὶ ἡ θετικωτέ[illegible]εσις διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν ἐξέλιξίν των. Ὅλα αὐτὰ νομίζω πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψίν του ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Κρατικῶν σκηνῶν διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Μελοδράματος. Διότι δὲν νομίζω πειὰ νὰ ὑπάρχῃ κανείς, ἀπὸ τὸν Ἄνακτα, τὸν Πρωθυπουργόν, μέχρι τοῦ τελευταίου Ἕλληνος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πεισθῇ περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς ἱδρύσεως Μελοδράματος. Τὰ πράγματα ἄλλωστε μᾶς ἔχουν πείσῃ ἀκόμη περισσότερον περὶ αὐτοῦ. Ὅταν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι ἔχουν σκορπισθῆ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον προσφέροντες τὴν καλλιτεχνικήν των συνείδησιν εἰς ξένα θέατρα, καὶ μόνον αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπιβάλλει ἀκόμη περισσότερον τὴν ἵδρυσιν τοῦ Μελοδράματος.

Οἱ καλλιτέχναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν κατακλύσει τὴν Γερμανίαν καὶ φθάνουν στὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν θὰ κληθοῦν κάποτε νὰ τραγουδήσουν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Λυρικὴν Σκηνήν. Καὶ ἂς μὴ πλανώμεθα. Ὅλοι θὰ σπεύσουν. Θὰ σπεύσουν μὲ προθυμίαν καὶ συγκίνησιν, διότι συγκίνησιν αἰσθάνεται κανεὶς μόνον ὅταν τραγουδᾷ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του, τῶν φίλων του, τῶν πατριωτῶν του. Ὁ Καροῦζο ἐθριάμβευσεν παντοῦ. Ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ φορτωμένος δολλάρια καὶ δάφνες. Καὶ ὅμως ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τραγουδήσῃ εἰς τὴν Νεάπολιν ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη, ἀλλὰ καὶ ἡ συγκίνησί του ἀφάνταστη. Μόνον μπροστὰ στοὺς Ναπολιτάνους ἠσθάνετο τρὰκ καὶ ἔτρεμε μήπως δὲν ἀρέσῃ.

Ἂς μὴ φοβούμεθα λοιπὸν ὅτι οἱ καλλιτέχναι μας δὲν θὰ σπεύσουν εἰς τὸ Προσκλητήριον τῆς Πατρίδος των καὶ δὲν θὰ θελήσουν νὰ τραγουδήσουν εἰς τὴν Ἐθνικήν τους Σκηνήν. Ἀντιθέτως νομίζω ὅτι θὰ τὸ θεωρήσουν μείωσιν τὸ νὰ μὴ τραγουδήσουν καὶ προσβολὴν ἀληθινήν.

Γι' ὅλα αὐτὰ ἔχω ἀνδείξεις καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι τόσον κατηγορηματικός. Ἂς προχωρήσωμεν ὅμως μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι κάποτε θὰ ὑπερηφανευόμεθα διὰ τὸ Μελόδραμα, ὅπως σήμερον διὰ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὰ μαργαριτάρια δὲν εἶνε προνόμιον μόνον τῶν συνήθων κακοποιῶν τῆς πέννας καὶ τοῦ χαρτιοῦ, τῆς τέχνης. Φαίνεται ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συγγραφεῖς — ἀκόμη καὶ οἱ μέγιστοι — ἔχουν στὴν ἄκρη τῆς πέννας των μίαν ἢ περισσότερες ἐνίοτε ἀνοησίες ποὺ ἀφήνουν καμμιὰ φορὰ νὰ πέφτουν στὸ κακόμοιρο τὸ χαρτί, μέγα σιωπηλὸν θῦμα ποὺ δέχεται ἀδιαμαρτυρήτως τὰ πάντα. Ἰδοὺ ἔξαφνα, ὡς παράδειγμα, μερικὰ μαργαριτάρια λάμψεως πράγματι σπανίας καὶ μεγέθους ἐξαιρετικοῦ, ἁλιευθέντα εἰς τὰ περιφημότερα τῶν ἔργων μερικῶν μεγάλων συγγραφέων, ὅπως ὁ Ντωντέ, ὁ Λαμαρτῖνος, ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς κλπ.

⟡⟡

Α. Ντωντὲ (εἰς τὸν «Ταρταρῖνο»):

«...Τέσσερις χιλιάδες ἀραπάδες ἔτρεχαν πίσω μὲ τὰ πόδια γυμνά, χειρονομῶντας σὰν τρελλοί. Καὶ στὸν ἥλιο λαμποκοποῦσαν ἑξακόσιες χιλιάδες κάτασπρα δόντια....»

Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι καθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες τοῦ συγγραφέως διέθετε...150 δόντια.

⟡⟡

Ἀνατὸλ Φρὰνς (εἰς τὸ «Κοῦκλα ἀπὸ λυγαριά»):

«...Βλέπεις στὰ νερὰ τῆς Κρήτης τὴ Δημοκρατία νὰ κολυμβᾷ μεταξὺ τῶν δυνάμεων σὰν γαλοπούλα ἀνάμεσα στοὺς γλάρους...».

Μόνον ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς γνωρίζει ὅτι κολυμβοῦν καὶ ἡ γαλοποῦλες...

⟡⟡

Οἱ Γκονκοὺρ (εἰς τὴν «Γερμινὶ Λασερτέ»):

«Εἰς τὴν ἕδρα ἡ...πλάτη τοῦ ἀμεξηλάτη ἦταν ἔκπληκτη ποὺ ἄκουε νὰ κλαῖν τόσο δυνατά...»

Τὴν καϋμένη τὴν πλάτη!

⟡⟡

Ὁ Ζ. Βαλλὲς (Ἀπὸ τὸ «Παιδί»):

«Βλέπει κανείς, διεκήρυξε δημοσίᾳ ὁ πρύτανις, ὄχι μόνον ὅτι σᾶς κούνησαν ἐπάνω στὰ γόνατα τοῦ ...κεφαλιοῦ ἑνὸς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου...»

⟡⟡

Φλωμπέρ. (Ἐπιστολὴ στὴ Λουΐζα Κολέ):

«...Ἀντίο σύ, ποὺ εἶσαι τὸ μαλακὸ πάπλωμα, ἐπάνω στὸ ὁποῖον ἀναπαύεται ἡ καρδιά μου καὶ τὸ βολικὸ ἀναλόγιο ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον τὸ πνεῦμα μου μισοανοίγει....»

Φαντασθῆτε μία γυναῖκα ἀγαπημένη νὰ τὴν πληροφορῆτε, ὅτι εἶνε τὸ πάπλωμα τῆς καρδιᾶς σας καὶ τὸ θρανίο τοῦ μυαλοῦ σας...

⟡⟡

Ἐδμόνδος Ἀμποῦ. (Οἱ Παριζιάνικοι γάμοι):

«...Ἡ Βικτουὰρ ἐξακολούθησε νὰ διαβάζῃ κλείνουσα τὰ μάτια.»

Πῶς τὰ κατάφερε τώρα αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Βικτουὰρ νὰ «ἐξακολουθῇ νὰ διαβάζῃ μὲ κλεισμένα τὰ μάτια» εἶνε μυστήριο ποὺ μόνον ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βασιλιᾶ τῶν Ὀρέων» θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

⟡⟡

Β. Σεμπουλιέ. (Ἀπὸ τὸ περίφημο ρωμάντσο: Μὶς Ρόβελ):

«Ὁ Ραϋμόνδος αἰσθάνθηκε τὸν κεραυνὸ νὰ πέφτῃ μέσα του. Εἶχε συντριβῆ ἢ σχεδόν. Μὲ κόπο ξαναμάζεψε τὰ....κομμάτιά του. Ἀποτελείωνε τὴν ξανασυρραφή των, τὴν ἀνασυγκρότησίν του εἰς τὴν ἀκεραιότητά του...»

Τί σᾶς λέει ἡ ποιητικότης τῆς εἰκόνος αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ὅτι πέφτει μέσα του κεραυνός, κομματιάζεται ἐσωτερικῶς μεθ' ὃ...μαζεύει τὰ κομμάτιά του ὁ ἴδιος καὶ τὰ ξαναρράβει! Ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ἀνοησία τὴν διέπραξεν ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κὸντε Κόστια».

⟡⟡

Λαμαρτῖνος. (Ἀπὸ τὸ «Τουσσαὶν-Λοβερτύρ»):

«Ἐσεῖς ποὺ σ' ὅλα μοιάζετε μ' ὅ,τι
(τὸ κτῆνος κάνει,
ὦ, ἑρπετὰ ποὺ εἶμαι καὶ τὸ χέρι
(σας καὶ τὸ κεφάλι...»

Ὅπου, ποιητική, προφανῶς, ἀδεία τοῦ συγγραφέως τῆς Γκρατζιέλλας τὰ ἑρπετὰ ἀποκτοῦν καὶ ...χέρια.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Λαμαρτίνου καὶ «Γκρατζιέλλας» ἰδοὺ καὶ ἕνα ἄλλο μαργαριτάρι, ἁλιευθὲν ἀκριβῶς εἰς τὴν «Γκρατζιέλλα»:

«Ἕνα δάκρυ μου ἀνέβηκε στὴν
(καρδιά».

Μένει νὰ ἐξηγηθῇ πῶς τὸ δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια δὲν κατέβηκε, ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ ἀνέβηκε στὴν καρδιά. Ἐκτὸς ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι, ποιητικῇ ἀδείᾳ, ἡ καρδιὰ ἐτοποθετήθη ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι.

⟡⟡

Ἀλέξανδρος Δουμᾶς. (Ἀπὸ τὸν «Κόμητα Μοντεχρίστο»):

«Ὁ Βιλλφὸρ ἔνοιωσε τὰ πόδια του νὰ ριζώνουν, τὰ μάτια του διεστάλησαν σὰν νἄθελαν νὰ σπάσουν τὶς κόγχες των οἱ φλέβες ἀπὸ τὰ μηλίγγιά του ἐφούσκωσαν μὲ βράζοντας ἀτμούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέβηκαν καὶ ἀνασήκωσαν τὸ θόλο τοῦ κρανίου του καὶ ἔπνιξαν τὸ μυαλό του σὲ κατακλυσμὸ φωτιᾶς».

Ἡ μετάφρασις εἶνε ἀκριβεστάτη καὶ ἀπολύτως, αὐστηρότατα κατὰ λέξιν.

ΠΩΣ ΕΠΕΤΥΧΑΝ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΠΟΥ ΗΣΑΝ ΠΡΙΝ ΑΣΗΜΟΙ...

Ο ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΕΝ

Παιδὶ τοῦ ποδοσφαίρου ὁ Ζὰν Γκαμπὲν δὲν ἤθελε μὲ κανένα λόγο νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Καὶ ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι συμβαίνει συνήθως, ὁ πατέρας του ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀνάγκασε ν' ἀνεβῇ στὴ σκηνή.

Οἱ γονεῖς τοῦ Γκαμπὲν ἦσαν καὶ οἱ δυὸ καλλιτέχνες τοῦ καφὲ-κονσέρ. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Ζὰν εἶχε μεγαλώσει μακρυά τους, σὲ μιὰ φάρμα τοῦ Μεριέλ, ὅπου ἀγνοοῦσε τελείως τὴ ζωὴ τῶν μεγαλουπόλεων.

Ὅταν τελείωσε τὸ γυμνάσιο, ὁ Ζὰν ἐσκόπευε νὰ σπουδάσῃ μηχανικός. Ἀλλ' ὁ πατέρας του, ποὺ δὲν εἶχε τὰ μέσα —εἶχε νὰ θρέψῃ κι' ἄλλα ἕξη παιδιά— τὸν ἔπεισε νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Ὁ νέος ὅμως ἐδυστρόπησε, τὤσκασε μακρυὰ καὶ κατέφυγε σὲ μιὰν ἄλλη πόλι, ὅπου ἄρχισε νὰ κάνῃ μόνος του τὴ ζωή του. Δούλεψε σὲ διάφορα ἐργοστάσια, ἔκανε τὸν φορτοεκφορτωτή, ἔγινε ἐπαγγελματίας ποδοσφαιριστής, ἀλλὰ στὸ τέλος βαρέθηκε. Ἐπιστρέφει πάλι στὸν πατέρα του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἐξευμενίσῃ.

— Θέλεις νὰ γίνῃς μηχανικὸς στὰ τραῖνα; τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του. Νὰ γίνῃς. Θὰ σὲ πάω σ' ἕνα φίλο μου μηχανικὸ καὶ θὰ σοῦ μάθῃ τὴν τέχνη.

Τὸν πῆγε στὸν ρεζισσὲρ τοῦ... «Φολὶ - Μπερζέρ»! Αὐτὸ ἦταν. Ἡ ζωὴ τοῦ μιοῦζικ - χὼλλ ἐμάγεψε τὸν Ζὰν Γκαμπὲν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ τὰ σχέδιά του περὶ ἀτμομηχανῶν κτλ. πῆγαν περίπατο. Προώδευσε γρήγορα καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες γινόταν παρτναὶρ τῆς Μιστεγκέτ, μὲ μηνιαῖο μισθὸ 1200 φράγκα, ποσὸν μυθῶδες γιὰ κείνη τὴν ἐποχή.

Ὕστερα τὸν πῆρε ὁ κινηματογράφος. Γύρισε καμμιὰ δεκαριὰ φὶλμ καὶ ὕστερα μὲ τὴν «Μπαντέρα», τὴ μεγάλη δημιουργία τοῦ Ζουλιὲν Ντυβιβιέ, πῆρε μιὰν ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις στὸν γαλλικὸ κινηματογράφο, γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀμφισβητήσῃ κανεὶς ἔκτοτε, μετὰ τὴν «Γκρὰντ Ἰλλυζιὸν», τὸ «Λιμάνι τῶν Ἀποκλήρων» καὶ τὸν «Πόθο τῆς Ἁμαρτίας».

Η ΜΑΝΤΕΛΑΙΝ ΚΑΡΡΟΛ

Ἡ διάσημος βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Μαντελαὶν Κάρρολ εἶνε μιὰ γοητευτικὴ Ἀγγλίδα ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, μὲ τὰ ξανθά της μαλλιά, μὲ τὴ φινέτσα τοῦ προσώπου της καὶ τὴ μεγάλη ντιστεγξιόν. Ἐν τούτοις, ὁ πατέρας της εἶνε Ἰρλανδὸς καὶ ἡ μητέρα της Γαλλίδα. Ἐσπούδασε φιλολογία στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μπίρμιγκχαμ κι' ὕστερα διωρίστηκε δασκάλα.

Μιὰ μέρα, ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ρόλος τῆς δασκάλας δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὐχάριστος. Ἀπεφάσισε, λοιπόν, νὰ συγκεντρώσῃ μερικὲς οἰκονομίες καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη της στὸ θέατρο. Μάζεψε εἴκοσι λίρες, πέταξε τὰ βιβλία της καὶ πῆγε στὸ Λονδῖνο, ὅπου τὴν προσέλαβαν σ' ἕναν θίασο ποὺ θἄκανε τουρνὲ στὶς ἐπαρχίες.

Ἄρχισε, φυσικά, ἀπὸ μικροὺς ρόλους. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, διεκρίθη κι' ἐπεβλήθη στὰ μεγάλα θέατρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου τῆς ἐμπιστεύοντο ρόλους πρωταγωνιστρίας. Ἕνα βράδυ τὴν εἶδε ἕνας ὑπασπιστὴς τοῦ τότε πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Τὴν ἐρωτεύθηκε, τὴν ἔκανε γυναῖκα του καὶ τὴν ἐπῆγε στὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ἡ Μαντελαὶν «ἐγύρισε» μερικὰ βωβὰ φὶλμ, μέχρις ὅτου ἦλθε τὸ παρλάν, γιὰ νὰ τὴν δοξάσῃ μὲ τὸ «Ἤμουνα ἕνας κατάσκοπος».

Ἀπὸ τότε ἡ Μαντελαὶν Κάρρολ δὲν ἔπαυσε νὰ θριαμβεύῃ.

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ

Ὁ Ἔρρολ Φλὺνν, τὸ σφιχτοδεμένο παλληκάρι ποὺ τὸ θαυμάσατε στὸ «Πρίγκηψ καὶ φτωχὸς», στὸν «Κυκλῶνα», στὸν «Καπιταὶν Μπλοὺντ» καὶ σὲ τόσα ἄλλα κινηματογραφικὰ ἀριστουργήματα, οὔτε εἶχε ποτὲ στὸ νοῦ του νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο. Ἦταν, ὅπως τὸ λέγει κι' ὁ ἴδιος, ἕνας τυχοδιώκτης, ποὺ ἄλλαξε χίλια - δυὸ ἐπαγγέλματα, ποὺ ἔκανε τὸ χρυσοθῆρα, τὸν ψαρᾶ, τὸν καραβοκύρη, ποὺ γύρισε ὅλα τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ποὺ στὸ τέλος συνηντήθη σ' ἕνα νησὶ μὲ κάτι κινηματογραφικοὺς ὀπερατὲρ ποὺ «γύριζαν» διάφορες σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἰθαγενῶν γιὰ τὸ φὶλμ «Ἡ ἀνταρσία τοῦ Μπάουντυ». Ἐπείσθη νὰ παίξῃ ὡς φιγκυράν. Τὸ νέο ἐπάγγελμα τὸν ἐσκλάβωσε κι' ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Πέτυχε πολὺ γρήγορα καὶ τώρα, ὅποτε τοῦ μένει καιρός, τὸ σκάζει μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴ Λιλὴ Νταμιτὰ καὶ ξαναζῇ ἡ ζωὴ τοῦ θαλασσοπόρου, ποὺ πάντοτε τὸν μαγεύει.

⟡⟡

Ἐκδόσεις

ΑΝΤ. ΠΙΣΣΑΝΟΥ. «Μπορεῖς!....». Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Μ. Σαλιβέρου, ἐκυκλοφόρησεν εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μπορεῖς» βιβλίον τοῦ γνωστοῦ ψυχοερευνητοῦ κ. Ἀντ. Πισσάνου (Ἀκαδημίας 73). Τὸ βιβλίον αὐτό, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν, περιέχει διδάγματα τῆς ἐφηρμοσμένης ψυχολογίας, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ θέλησιν, τόλμην, ἐνεργητικότητα, θάρρος καὶ ὅλας ἐκείνας τὰς ἰδιότητας μὲ τὰς ὁποίας ἐξασφαλίζει κανεὶς τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ζωήν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, σὲ εἰδικὰ κεφάλαια διδάσκεται ὁ ἀναγνώστης τὸ πῶς πρέπει νὰ κανονίζῃ τὴν ζωήν του, πῶς νὰ κανονίζῃ τὸ πρόγραμμά του, καὶ πῶς πρέπει νὰ σκέπτεται — διότι ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ἐξαρτᾶται ἡ ἀποτυχία ἢ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀτόμου στὴ ζωή.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητον ἐφόδιον γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ θέλει νὰ σταδιοδρομήσῃ.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΘΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ;

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΣΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΜΑΘΕΤΕ

Γιὰ νὰ διαπιστώσετε ἂν εἶσθε εὐτυχεῖς ἢ ὄχι, ἀπαντήσατε στὰ κατωτέρω ἐρωτήματα μὲ ἕνα «ναὶ» ἢ «ὄχι». Σημειώσατε σ' ἕνα χαρτὶ τοὺς ἀριθμούς, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὴν κάθε ἀπάντησι καὶ ἔπειτα προσθέσατέ τους. Ἂν τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνῃ τὸ 350, εἶσθε εὐτυχεῖς.

Ἰδοὺ τὰ ἐρωτήματα:

1) Ὅταν ξυπνᾶτε τὸ πρωῒ σκέπτεσθε κάτι καλό;—Ναὶ 20. Ὄχι 6.

2) Τρώγοντας τὸ πρωϊνό σας ἀπασχολεῖσθε ἤδη μὲ τὶς δουλειές σας;—Ναὶ 3. Ὄχι 15.

3) Ἔχετε τὸ πρωῒ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ λάβετε μιὰ εὐχάριστη εἴδησι;—Ναὶ 25. Ὄχι 8.

4) Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι σας ὅταν εἶνε καλωσύνη θὰ σταθῆτε νὰ ἀναπνεύσετε καθαρὸν ἀέρα; Ἡ θέα ἑνὸς ἀνθισμένου κήπου τὴν ὥρα ποὺ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας σᾶς προξενεῖ χαρά;—Ναὶ 30. Ὄχι 4.

5) Ὅταν εἶσθε βιαστικοὶ σταματᾶτε μπροστὰ σὲ μιὰ εὔθυμη παρέα καὶ δοκιμάζετε τὴν ἀνάγκη νὰ ἑνωθῆτε μαζί της; — Ναὶ 9. Ὄχι 8.

6) Μπορεῖτε νὰ αἰσθανθῆτε εὐτυχία ὅταν γυρίζοντας τὸ βράδυ στὸ σπίτι βρίσκεσθε μέσα στὴν οἰκογένειά σας;—Ναὶ 23. Ὄχι 7.

7) Ἡ δουλειά σας σᾶς παρέχει ἱκανοποίησι ἔστω καὶ ἂν σᾶς ὑποχρεώνει νὰ ὑπερνικᾶτε μεγάλες δυσκολίες;—Ναὶ 19. Ὄχι 3.

8) Ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγέλματός σας ἔχετε καμμιὰ ἀσχολία ποὺ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ; — Ναὶ 22. Ὄχι 6.

9) Κάνετε καμμιὰ συλλογή; — Ναὶ 18. Ὄχι 6.

10) Ἀγαπᾶτε ἰδιαιτέρως κανέναν συγγραφέα, καλλιτέχνη κ.λ.π.; — Ναὶ 16. Ὄχι 8.

11) Ἐνδιαφέρεσθε ἰδιαιτέρως γιὰ μιὰ τέχνη, μιὰ ἐπιστήμη κ.λ.π.; Ναὶ 17. Ὄχι 7.

12) Κάνετε σύγκρισιν τῆς καταστάσεώς σας μὲ ἐκείνους ποὺ ἐπέτυχαν περισσότερα ἀπὸ σᾶς; — Ναὶ 2. Ὄχι 26.

13) Σᾶς ἀρέσει νὰ κάνετε διαρκῶς σχέδια ποὺ θὰ μεταβάλλουν ριζικῶς τὴν ζωήν σας, σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἶσθε ποτὲ ἥσυχοι; — Ναὶ 5. Ὄχι 20.

14) Περιμένετε ἀπὸ τὴ ζωὴ πράγματα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιηθοῦν παρὰ μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη; Ναὶ 4. Ὄχι 19.

15) Κάνετε ὄνειρα ποὺ σβύνουν μὲ τὴν ἐπαφὴ τῆς πραγματικότητος; — Ναὶ 6. Ὄχι 21.

16) Ἐπιθυμεῖτε στὴ ζωή σας νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε σήμερα; — Ναὶ 24. Ὄχι 7.

17) Ἔχετε κανένα πάθος (πιοτό, χαρτί), ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ δαμάσετε; — Ναὶ 6. Ὄχι 18.

18) Ἡ γνώμη τοῦ περιβάλλοντός σας γιὰ τὸ ἄτομόν σας σᾶς ἐνδιαφέρει; — Ναὶ 6. Ὄχι 25.

19) Ἔχετε ἀνάγκη συντροφιᾶς γιὰ νὰ αἰσθάνεσθε εὐτυχισμένοι; — Ναὶ 5. Ὄχι 16.

20) Ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, συγκρίνοντάς την διαρκῶς μὲ τὴ δική σας; — Ναὶ 7. Ὄχι 18.

21) Θυμώνετε ὅταν μαθαίνετε ὅτι σᾶς κουτσομπολεύουν ἐν ἀπουσίᾳ σας; - Ναὶ 3. Ὄχι 18.

22) Εἶσθε ἱκανὸς νὰ συγκρατηθῆτε ὅταν σᾶς φέρονται ἀδίκως; — Ναὶ 25. Ὄχι 4.

23) Σᾶς συμβαίνει νὰ κάμετε κάτι σὲ στιγμὴ ἐρεθισμοῦ καὶ νὰ τὸ μετανοῆτε ἀργότερα; — Ναὶ 3. Ὄχι 18.

24) Μπορεῖτε νὰ βρίσκετε σὲ κάθε πρόσωπο καὶ ἕνα συμπαθητικὸ χαρακτηριστικό; — Ναὶ 16. Ὄχι 7.

25) Χαλάει τὸ κέφι σας γιὰ ὅλη τὴ βραδυὰ ἂν τύχῃ καὶ στενοχωρεθεῖτε γιὰ κάποιον ἢ γιὰ κάτι; Ναὶ 2. Ὄχι 24.

Ἡ Εὐτυχία... Εἶνε ὁ ὕψιστος σκοπὸς κάθε ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννώμεθα, μέχρι τῆς τελευταίας μας ὥρας, τὴν εὐτυχία κυνηγοῦμε. Εἶνε τὸ τέρμα, πρὸς τὸ ὁποῖον τείνει κάθε ζωϊκὴ ὕπαρξις. Καὶ ὁ ἄνθρωπος κοπιάζοντας τὴν εὐτυχία του ζητᾶ. Καὶ τὸ σκουλήκι τὴν εὐτυχία του γυρεύει τρυπῶντας τὴ γῆ ἢ τὸ ξύλο.

Ἡ εὐτυχία εἶνε τόσο πολύπλοκο ζήτημα, ἔχει τόσες ἄπειρες πλευρές, ὥστε ὁ καθένας τὴν βλέπει ἀπὸ διαφορετικὴ πλευρά. Δὲν εἶνε γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἴδια ἡ εὐτυχία. Ἐκεῖνο ποὺ κάνει εὐτυχισμένον ἕναν ἄνθρωπον, ἀφήνει ἐντελῶς ἀδιάφορον ἕναν ἄλλον.

Γιὰ τὸν ἕναν ἡ εὐτυχία εἶνε ὁ πλοῦτος, γιὰ τὸν ἄλλον ἡ δόξα, γιὰ τὸν ἄλλον ὁ ἔρως. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ καθένας ἔχει τὶς ροπές του, τὶς ἀντιλήψεις του καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας μὲ τὸν δικό του τρόπο. Ὑπάρχει πολλὴ ὑποκειμενικότης στὸν τρόπο τῆς λύσεως αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Μερικοὶ βρίσκουν μιὰ σωστὴ λύσι. Ἀλλ' οἱ πολλοὶ πελαγοδρομοῦν. Ἀγκαλιάζουν τὴ σκιὰ τῆς εὐτυχίας καὶ νομίζουν ὅτι ἀγκαλιάζουν τὴν ἴδια τὴν εὐτυχία. Ἄλλοι πάλι ἔχουν δίπλα των τὴν πραγματικὴ εὐτυχία καὶ τὴν ἀγνοοῦν. Κανένα ἄλλο ζήτημα δὲν παρασύρει σὲ τόσες πλάνες, σὲ τόσα σφάλματα, σὲ τόσες κακοτοπιές, ὅσον ἡ εὐτυχία.

◆◆

Τί εἶνε τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα; Συστηματοποιημένες προσπάθειες ἐπιλύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι προσεπάθησαν νὰ κάμουν τὸν ἄνθρωπο εὐτυχῆ. Ἐζήτησαν νὰ βροῦν τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας.

Τὸ κατώρθωσαν; Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι ὅσες φιλοσοφικὲς σχολὲς ὑπάρχουν, τόσους δρόμους πρὸς τὴν εὐτυχία μᾶς ὑποδεικνύουν. Ὁ κάθε φιλόσοφος ὑποστηρίζει τὸν δικό του δρόμο.

Ὁ Σωκράτης μᾶς εἶπε, ὅτι βάσις τῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἠθική. Γιὰ νὰ καταστῇ κανεὶς εὐτυχισμένος, πρέπει νὰ εἶνε πρωτίστως ἠθικός.

Οἱ Στωϊκοὶ μᾶς ὑποδεικνύουν ἀποχὴν ἀπὸ πᾶσαν τέρψιν. Καὶ αὐτό, μᾶς λένε, εἶνε ἡ εὐτυχία.

Καὶ ὅλα τὰ μετέπειτα συστήματα ἔχουν τὴ δική τους βάσι περὶ τῆς εὐτυχίας. Ποῦ νὰ στηριχθῇ κανείς; Ποιὰ ἄποψι νὰ πάρῃ; Πρὸς ποιὰ νὰ ταχθῇ;

Δὲν εἶνε μόνον οἱ φιλόσοφοι. Εἶνε καὶ οἱ συγγραφεῖς. Κι' αὐτοὶ μὲ τὰ ἔργα των τὸ ἴδιο πρόβλημα θίγουν. Καὶ δίδουν τὶς πιὸ διαφορετικὲς καὶ τὶς πιὸ ἀπρόοπτες καμμιὰ φορὰ λύσεις.

◆◆

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, μὴ περιμένετε νὰ λύσουμε ἐμεῖς ἐδῶ σήμερα τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας. Θὰ κάμουμε ὅμως κάτι ἄλλο: Θὰ τοποθετήσουμε τὸ πρόβλημα ἐπὶ μιᾶς πρακτικῆς βάσεως.

Ὑπάρχει μιὰ καλῶς ἐννοουμένη εὐτυχία τοῦ καθημερινοῦ βίου. Περὶ αὐτῆς πρόκειται ἐδῶ. Αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν δὲν θὰ τὴν ἀναγάγουμε στὰ πολύπλοκα συστήματα τῶν φιλοσόφων. Θὰ ἦταν σχολαστικότης καὶ ματαιοπονία. Αὐτὴν τὴν κοινὴ εὐτυχία τῆς «τρεχούσης χρήσεως», γιὰ νὰ τὴν ποῦμε ἔτσι, θὰ τὴν μετρήσουμε μὲ τὸ πρακτικὸ σύστημα, ποὺ βλέπουμε παρατεθειμένο στὴν διπλανὴ στήλη.

Ὑπάρχει δίπλα, ὅπως βλέπετε, μιὰ σειρὰ ἐρωτηματικῶν, ἡ ὁποία εἶνε σὰν νὰ ἀποτελῇ ἕνα εἶδος θερμομέτρου τῆς καθημερινῆς εὐτυχίας. Ἀπαντῆστε μὲ ἕνα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι» καὶ συγκεντρώσατε τοὺς βαθμούς, οἱ ὁποῖοι ἀντιστοιχοῦν στὴν καταφατικὴ ἢ ἀποφατικὴ ἀπάντησι. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄθροισμα θὰ καταλάβετε, ἂν ἔχετε αὐτὴν τὴν στοιχειώδη εὐτυχίαν τοῦ καθημερινοῦ βίου ἢ ὄχι.

Εὐτυχία στὸν γάμο σημαίνει: Ἕνωσις δυὸ ἀνθρώπων γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ θάρρος τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς.

ἡ καρδιά

Ἡ καρδιὰ εἶνε τὸ κέντρον τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος, λέγει ἡ Φυσιολογία. Εἶνε, νὰ ποῦμε, ἕνα εἶδος πλατείας Ὁμονοίας τοῦ σώματος, ὅπου συναντῶνται οἱ μεγάλες ἀρτηρίες, οἱ ὁποῖες μεταφέρουν τὸ αἷμα σ' ὅλον τὸν ὀργανισμό.

Ἡ δουλειά της εἶνε νὰ στέλνῃ μὲ τοὺς παλμούς της τὸ αἷμα πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ σώματος. Εἶνε δηλαδὴ μιὰ ἀντλία καὶ τίποτε ἄλλο.

Αὐτὰ λέγει ἡ ἐπιστήμη περὶ τῆς καρδιᾶς. Τῆς ἀναγνωρίζει ἕναν βαρυσήμαντον ρόλον στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Πέραν ἀπ' αὐτὸ οὐδέν.

Ἡ κοινὴ ὅμως ἀντίληψις καὶ ἡ λαϊκὴ παρατήρησις ἀποδίδουν στὸ ὄργανο αὐτὸ τεράστιαν αἰσθηματικὴν σημασίαν. Γιὰ μᾶς τοὺς μὴ φυσιολόγους καὶ ἐπιστήμονας ἡ καρδιὰ εἶνε τὸ κέντρον ὅλων τῶν αἰσθημάτων μας, εἶνε τὸ θερμόμετρον ὅλων τῶν καϋμῶν μας, τὸ μικρὸ περιβόλι ὅπου φυτρώνουν ὅλες οἱ χαρὲς καὶ ὅλα τὰ βάσανά μας.

◆◆

Πῶς ἀπέκτησε αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ σημασία ἡ καρδιά; Δὲν θέλει μεγάλη σκέψι τὸ πρᾶγμα. Ἁπλούστατα, διότι κάθε μας συγκίνησις, στὴν καρδιὰ ἔχει ἄμεσον ἀντίκτυπο. Ἡ καρδιά μας θὰ λαχταρίσῃ στὸ ἀντίκρυσμα τῆς μορφῆς τῆς ἀγαπημένης μας, ἡ καρδιὰ θὰ σφιχθῇ σ' ἕνα θλιβερὸ θέαμα.

Μὲ τὴν καρδιὰ ἀγαποῦμε, μὲ τὴν καρδιὰ πονοῦμε, χαιρόμεθα, ἀπογοητευόμεθα, ἐνθαρρυνόμεθα. Μὲ τὸ ὄργανο αὐτὸ μᾶς γίνονται αἰσθητὲς οἱ δονήσεις τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου.

Ἡ καρδιὰ εἶνε τὸ μόνο ὄργανο ποὺ εὑρίσκεται σὲ σχέσι μὲ τὶς ψυχικές μας καταστάσεις. Ὅταν στενοχωρηθοῦμε, δὲν θὰ μᾶς πονέσῃ τὸ πόδι μας. Στὴν καρδιὰ θὰ νοιώσουμε τὸν ἀντίκτυπο τοῦ πόνου.

Τυραννισμένο ὄργανο! Δονεῖται διαρκῶς ἀπὸ τὶς συγκινήσεις. Εἴτε στὴ χαρὰ ἀνταποκρίνεται, εἴτε στὴ λύπη, ὁπωσδήποτε θὰ δονῆται μαρτυρικὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Ἀργὴ δὲν μένει ποτέ. Τὴ γαλήνη σπάνια τὴν γνωρίζει.

Στὴ σύγχρονη μάλιστα ἐποχή, ποὺ ὁ βίος εἶνε πιὸ ταραχώδης, ποὺ τόσα ἀπρόοπτα καὶ τόσες φροντίδες προβάλλουν διαρκῶς μπροστά μας, ἡ καρδιὰ πέφτει ἀπὸ τὴ μιὰ συγκίνησι στὴν ἄλλη. Πότε κατέχεται ἀπὸ τὴ θλῖψι, πότε ἀπὸ τὴ χαρά, πότε ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸν καϋμὸν καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Πῶς ἀντέχει σὲ τόσες δοκιμασίες, εἶνε θαῦμα...

◆◆

Ἡ σπουδαιοτέρα αἰσθηματικὴ ἀσχολία τῆς καρδιᾶς εἶνε ἡ ἐρωτικὴ συγκίνησις. Εἶνε ὁ αἰώνιος στόχος τῶν βελῶν τοῦ ἔρωτος.

Ὅταν πρὸ παντὸς εἴμεθα νέοι, ἡ καρδιά μας εἶνε διαρκῶς καρφωμένη ἀπὸ ἕνα ἢ περισσότερα ἐρωτικὰ βέλη. Τραγικὴ ἡ θέσις της! Δὲν μένει ποτὲ εἰς ὑγιῆ κατάστασιν. Διαρκῶς ἔχει χαινούσας πληγάς.

Σήμερα τὴν πληγώνουν τὰ θέλγητρα τῆς δακτυλογράφου μας. Δὲν προφθαίνει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ τραῦμα καὶ νά σου: Τῆς ἀνοίγουν δυὸ βαθύτατες αἱματηρὲς ὀπὲς τὰ μάτια μιᾶς ἄλλης κοπέλλας.

Τί φταίει ἡ καρδιὰ νὰ τραβᾷ τὰ ἐπίχειρα τῶν ἐρωτικῶν μας ἀσχολιῶν καὶ ὑποθέσεων; Αὐτὴ δὲν ἔχει σ' αὐτὰ τὰ πράγματα καμμιὰ ἄμεση ἀνάμιξι. Νὰ μοῦ πῆτε γιὰ τὰ μάτια, μάλιστα: Βλέπουν καὶ θαυμάζουν καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν ὀμορφιὰ μιᾶς νέας. Τὰ αὐτιά μας ἀκοῦνε τὴν φωνήν της. Τὰ χέρια μας ἐγγίζουν τὴν γοητευτικήν της ὕπαρξιν. Ἀλλὰ ἡ καρδιά; Τί σχέσι ἔχει;

Αὐτή, κρυμμένη μέσα στὸ στῆθος, θὰ μποροῦσε νὰ ἀσχολῆται μόνον μὲ τὰ κυκλοφοριακά της καθήκοντα. Τί δουλειὰ ἔχει μὲ τὸν ἔρωτα; Ὁ Ἔρως ὅμως δὲν τὴν ἀφήνει ἥσυχη. Σ' αὐτὴν καταλήγει καὶ σ' αὐτὴν ξεσπᾷ στὸ τέλος.

Ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται
στὰ χείλη κατεβαίνει
κι' ἀπὸ τὰ χείλη στὴν καρδιὰ
ριζώνει καὶ δὲν βγαίνει.

Ἀλλοίμονο στὴν καρδιά!...

Ἡ καρδιὰ εἶνε ὁ στόχος τῆς ἐρωτικῆς κατακτήσεως. Ὁ Δὸν Ζουὰν σ' αὐτὴν ἀποβλέπει. Περίεργον! Γιατί νὰ μὴ τοῦ ἀρκοῦν τόσα ἄλλα γυναικεῖα θέλγητρα: Μάτια, χείλη, μαλλιὰ τῆς ἀγαπημένης νέας; Ὄχι. Θέλει, καλὰ καὶ σώνει, τὴν καρδιά της.

Ἐναντίον τῆς καρδιᾶς ἐκστρατεύει ὁ ἐρωτευμένος. Αὐτῆς τὴν κατάκτησιν ὀνειρεύεται. Καὶ μ' αὐτὴν τὰ βάζει διαρκῶς:

—Δὲν ἔχεις καρδιά, λέγει στὴν νέα ποὺ δὲν τοῦ δίνει καὶ τόση σημασία.

—Εἶσαι σκληρόκαρδη, τῆς φωνάζει.

Ἤ:

—Ἔχεις καρδιὰ ἀπὸ πέτρα...

Κι' ἐν τούτοις! Ἡ πιὸ ἀνεύθυνη ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε ἡ καρδιά. Ὅταν δὲν μᾶς ἀρέσῃ κάποιος, αὐτὸ δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα καρδιακῆς λειτουργίας. Ὀφείλεται στὴν λειτουργία τοῦ πνεύματος καὶ στὶς εἰκόνες, ποὺ ἀποτυπώνονται στὴν ψυχή μας ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου. Ἡ καρδιὰ δὲν παίζει κανένα ρόλο.

Καὶ ὅμως, αὐτὴ τὰ πληρώνει. Ὅλα τὰ πάθη, ὅλες οἱ ψυχικὲς διακυμάνσεις, αὐτὴν θίγουν. Ὕστερα ἀπὸ τόσες δονήσεις καὶ ταραχές, συχνὰ ραγίζει. Εἶνε τὸ πεπρωμένον της.

—Προορισμὸς τῶν καρδιῶν εἶνε νὰ ραγίζουν, εἶπε κάποιος πολὺ σωστά.

Σκληρὴ μοῖρα!

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

Σὰν ἀπ' τοῦ πέλαου ν' ἄνθισαν τὰ σπλάχνα
καὶ τῆς αὐγῆς νὰ πίνουν τὴ δροσιά,
στὴ μακρυνή, θαμπή, χαράζουν ἄχνα
τὰ νησιά

Κῦμα κι' ἀφρὸς καὶ φύκια' ἕνας ἀγέρας
καὶ τὸ νερὸ γαλάζια φορεσιά.
Κι' ὅπου σπηλιά, βραχάκια, ἀχὸς φλογέρας
τὰ νησιά.

Λές, μὲ τὸ φῶς ἡ Δύσι τὰ σχεδιάζει
στὴν ἄπλα τὴ στρωτή, τὴ θαλασσιά,
ρουμπίνια καὶ κοράλια σὰ βραδειάζει,
τὰ νησιά.

Κι' ἡ Νύχτα κι' ἂν τὰ σβύσῃ, πάλι ἀκόμα
στὸ νοῦ θὰ μένῃ μιὰ ἀκροθαλασσιά,
δυὸ μάτια, μὲ τὴ θάλασσα ἴδιο χρῶμα.
Τὰ νησιά.

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΕΧΕΤΕ ΤΑΛΕΝΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ;

ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΤΟ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ

Τὸ ζήτημα τοῦ θεάτρου καὶ ἰδίως τὸ ζήτημα τῆς ἐξευρέσεως πραγματικῶν ἠθοποιῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ τέχνη τῆς Θυμέλης εἶνε τὸ πραγματικὸν ἰδεῶδες, ἀπασχολεῖ ἀνέκαθεν τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίας.

Τὸ θέατρον —καὶ ὁ κινηματογράφος βεβαίως, ὁ ὁποῖος ἔχει κατακτήσει σήμερα τὸν κόσμον— εἶνε μαζὺ μὲ τὸν τύπον, ἕνα μεγάλο μέσον διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαζῶν. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἀπὸ τότε ποὺ τὸ θέατρον ἄνθισε, ἐδοξάσθη καὶ ἔφθασε εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς ἐκδηλώσεώς του στὴν Ἑλλάδα, τὸ θέατρον ὑπῆρξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε μέγας ἠθοπλαστικὸς παράγων τοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα φαίνεται ὅτι ὁ λαὸς εἶχε ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὰς παραστάσεις τῶν ἔργων τῶν μεγαλυτέρων καὶ ἐπιφανεστέρων ποιητῶν. Μετά, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὸ θέατρον εἶχε ξεπέσει εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καί, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς παραστάσεις, οἱ ἄλλες ἐθεωροῦντο ἐκδηλώσεις χωρὶς μεγάλην σημασίαν καὶ οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἀπελάμβανον καμμιᾶς ἐκτιμήσεως. Ὁ κόσμος ἐν γένει τοὺς περιφρονοῦσε καὶ τοὺς ἐχλεύαζε. Ἡ ἐναντίον τῶν ἠθοποιῶν προκατάληψις ἐξηκολούθησε καὶ μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων ἀκόμη. Μὲ δυσκολίαν τὰ σπίτια δέχονται «ν' ἀνεβοῦν στὴ σκηνὴ» τὰ κορίτσια ἢ οἱ νέοι. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἐθεωρεῖτο ἀκόμη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν —ἂν ὄχι πλέον ὅλως διόλου τώρα— ἀνήθικο καὶ ἐπικίνδυνο.

Σήμερον, ἐν τούτοις, εἰς ὅλα τὰ κράτη, τὸ θέατρον καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ κατέλαβαν τὴν θέσι ποὺ τοὺς πρέπει. Ἀνέλαβαν καὶ πάλι τὸν ἠθικοπλαστικὸν ρόλον ποὺ τοὺς ἀνήκει καὶ τοὺς πρέπει καὶ εἰς ὅλα τὰ κράτη οἱ Κυβερνήσεις ὑποστηρίζουν μὲ κάθε τρόπο τὸ θέατρο καὶ τοὺς ἠθοποιούς, γιὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπιτύχουν ἀκριβῶς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Ὅπως, ὅμως, εἴπαμε στὴν ἀρχή, ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ θεάτρου, εἶνε ἡ ἐξεύρεσις καλῶν, ἢ μᾶλλον πραγματικῶν ἠθοποιῶν. Ἡ ἀνακάλυψις ταλέντων —δὲν λέμε ἡ ἀνακάλυψις μεγαλοφυῶν, διότι μεγαλοφυεῖς ἠθοποιοί, ποὺ ἀποκτοῦν παγκόσμιον φήμην καὶ παγκόσμιον κῦρος, εἶνε λίγοι σὲ κάθε χώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Οἱ μεγαλοφυεῖς ἠθοποιοὶ θὰ ἀναφανοῦν μέσα ἀπὸ τὰ καλὰ ταλέντα, ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς σταδιοδρομίας των. Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὑρεθοῦν τὰ καλὰ ταλέντα; Πῶς θὰ διακριθοῦν μέσα στὶς χιλιάδες ἀνθρώπων, ποὺ ἑλκύει ἡ γοητεία τῆς σκηνῆς, τὰ λάθη καὶ οἱ παρανοήσεις;

Βεβαίως ὑπάρχουν διάφορες ἀλάνθαστες σχεδὸν ἐκδηλώσεις στοὺς νέους, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ προδικάσῃ κανεὶς ὅτι εἰς τὴν τάδε ἢ εἰς τὸν τάδε ὑπάρχει ταλέντο ἠθοποιοῦ. Αὐτὸ πρέπει πρῶτα νὰ τὸ ἐξετάσουν οἱ ἴδιοι οἱ νέοι κι' ἔπειτα οἱ οἰκεῖοι των καὶ οἱ δάσκαλοι των, ἐφ' ὅσον ἐνδιαφέρονται. Ὑπάρχουν π.χ. νέες καὶ νέοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μία θεατρικὴ παράστασις ἀντιπροσωπεύει τὴν μεγαλύτερη ἀπόλαυσι ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ ὀνειρευθοῦν καὶ οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ὡρισμένες παραστάσεις καὶ ἀπὸ τὸ ὑπερῷον ἀκόμη, θὰ ἔδιναν ὅ,τι δήποτε καὶ θὰ ἦσαν πανευτυχεῖς.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στέκονται καὶ θαυμάζουν τὶς μεγάλες ρεκλάμες τῶν θεάτρων, αἰσθάνονται νὰ ἐξασκοῦν ἐπάνω τους μιὰ ἰδιαίτερη ἕλξι τὰ ὀνόματα καὶ τὰ πρόσωπα τῶν μεγάλων ἠθοποιῶν καὶ πλησιάζουν πρὸς τὸ θέατρον σὰν πρὸς κάτι ἱερὸ καὶ πρὸς τοὺς μεγάλους ἀντιπροσώπους του σὰν πρὸς θεούς.

Στὶς μικρὲς συγκεντρώσεις τῶν σπιτιῶν ἢ τῶν φίλων, στὶς ἐκδρομές, μέσα στὸ ὡραῖον πλαίσιον τῆς φύσεως, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἀπαγγείλουν, θὰ τραγουδήσουν, θὰ διασκεδάσουν τοὺς ἄλλους παίζοντας κάποιον ρόλον ὡς αὐτοδημιούργητοι ἠθοποιοί.

Ὅταν κοιτάζεσθε σ' ἕνα τρίφυλλο καθρέφτη μπορεῖτε καὶ μόνες σας νὰ διαπιστώσετε ἂν ἔχετε φωτογένεια.

1. Σᾶς ἀρέσει νὰ ἀπαγγέλλετε ἢ νὰ παριστάνετε εἰς μικρὸν κύκλον γνωστῶν ἢ φίλων;

2. Σᾶς ἀρέσει καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ λαμβάνετε μέρος εἰς παραστάσεις ἐρασιτεχνῶν;

3. Φαντάζεσθε καμμιὰ φορὰ τὸν ἑαυτόν σας ὡς ἠθοποιὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

4. Ἔχετε ἤδη σκεφθῆ ποίους ρόλους μπορεῖτε νὰ παίξετε ἀργότερα;

5. Ἔπειτα ἀπὸ θεατρικὴ παράστασι ἐκάνατε ποτὲ μὲ ἄλλους φίλους σας τὴν κριτικὴ τῶν ρόλων;

6. Ἐπαίξατα ποτὲ μόνος κανένα ρόλο μπρὸς στὸν καθρέφτη ἢ ἀπαγγείλατε περπατῶντας στὸ δρόμο;

7. Σᾶς ἀρέσει νὰ μαθαίνετε ἀπ' ἔξω ρόλους ἠθοποιῶν καὶ νὰ ἀκούετε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς σας ὅταν τοὺς ἀπαγγέλετε;

8. Σᾶς ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι κανένα θεατρικὸ ἔργο καὶ ἀπησχόλησε ἐπὶ μακρὸν τὴν σκέψι σας;

9. Σᾶς ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως οἱ ἠθοποιοί, ἡ ζωή τους καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἐργάζονται;

10. Σᾶς ἀρέσει ἰδιαιτέρως νὰ παρατηρῆτε τοὺς ἀνθρώπους στὸ καφενεῖο, στὸ τρὰμ ἢ στὸν δρόμο καὶ νὰ τοὺς ἐκλαμβάνετε ὡς ἠθοποιοὺς ποὺ παίζουν στὸ ἔργον τῆς ζωῆς;

11. Μεγαλώνει μέσα σας, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δραματικὴ ποίησι καὶ αἰσθάνεσθε τὴν ὄρεξι νὰ ἐνσαρκώσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγάλους ρόλους τῆς διεθνοῦς φιλολογίας;

12. Αἰσθάνεσθε μέσα σας τὴ φωτιὰ τοῦ ἠθοποιοῦ;

13. Σᾶς προκαλεῖ μία παράστασις τόση χαρά, ὥστε νὰ θυσιάζετε ὅ,τι δήποτε ἄλλο γι' αὐτήν;

14. Αἰσθάνεσθε ὅτι, ἂν γίνετε ἠθοποιός, θὰ μπορέσετε νὰ ἐπιβληθῆτε εἰς τὸ κοινόν;

15. Ἔχετε τὴν ἀντίληψιν ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐργασίαν, πολλὴν ἀφοσίωσιν καὶ θυσίες ἐν ἀνάγκῃ;

16. Ὅταν μιλᾶτε μὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πρόκειται να τὸν πείσετε γιὰ κάτι, μεταχειρίζεσθε καθόλου ἠθοποιΐα;

17. Ὕστερα ἀπὸ κάθε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ποὺ κάνετε, μήπως τυχὸν σᾶς συμβαίνει νὰ διαπιστώνετε μόνος σας ὅτι σᾶς παρέσυρε ἕνα εἶδος οἴστρου καὶ εἴπατε στὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε ἢ ποὺ νομίζετε πὼς ἀγαπᾶτε, πράγματα ποὺ οὔτε καὶ οἱ ἴδιοι τὰ εἴχατε στὸ νοῦ, καὶ ποὺ δὲν τὰ πιστεύετε;

18. Λέτε συχνά, μέσα σας, ἀφοῦ ἐκαταφέρατε μὲ διαφόρους ἑλιγμοὺς ἕνα φίλο σας νὰ κάνῃ κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσε: «Τί καλὸς ἠθοποιὸς εἶμαι»;

19. Ὅταν μιλᾶτε σ' ἕνα πρόσωπο ποὺ θέλετε νὰ γοητεύσετε, ἔχετε συνείδησι ὅτι προσπαθῆτε, μὲ τὶς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου, μὲ τὶς χειρονομίες μὲ τὸν τόνο τῆς φωνῆς νὰ τὸ γοητεύσετε;

20. Συναναστραφήκατε ποτέ σας μὲ ἠθοποιούς;

21. Ἐμπήκατε ποτέ σας στὰ παρασκήνια, γιὰ νὰ δῆτε ἀπὸ κοντὰ τοὺς καλλιτέχνας νὰ βάφωνται, νὰ μπαινοβγαίνουν στὴν σκηνή, νὰ λένε ἀστεῖα, νὰ καπνίζουν κλπ.;

22. Γνωρίζετε γενικῶς τὴν ψυχολογία, τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας, τῆς ζωῆς, τῶν ἠθοποιῶν;

23. Ἀντιμετωπίζετε τὸ ἐνδεχόμενον ἀποτυχιῶν, δυσμενῶν κριτικῶν;

24. Διερωτηθήκατε ποτὲ σας μήπως τυχὸν σᾶς παρασύρῃ ὁ πρόσκαιρος ἐνθουσιασμὸς καὶ ὑπερβάλλετε τὶς δυνάμεις σας;

25. Ἐρωτευθήκατε ποτέ σας κανέναν ἠθοποιό;

Ἐάν, κατόπιν εὐσυνειδήτου ἐλέγχου, ἀπαντήσητε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα «ναὶ» εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἄνω ἐρωτήσεων, μπορεῖτε νὰ ἐγγραφῆτε, μὲ μεγάλες ἐλπίδες ἐπιτυχίας, σὲ μία Δραματικὴ Σχολή.

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΩΤΛΑΝΤ ΓΥΑΡΝΤ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΖΗ ΑΚΟΜΗ!

ΠΩΣ ΕΙΝΕ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Θ'

'Ο Διευθυντὴς τὸν ἐκύτταξε σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε.

— Γιὰ τὸν μυστηριώδη ἐγκληματία πρέπει νὰ φανῶ μεγάλος παίκτης, ἐσυνέχισε ὁ Ἄστον Βόλφ. Τότε μόνον θὰ μὲ πλησιάσῃ. Θὰ εἶνε δική μου δουλειὰ εἰς τὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ διατηρήσω τὴν ὑπεροχὴ ἀπέναντί του. Γι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ νὰ θέσετε εἰς τὴν διάθεσί μου πάμπολλα χρήματα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ χάσετε.

Τώρα ὁ Διευθυντὴς ἐνθουσιάσθηκε. Ἔχετε ἀπολύτως δίκηο. Μόνον ἔτσι θὰ κατορθώσουμε νὰ ἐξαναγκάσουμε τὸν ἐγκληματία νὰ ἀποκαλυφθῇ. Ἐλάτε μαζί μου, βιάζομαι νὰ σᾶς ἐγχειρίσω τὸ πρῶτο ἑκατομμύριο.

◆◆

'Ο Ἄστον Βόλφ ἄλλαξε ὄνομα καὶ ἔγινε Τζὼν Χάμιλτον, ἐγκατεστάθη δὲ σὲ δύο ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου «Μπὸ Ριβάζ». Ἀπὸ τὴν σαίζ-λόνγκ του εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου μποροῦσε νὰ παρατηρήσῃ μὲ κάθε ἄνεσι ὅλην τὴν πλατεῖα πρὸ τοῦ Καζίνου καὶ τοὺς δρόμους ποὺ κατέληγαν σ' αὐτήν.

Ὅταν ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Καζῖνο εἰς τὸν ρόλον τοῦ μεγάλου παίκτου ἔβαλε γύρω-γύρω στὸ 17 τριάντα χιλιάδες φράγκα. Κατὰ τὴν μελέτην τῆς ρουλέτας εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ἕνας καλὸς παίκτης παίζει πάντοτε συνδεδυασμένα παιχνίδια. Τὸ ἁπλὸ παιχνίδι εἶνε χαρακτηριστικὸ γιὰ τοὺς μικροὺς παίκτας, οἱ ὁποῖοι δὲν τολμοῦν πολλὰ καὶ ἀρκοῦνται νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μοιραία αἴθουσα μὲ μικρὰ κέρδη ἢ μικρὲς ζημίες.

'Ο Ἄστον Βόλφ Χάμιλτον δὲν εἶχε σχηματίσει κανένα σύστημα, ἀλλὰ εἶχε παρακολουθήσει ἀρκετὰ τοὺς παίκτας γιὰ νὰ ξέρῃ ὅτι μὲ τὶς μίζες του θὰ ἐμφανίζετο ὡς μεγάλος παίκτης, καὶ ἔχανε μεγαλοπρεπῶς. Ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες ἔρριξε στὸ πράσινο τραπέζι ἑκατοντάδες χιλιάδες φράγων μὲ τὴν ἀδιαφορίαν Ἰνδοῦ μαχαραγιᾶ. Τὴν τρίτη μέρα εἶχε ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του. Ὅταν ἔμπαινε στὴν αἴθουσα ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν ἄλλων παικτῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ διάφορα σχόλια.

Εἶδε μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι ὅτι ὁ Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντα ἐγκατεστημένος στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ πρασίνου τραπεζιοῦ, ἤρχισε σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεκτικὰ νὰ τὸν πλησιάζῃ. Καὶ κάποιος ἄλλος ὅμως ἔδειξε ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Ἐνῷ ἔπαιζε αἰσθάνθηκε νὰ βαραίνῃ ἐπάνω του μὲ ἰδιαίτερη ἔντασι ἕνα βλέμμα. Καὶ ὅταν ἐγύρισε νὰ ἰδῇ ἀντελήφθη καρφωμένα ἐπάνω του τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς Ἰσπανίδος κομήσσης Γοντζάλες.

— Ὡραία — ἐσκέφθηκε ὁ Ἄστον Βόλφ — μυρίζει τὸ θῦμα της. Καϋμένη κόμησσα! Ἔχει ὅμως ὡραῖα μάτια.

Τὴν τετάρτη μέρα ἡ τύχη ἐγύρισε γιὰ τὸν Χάμιλτον. Ἐκέρδιζε συνεχῶς.

Πέντε φορὲς τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ἐβγῆκε τὸ 17. Τὰ τραπεζογραμμάτια ἐσχημάτιζαν σωροὺς μπροστά του. Τὸν κατέλαβε ὁ δαίμων τοῦ παιχνιδιοῦ. Οἱ κρόταφοί του ἔκαιγαν, τὰ αὐτιά του ἐβούϊζαν, ἔβλεπε τὴν αἴθουσα σὰν μέσα ἀπὸ ἕνα βέλο.

Σὰν ζαλισμένος ἔρριξε πενῆντα χιλιάδες φράγκα εἰς τὸ μηδέν, ἕνα συνηθισμένο λάθος τῶν ἀρχαρίων ποὺ ἔχουν τύχη.

'Η σφαῖρα ἐγύρισε καὶ ἀνεπήδησε ὁ κρουπιὲ ἐχαμογέλασε καὶ ἔσυρε τὰ τραπεζογραμμάτια πρὸς αὐτόν.

Προτοῦ ὁ Ἄστον Βόλφ βάλῃ ἄλλη μίζα, αἰσθάνθηκε ἕνα ἐλαφρὸ χέρι ποὺ ἀκούμπησε στὸν ὦμό του, ἐνῷ μιὰ ὡραία, βαθειὰ φωνὴ τοῦ ἔλεγε σὲ Γαλλικά, τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ φανοῦν ξένα:

— Θὰ ἔπρεπε νὰ παύσετε νὰ παίζετε τώρα, κύριέ μου. Ξέρω ὅτι ἀπὸ δῶ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ χάνετε. Δὲν θέλετε καλύτερα νὰ περάσουμε μαζὶ τὴ βραδυά; Αὔριο παίζετε πάλι καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κερδίσετε.

'Ο Ὄστον Βόλφ ἐγύρισε μὲ κάποια ἔκπληξι.

— Ἄ, σεῖς εἶσθε κόμησσα; Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! Πράγματι ἔχω κερδίσει τόσα πολλὰ ὥς τώρα ποὺ δὲν ξέρω, ἀλήθεια, τί νὰ τὰ κάνω.

— Μὴ τὰ λέτε αὐτά. Ποτὲ δὲν ἔχει κανεὶς ἀρκετὰ χρήματα.

Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ ζωηρὴ λεπτοκαμωμένη γυναῖκα κατεχόνταν ἀπὸ ἀληθινὸ πάθος γιὰ τὰ χρήματα.

'Ο ντέτεκτιβ ἐμάζεψε ὅσα λεπτὰ ἦταν μπροστά του καὶ ἐπῆγε μὲ τὴ νέα του γνωριμία στοῦ Σίρπ. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φαγητοῦ προσπάθησε νὰ παίζῃ τὸν ρόλο τοῦ εὐγενικοῦ καὶ ξένοιαστου κοσμικοῦ νέου ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη σκέψι παρὰ πῶς νὰ σπαταλᾷ τὰ λεπτά του. Μὲ μιᾶς ἄνοιξε ἡ πόρτα ἀπὸ πίσω του ἐγύρισε καὶ εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα ὁ Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι καὶ παρήγγειλε φαγητό.

— Τὸν γνωρίζετε τὸν κύριον; ἐρώτησε ὁ Χάμιλτον τὴν κόμησσαν.

'Η νέα γυναῖκα ἔρριξε μιὰ φευγαλέα ματιὰ πρὸς τὸν Ρῶσσον καὶ ἀπήντησε ἀδιάφορη:

— Ὄχι. Παίζει κι' αὐτὸς στὸ Καζῖνο;

'Ο τόνος τῆς φωνῆς της δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνδιαφέρον. 'Ο νέοσελθὼν τῆς ἐφαίνετο, πράγματι τελείως ξένος.

— Παίζει μόνο μικρὸ παιχνίδι—εἶπε ὁ Ἄστον Βόλφ — καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν προσέξατε. Φαίνεται πῶς εἶνε Ρῶσσος.

Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι τὸ τελευταῖο αὐτὸ γεγονὸς δὲν τὴν ἄφησε ἀδιάφορη. Τὸν ἐρώτησε:

— Μιλᾶτε Ρωσσικά;

— Ὄχι. Ἤμουν κάποτε μερικὲς μέρες στὴ Ρωσσία, ἔτσι περαστικός. Καὶ ἔμαθα μερικὲς λέξεις.

'Η συζήτησις ἐσυνεχίσθη γύρω στὰ ταξίδια, ξένες Χῶρες καὶ ξένους λαούς.

'Η νέα γυναῖκα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶχε ταξιδέψει πολὺ καὶ ὅτι εἶχε ὀξεῖα παρατηρητικότητα. 'Η συζήτησι ἔλαβε σιγὰ-σιγὰ τὴν μορφὴ τοῦ φλέρτ. 'Ο Ἄστον Βόλφ δὲν καταλάβαινε καλά, ἐὰν ἡ κόμησσα τοῦ ἄρεσε ἤ, ἐὰν τὸν ἀνησυχοῦσε. 'Η κρίσεις της ἦσαν κρύες καὶ σκληρές. 'Ο Ἄστον Βόλφ ἔχασε λίγο τὴν καλή του διάθεσι καὶ ἡ κόμησα τὸ παρεξήγησε καὶ χαμογέλασε.

— Δὲν πρέπει ὁ τρόπος μου νὰ σᾶς χαλάῃ τὸ κέφι σας, εἶπε. Δὲν εἶσθε πολὺ πλούσιος; 'Ο πλοῦτος εἶνε ἡ πηγὴ γιὰ κάθε εὐτυχίαν.

Ἔπειτα ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ της καὶ ἐσηκώθηκε. Τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς «κυανῆς ἐπαύλεως», ὅπου ἔμενε. Καθ' ὁδὸν ἡ νέα γυναῖκα εἶχε ἀλλάξει. Ἦταν ἐλαφρά, εὐχάριστη σχεδὸν οἰκεία. Τὸν ἐχαιρέτησε μὲ ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο:

— Καλὴ νύκτα, ἀγαπητέ φίλε. Καὶ φροντίστε νὰ μὴν κάνετε ὄνειρα γιὰ τὴν κουτὴ ρουλέτα.

'Ο ντέτεκτιβ ἐπέστρεφε πεζῇ στὸ ξενοδοχεῖον. Ἐκεῖ κοντὰ διεσταυρώθη μὲ μιὰ σκιὰ ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴν Κονταμίν. 'Ο Ἄστον Βόλφ ἀνεγνώρισε τὸν Ρῶσσον.

◆◆

'Η Συρετὲ ἔχει εἰς τὸ Μόντε Κάρλο ἕνα ἰδιαίτερο γραφεῖο. Τὸ ἄλλο πρωῒ παρουσιάσθη ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τοῦ Καζίνου. Κατὰ τύχην εὗρε εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Ἄστον Βόλφ, ὁ ὁποῖος ἔδινε ὁδηγίες ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ γραφείου, τὸν κ. Ντυφρέν.

— Τί νεώτερα, κύριε Ἄστον Βόλφ; τὸν ἐρώτησε ὁ διευθυντής.

'Ο Ἄστον Βόλφ τὸν ἐκύτταξε σοβαρά.

— Τὸ δίκτυ ἀρχίζει νὰ σφίγγεται. 'Ο Ρῶσσος δὲν μὲ ἄφησε χθὲς σχεδὸν οὔτε μιὰ στιγμή. Μὲ παρηκολούθησε στοῦ Σίρπ καὶ τὸν εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται μόνον ὅταν πήγαινα νὰ κοιμηθῶ.

— Εἶσθε μόνος;

— Ὄχι, ἤμουν μὲ τὴν κόμησσα Γκοντζάλες.

Παρὰ τὸ σοβαρὸν τῆς καταστάσεως, ὁ διευθυντὴς ἐχαμογέλασε.

— Θέλετε φαίνεται νὰ συνεχίσετε τὴν παράδοσι τῶν ἄλλων ἑκατομμυριούχων. 'Ο δυστυχισμένος ὁ Χούμφρεϋ ἔκανε ἀκόμη τὴν ἡμέρα πρὶν πεθάνῃ μίαν ἐκδρομὴ μαζί της. Εἶχαν πάει στὸν «Κόκκινο Βράχο».

— Ὁπωσδήποτε θὰ φροντίσω νὰ μὴν καταληφθῶ ἐξ ἀπροόπτου.

— Νὰ καταλάβουν ἐξ ἀπρόπτου σᾶς, ἕνα ντέτεκτιβ;

— Μὴ λησμονῆτε ὅτι γιὰ νὰ λύσω τὸ μυστήριον, ἔγινα ἀπὸ κυνηγὸς θήραμα. Ἐφ' ὅσον ὁ Ρῶσσος μὲ παρακολουθεῖ, πρέπει καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀσφαλείας νὰ παρακολουθοῦν τὸν Ρῶσσο. Ἀπὸ σήμερα, κάθε μου μετακίνησις πρέπει νὰ γίνεται ὑπὸ ἐπιτήρησιν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι.

Ἔδειξε στὸν διευθυντὴ μιὰ μικρὴ ἀσημένια σφυρίκτα. Μὲ αὐτὴν μπορῶ νὰ φωνάζω τοὺς ἀνθρώπους μου σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἐὰν πάντως καταστῇ ἀδύνατον νὰ μὲ παρακολουθήσετε σὲ κανὲν μέρος, πρέπει νὰ φροντίσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀσφαλείας νὰ μὴ μ' ἀφήσουν μόνον περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

'Ο Ἄστον Βόλφ ἔγινε πάλι Χάμιλτον, κατέλαβε πάλι τὸ παρατηρητήριόν του εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ ἀπόγευμα εἶδε πρῶτα τὸν Ρῶσσον κι' ἔπειτα τὴν κόμησσαν νὰ μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖον. Λίγο ἔπειτα διέσχισε κι' αὐτὸς τὴν πλατεῖα καὶ κάθησε πάλι στὴ ρουλέττα. 'Η κόμησσα τὸν ὑπεδέχθη μὲ ἕνα χαμόγελο καὶ ἦρθε καὶ ἐκάθησε κοντά του.

('Η συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελ.)

ως τῆς καπνοκαλλιεργείας. Προστατευτικὰ ἐλήφθησαν ὡσαύτως μέτρα ὑπὲρ τῆς ἐλαιοπαραγωγῆς, διὰ τῆς συστάσεως συνεταιρικῶν ἐλαιουργείων καὶ τῆς καταργήσεως τῶν βαρυνόντων τὸ ἔλαιον φόρων. Παραλλήλως ὠργανώθη καὶ ἐγενικεύθη ἡ καταπολέμησις τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν, ὡς καὶ ὁ φυτοπαθολογικὸς ἔλεγχος τῶν ἐξαγομένων καὶ εἰσαγομένων γεωργικῶν προϊόντων. Τέλος ἐτέθησαν αἱ βάσεις ἀναδιοργανώσεως τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν καὶ ὁλοκληρώσεως τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγροτικῆς τάξεως, κατηρτίσθη πρόγραμμα μεθοδικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν δασῶν, ἐγένοντο δὲ διάφοροι μελέται καὶ ἔρευναι διὰ τὴν πλήρη ἀξιοποίησιν καὶ ἐπωφελεστέραν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἑλληνικῆς γῆς.

Διὰ τὴν κτηνοτροφίαν, εἶπεν, ὅτι λόγῳ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν, αὕτη ὑπέστη διαφόρους δυσχερείας. Τούτου ἕνεκεν τὸ ἐμπόριον κτηνοτροφικῶν προϊόντων ἐχαρακτήρισεν ἔλλειψις ἀποθεμάτων καὶ τάσις πρὸς ὕψωσιν τῶν τιμῶν. Πρὸς βελτίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κτηνοτροφίας ἐλήφθη ἐντὸς τοῦ ἔτους σειρὰ νέων μέτρων ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων.

Παραγωγικὰ ἔργα. — Ἡ ἐκτέλεσις τῶν νέων μεγάλων παραγωγικῶν ἔργων συνεχίσθη, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δεκαετοῦς κυβερνητικοῦ προγράμματος. Ὡσαύτως, ἐξηκολούθησεν ἡ συμπλήρωσις καὶ συντήρησις τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεγάλων ὑδραυλικῶν ἔργων, ὡς καὶ ἡ ἀξιοποίησις καὶ ἀνάπλασις τῶν ἐκ τῶν ἔργων τούτων ἀποκαλυφθέντων ἐδαφῶν. Ἐκ παραλλήλου ἀπεφασίσθη καὶ ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις διαφόρων μικροτέρων ἀποστραγγιστικῶν καὶ ἀρδευτικῶν ἔργων, ὡς καὶ ἑτέρων ἐγγείων βελτιώσεων.

Μεταλλεῖα καὶ Ἁλυκαί. — Ἡ μεταλλευτικὴ παραγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ ἔτους 1938, συγκρινομένη πρὸς τὴν κατ' ἐξοχὴν ζωηρὰν τοῦ προηγουμένου ἔτους, ἦτο μὲν μικροτέρα, θεωρεῖται ὅμως ἀρκετὰ ἱκανοποιητική. Ἡ ἐξαγωγὴ μεταλλευμάτων, συνεπείᾳ σχετικοῦ κορεσμοῦ τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς, κατόπιν ἀπορροφήσεως τεραστίων ποσοτήτων διὰ πολεμικοὺς βιομηχανικοὺς σκοποὺς κατὰ τὸ ἔτος 1937, ὑπῆρξε κατωτέρα, ἐσημειώθη δὲ σημαντικὴ πτῶσις τιμῶν. Ἔναντι ἐξαχθείσης ποσότητος τόννων 973.125 ἀξίας δρχ. 569.976.000 τῷ 1937, ἐξήχθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος τόννοι 959.083 δρχ. 483.180.000

Ἡ συνολικὴ ἀπόδοσις τῶν ἁλυκῶν τοῦ κράτους ὑπολογίζεται εἰς τόννους 102.813 ἔναντι τόννων 100.295 τοῦ 1937.

Ἁλιεία. — Ὁ κλάδος οὗτος ἐξακολουθεῖ τελῶν ὑπὸ λίαν δυσμενεῖς συνθήκας, ἐμελετήθη ὅμως σειρὰ μέτρων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἰχθυοπαραγωγῆς.

Ἡ δραστηριότης τῆς βιομηχανίας

Ἡ Ἑλληνικὴ βιομηχανία εἰργάσθη μετ' ἀξιολόγου δραστηριότητος. Συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου καταρτιζομένους δείκτας, ἡ ποσοτικὴ παραγωγὴ τῶν πρώτων ἐννέα μηνῶν, ἦτο, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀντίστοιχον περίοδον τοῦ 1937, ἀνωτέρα κατὰ 8.27 %. Παρὰ τὴν ποσοτικὴν αὔξησιν, ἡ ἀξία τῆς παραγωγῆς ὑπολογίζεται, ὅτι ἦτο ἡ αὐτὴ περίπου μὲ τὴν τοῦ 1937, καὶ τοῦτο ἕνεκα τῆς πτώσεως τῶν τιμῶν τῶν πρώτων ὑλῶν. Ἡ μεγαλυτέρα αὕτη βιομηχανικὴ παραγωγὴ ὀφείλεται εἰς ἐντατικωτέραν κίνησιν τῶν περισσοτέρων βιομηχανικῶν κλάδων, κυρίως τῶν μηχανολογικῶν, κλωστοϋφαντουργικῶν, εἰδῶν διατροφῆς, χημικῶν, καπνοῦ καὶ ἠλεκτρισμοῦ. Ἀντιθέτως ἡ δραστηριότης τῶν οἰκοδομικῶν βιομηχανιῶν καὶ τῶν βιομηχανιῶν δέρματος καὶ χάρτου ἦτο ἠλαττωμένη. Ἡ ἐλάττωσις τῆς παραγωγῆς τῶν βιομηχανιῶν δέρματος ἀποδίδεται εἰς τὸν ὀξύτατον ἀνταγωνισμὸν τῶν διαφόρων εἰδῶν, τῶν ἀντικαθιστώντων τὰ δέρματα, τῶν δὲ βιομηχανιῶν χάρτου εἰς τὴν μεγαλυτέραν εἰσαγωγὴν ὁμοειδῶν προϊόντων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς.

Ἀνέλυσε κατόπιν τὴν κίνησιν τῆς ναυτιλίας καὶ ἐτόνισεν ὅτι αἱ ἀκαθόριστοι εἰσπράξεις αὐτῆς ὑπολογίζονται εἰς ποσὸν πολὺ κατώτερον τῶν εἰσπράξεων τοῦ 1937.

Ἡ Ἑλληνικὴ ναυτιλία κατέχει πάντοτε τὴν ἐνάτην κατὰ σειρὰν θέσιν ἐν τῇ διεθνεῖ ναυτιλίᾳ ὡς πρὸς τὴν χωρητικότητα, τὴν πέμπτην δὲ κατ' ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ.

Τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον

Τὸ σύνολον τοῦ εἰδικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς ἦτο περίπου τὸ αὐτὸ μὲ τὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους. Παρατηρεῖται μόνον μικρὰ μείωσις τοῦ βάρους καὶ αὔξησις τῆς ἀξίας. Ἀναλυτικῶς ὅμως ἐξεταζομένη ἡ κίνησις τοῦ ἐμπορίου, ἐμφανίζει αὔξησιν τῆς ποσότητος καὶ μείωσιν τῆς ἀξίας τῆς εἰσαγωγῆς, ἀντιστρόφως δὲ μείωσιν τῆς ποσότητος καὶ αὔξησιν τῆς ἀξίας τῆς ἐξαγωγῆς.

Ἡ παρατηρουμένη μείωσις τῆς ἀξίας τῶν εἰσαγωγῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν αὔξησιν τῆς ποσότητος αὐτῶν, ὀφείλεται εἰς τὴν πτῶσιν τῶν διεθνῶν τιμῶν, ἰδίᾳ τοῦ σίτου. Ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ἡ συνεπείᾳ τῆς καλῆς ἐσοδείας μείωσις τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ: τόννοι 474.562 ἀξίας δρχ. 2.157.286.000 ἔναντι τόννων 505.810 ἀξίας δραχμ. 2.766.988.000 τῷ 1937. Ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῆς ἐξαγωγῆς μικροτέρων ποσοτήτων Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ μεταλλευμάτων, ἠλαττώθη τὸ συνολικὸν βάρος τῶν ἐξαγωγῶν, ἐνῷ, ἀντιθέτως, συνεπείᾳ αὐξήσεως τῆς ἐξαχθείσης ποσότητος τῶν λοιπῶν προϊόντων καὶ δὴ τοῦ καπνοῦ καὶ ὑψώσεως τῶν τιμῶν πολλῶν ἐξ αὐτῶν, ἡ συνολικὴ ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν εἶνε ηὐξημένη. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου παρουσιάζει σημαντικὴν ἐλάττωσιν ἐκ δρχ. 1.036.855, ἀναλογοῦσαν εἰς 18.35%. Ἡ ἀναλογία ἐξ ἄλλου τῆς ἐξαγωγῆς ηὐξήθη ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν ἀπὸ 62.85 % εἰς 68.75 % ἠλαττώθη ὅμως ὡς πρὸς τὸ βάρος ἀπὸ 50.40 % εἰς 49.22 %.

Τὴν ἐμπορικὴν πολιτικὴν τῆς Χώρας ἐξηκολούθησε διέπον, κατὰ μέγα μέρος, τὸ σύστημα τῶν συμβάσεων ἀνταλλαγῆς καὶ συμψηφισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932 τεθέντας εἰς ἐφαρμογὴν περιορισμοὺς ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς ἐπενέχθησαν, ἐντὸς τοῦ 1938, διάφοροι μεταβολαί, μαρτυροῦσαι τάσιν χαλαρώσεως τῶν περιορισμῶν εἰσαγωγῆς διά τινα εἴδη. Σοβαρωτάτη ἐπίσης ἐλήφθη μέριμνα διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου.

Τὰ δημόσια οἰκονομικὰ

Τὴν ἄνετον ἀντιμετώπισιν τῶν δημοσιονομικῶν ἀναγκῶν τῆς Χώρας κατέστησε δυνατὴν ἡ ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοσις τῆς κειμένης φορολογίας, χάρις εἰς τὴν ζωηρὰν κίνησιν πολλῶν κλάδων τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τὴν σώφρονα διαχείρισιν τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν. Ὁ κυρωθεὶς Προϋπολογισμὸς τῆς χρήσεως 1937 — 1938, δι' ὃν προεβλέπετο ἔλλειμμα 363 ἑκατομμυρίων, ὑπολογίζεται ὅτι θὰ καταλίπῃ τελικῶς ἔλλειμμα κατώτερον τῶν 100 ἑκατομμυρίων. Ἀφ' ἑτέρου, ἐν τῷ κατατεθέντι προϋπολογισμῷ τῆς χρήσεως 1938–1939 προβλέπονται ἔσοδα δρχ. 14.519 ἑκατομ. (ἔναντι δραχμ. 16.486 ἑκατομ. τοῦ κυρωθέντος προϋπολογισμοῦ τῆς χρήσεως 1937 — 1938), ἔξοδα δρχ. 15.106 ἑκατομ. (ἔναντι δρχ. 16.849 ἑκατομ.) καὶ ἔλλειμμα δρχ. 587 ἑκατομμυρίων. Σύγκρισις τῶν δύο προϋπολογισμῶν ἀποκαλύπτει σημαντικὴν μείωσιν δαπανῶν διὰ τὸ τρέχον οἰκονομικὸν ἔτος. Ἡ μέχρι τοῦδε ἐκτέλεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς παρούσης χρήσεως παρέχει βασίμους ἐλπίδας ὅτι τὸ ἀρχικῶς προβλεφθὲν ἔλλειμμα θέλει τελικῶς μεωθῇ.

Μὴ καταστάσης δυνατῆς τῆς μετὰ τῶν ξένων ὁμολογιούχων συμφωνίας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ χρέους, ἀνεγράφη ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ τῆς χρήσεως 1938 — 1939, ὡς καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος, πίστωσις διὰ τὴν καταβολὴν ποσοστοῦ 40 % ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων τόκων.

Τὰ διεθνῆ συμβάντα τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὰ ὁποῖα οὐ μόνον ἀπετέλεσαν σοβαρὸν πρόσκομμα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν ὁμαλότητος εἰς τὰς συναλλαγάς, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμιον οἰκονομικὴν δραστηριότητα σημαντικῶς ἐμείωσαν, ἐπέδρασαν, ὡς ἦτο ἀναπόφευκτον, καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ Ἑλλὰς ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ αὖθις σταθερὸν βῆμα προόδου πρὸς τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς ἀνόρθωσιν. Τὰς ὁλονὲν ἐντεινομένας προσπαθείας τῶν κυβερνώντων πρὸς συστηματικωτέραν ὀργάνωσιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πόρων τῆς Χώρας, πρὸς αὔξησιν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν Ἑλληνικῶν προϊόντων καὶ πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ, ὑπεβοήθησε μὲν ἡ εὔνοια τῆς φύσεως διὰ τῆς πλουσίας ἀποδόσεως τῆς γῆς, ἐνίσχυσεν ὅμως ἐκθύμως καὶ ἀποτελεσματικῶς ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἐργατικότης ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἡ παγίωσις τῆς τάξεως καὶ ἡ κοινωνικὴ γαλήνη ἀποτελοῦν ἐξ ἄλλου στοιχεῖον πολύτιμον διὰ τὴν οἰκονομικὴν εὐημερίαν τῆς Χώρας. Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθὲν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις ἔργον, δυνάμεθα νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι ὅτι καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἐὰν ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου δὲν διαταραχθῇ, ἡ Ἑλλὰς θὰ δυνηθῇ νὰ χωρήσῃ γοργῶς καὶ σταθερῶς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν πρόοδον, ἐξ ἧς ἐν μεγίστῳ μέτρῳ ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ της.

Ὁ ἑλληνικος στίχος

ΑΝΙΑ...

Μονότονο, μ' ἀνθοὺς σπαρμένο
ἡ ζωὴ λιβάδι ὁλόγυρά μου·
πατῶ λουλούδια τὰ ὄνειρά μου
καθὼς πηγαίνω.
Κι' ὅμως βουνὰ μὲ χῶμα πλάνο,
ποὺ ἴσκιους ἀντίκρυ μου σκορπᾶτε,
στὶς κορυφές σας νάρθω πάνω
δὲ μὲ τραβᾶτε.
Κι' ἀπὸς στὶς ράχες σας νὰ ζοῦσα,
γιὰ μένα τὸ ἴδιο θἄταν πάλι·
τοῦ κάμπου τὴν πλατειὰν ἀγκάλη
θὰ λαχταροῦσα.
Ἄχαρη ζήση δίχως χρῶμα,
τί νὰ σοῦ πῶ; Δὲ βρίσκω αἰτία,
μήτε να κλάψω· λείπει ἀκόμα
κι' ἡ δυστυχία

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

Συμπέρασμα

Πολὺ μπέκρος θἆταν αὐτὸς ὁ Γαλιλαῖος, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ γῆ γυρίζει...

Ὁ ἑλληνικὸς στίχος

ΟΛΑ...

Ὅλα τὰ πράγματά μου ἀναθυμοῦνται
μιὰ ὥρα ποὺ περάσαμε μαζί,
σ' ἐκείνη τὰ βιβλία μου λησμονοῦνται,
σ' ἐκείνη τὸ ρολόϊ ἀκόμα ζεῖ.
Ἦταν εὐτυχισμένη τότε ἡ ὥρα,
ἦταν ἕνα δείλι ζωγραφιστό.
Ἔχω πεθάνει τόσα χρόνια τώρα,
κι' ἔμεινε τὸ παράθυρο κλειστό.
Κανένας, οὔτε ὁ ἦχος πιὰ δὲ μπαίνει.
Τὸ ἐρημικό μου σπίτι ἀντιβοεῖ
στὴν ὥρα ἐκείνη ἀκόμα, ποὺ σημαίνει,
αὐτὴ μονάχα βράδυ καὶ πρωΐ.
Δὲν ξέρω δῶ ποιὸς εἶνε τώρα ὁ τόπος
δὲν ξέρω ποιὸς χαράζει τοὺς σταυρούς.
Κι' ὅλα τὰ πράγματά μου ἔμειναν ὅπως
νἄχω πεθάνει πρὶν ἀπὸ καιρούς.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΤΕ ΟΤΙ ΤΟ ΓΑΛΑ ΕΙΝΕ ΝΟΘΕΥΜΕΝΟ

Βυθίστε καθέτως μέσα στὸ ὕποπτο γάλα μιὰ βελόνα γιὰ πλέξιμο, ἀφοῦ τὴν καθαρίσετε προηγουμένως μὲ οἰνόπνευμα. Κατόπιν μὲ μιὰ κίνησι σηκῶστε τὸ χέρι σας. Τὸ γάλα κυλᾷ κατὰ μῆκος τῆς βελόνας. Ἂν εἶνε ἁγνὸ θὰ γλυστρήσῃ σιγὰ-σιγά, ἀφήνοντας πάντοτε στὴν ἄκρη τῆς βελόνας μιὰ σταγόνα. Ἂν τρέξῃ ἀπότομα καὶ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ σταγόνα, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ γάλα περιέχει νερό.

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΒΛΑΒΩΝ ΤΡΟΦΩΝ

Ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰατρικοῦ Συνδέσμου» τοῦ Σικάγου, ἐδημοσίευσε τελευταίως τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς μεγάλης ἐρεύνης ποὺ εἶχεν ὡς σκοπὸ νὰ καθορίσῃ ποιὲς τροφὲς εἶνε συνήθως βλαβερές.

Πολὺ συχνὰ συναντᾷ κανεὶς ἀνθρώπους ποὺ ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐλαφρᾶς παθήσεως τοῦ ἥπατος ἢ τῶν ἐντέρων ἢ μιᾶς ἰδιοσυγκρατικῆς ἀντιδράσεως δὲν μποροῦν νὰ ἀνεχθοῦν τὰ αὐγά, τὰ ψάρια, τὶς φράουλες κ.τ.λ.

Φυσικά, οἱ διοργανωταὶ τῆς ἐρεύνης κατήρτισαν διὰ διαγραφῆς ἕνα κατάλογο τροφῶν ποὺ κανένας ἄνθρωπος δὲν ὑπέδειξε ὡς βλαβερὲς καὶ τὸν ὁποῖον παραθέτομεν:

Ἀρνάκι τοῦ γάλακτος, ζελατίνα, βούτυρο, ρύζι, σίκαλι, κριθάρι, ταπιόκα, ψημένα μῆλα, σπαράγγια, μπιζέλια, πατάτες, ἀγκινάρες, γλυκοκολόκυθα.

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΠΙΛΔΟΥΣΚΙ

Στὴν «Πρὲς Μεντικάλ» ὁμοίως ὁ κ. Φριμπούρ-Μπλάν, ἐμπνεόμενος ἀπὸ ἕνα ἄρθρο πολωνέζικης ἐφημερίδος, μᾶς δίνει ἀκριβεῖς λεπτομέρειες τῆς ἀρρώστειας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Πολωνοῦ πολιτικοῦ.

Ὁ στρατάρχης ὑπέφερε ἀπὸ πολὺ συχνὲς βρογχίτιδες καὶ πέθανε ἀπὸ καρκῖνο ποὺ σχηματίσθηκε στὸ σηκώτι του. Ὁ ἔνδοξος ἀσθενής, ἐπειδὴ εἶχε τοὺς πνεύμονες ἄρρωστους, ὑπέφερε ἀπὸ τρομερὲς ἀϋπνίες, καρδιακὲς ἀταξίες καὶ δύσπνοιες, ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν ν' ἀναπαυθῇ παρὰ μόνο καθιστός. Ἔτρωγε πολὺ λίγο καὶ ἀκατάστατα, ἔπινε δὲ ἀρκετά.

Δὲν δεχόταν νὰ γίνῃ ἰατρικὸ συμβούλιο, οὔτε μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὶς ἐνέσεις. Ὅσο γιὰ ἐγχείρησι δὲν ἤθελε κἂν ν' ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε δίκαιο γιατί στὴν κατάστασί του ἡ ἐγχείρησις ἦταν ἀδύνατο νὰ πετύχῃ. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο τρομερῶν πόνων στὸ στομάχι καὶ γενικῆς ἀδυναμίας, ὁ στρατάρχης πέθανε ἀπὸ ἐσωτερικὴ αἱμορραγία χωρὶς νὰ βασανισθῇ καθόλου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ...

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΑΡΕΜΕΙΝΑΝ ΑΛΥΤΑ ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΕΡΕΥΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Τῷ 1888 καὶ μάλιστα τὴν νύκτα τῆς 30 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησι ὅτι οἱ μυστηριώδεις δολοφονίες γυναικῶν ποὺ εἶχαν σημειωθῆ κατ' ἐπανάληψιν τοὺς τελευταίους μῆνας ὠφείλοντο εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Πράγματι ἐκείνη τὴ νύκτα εὑρέθηκαν σκοτωμένες εἰς τὸ ἴδιο μέρος τοῦ Λονδίνου δύο γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου καὶ οἱ δύο δὲ ἔφεραν τὶς χαρακτηριστικὲς μαχαιριὲς τοῦ ἀγνώστου δολοφόνου.

Ὁ Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης ἦταν ἄραγε εἰς τὴν πραγματικότητα ἕνας διάσημος γιατρὸς τοῦ Λονδίνου;

Ποῖος ἦταν ὁ «Τζὰκ ὁ ἀντεροβγάλτης», ὅπως εἶχεν ὀνομασθῆ οὗτος;

Οἱ μυστηριώδεις δολοφονίες ἐσυνεχίσθησαν καὶ μετὰ τὴ χρονολογία αὐτὴ καὶ ἔσπειραν, φυσικῷ τῷ λόγῳ, τὸν πανικὸν μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε εἰς τὴν Βουλήν, ὅπου ὑπεβλήθησαν ἐπερωτήσεις καὶ ἔγιναν μακραὶ συζητήσεις. Προεκηρύχθη ἀμοιβὴ 50 χιλιάδων φράγκων δι' ὅποιον θὰ συνελάμβανε ἢ θὰ ὑπεδείκνυε εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὸν δολοφόνον.

Ἡ ἀστυνομία ἐθεώρησε ἀργότερα ὕποπτον καὶ τὸν ἄνδρα τῆς Ἄνυ Τσάμπαν. Μετὰ ὅμως ὁ θάνατος τῆς Ζανὲτ Κέλυ ἔστρεψε πρὸς ἄλλο σημεῖον τὶς ἔρευνες τῶν ἀρχῶν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ μυστηριώδης δολοφόνος ἔδειχνε ὅτι εἶχε ἀνατομικὲς γνώσεις καὶ γι' αὐτὸ ἐγεννήθη ὑποψία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἰατροῦ.

Πάντως ἡ Ζανὲτ Κέλυ ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον θῦμα τοῦ «Τζὰκ τοῦ ἀντεροβγάλτη», ὁ ὁποῖος δὲν ἀνεκαλύφθη ποτέ, ὅπως δὲν ἀνεκαλύφθη, φυσικά, ποτὲ ἡ αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία ἔπαυσε αἰφνιδίως τὴν ἀπαισία δρᾶσι του.

◆◆

Εἰς τὴν ἀρχὴ τοῦ αἰῶνος μας ἕνας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἄγνωστος γιατρὸς ἀπὸ τὸ Μπόστον, κάποιος Κούκ, ἔστειλε ἀπὸ τὴν Σπιτσβέργην εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἕνα τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου τοῦ ἀνήγγελλε ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸν Βόρειον Πόλον. Ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε ἔκπληκτος μπρὸς στὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμα. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων τιμῶν, τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κοπεγχάγης τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλον τοῦ ἐπιτίμου δόκτορος.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὅμως ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Βόρειον Πόλον ὁ γνωστὸς ἐξερευνητὴς τῶν πολικῶν ἐκτάσεων Πίρι, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε ὑψώσει τὴν ἀμερικανικὴν σημαίαν εἰς τὸν Βόρειον Πόλιν, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶχε εὕρει ἐκεῖ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τοῦ Κούκ. Ὁ Πίρι ἐδήλωσεν ἐπισήμως ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχε ποτὲ φθάσει ὁ Κοὺκ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ αὐτόν, χωρὶς νὰ εἶχε ἀφήσει τὸ ἐλάχιστον ἴχνος.

Ὁ ἐξερευνητὴς Κούκ.

Ἡ διένεξις Κούκ—Πίρι ἐκράτησε ἀρκετὰ χρόνια καὶ ἀμφότεροι εἶχαν πολλοὺς θιασώτας καὶ πολλοὺς ὑποστηρικτάς. Εἰς τὸ τέλος ἐκόπασε, ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τόσον ὁ Κούκ, ὅσον καὶ ὁ Πίρι κατηγορήθησαν κατόπιν ἐπὶ ἀπάτῃ. Ὁ μὲν πρῶτος διότι ἐδήλωσε κάποτε ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει πετρελαιοπηγές, οἱ ὁποῖες δὲν ἀνευρέθησαν, δι' ὃ καὶ κατεδικάσθη εἰς 14 ἐτῶν φυλάκισιν. Μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς του ὅμως, νέες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τὸ σημεῖον ποὺ εἶχεν ὑποδείξει ὁ Κοὺκ ὑπῆρχε τόσο πολὺ πετρέλαιον, ὥστε σήμερα ἡ περιοχὴ ἐκείνη εἶνε ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες πετρελαιοφόρες περιοχὲς τοῦ κόσμου. Κατόπιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος δέχεται καὶ ἐξετάζει μὲ περισσότερη εὐμένεια τὴν περιγραφὴ τοῦ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Βορείου Πόλου, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀμφισβητοῦσαν.

Καὶ ὁ Πίρι ὅμως ἐπέθανε τῷ 1920 μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι ἦτο ἀπατεών, μόλις πρὸ ὀλίγου δὲ μιὰ ἀποστολὴ εἰς τὸν Βόρειον Πόλον ἀνεκάλυψε διάφορα ἴχνη τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πίρι καὶ βάσει αὐτῶν ἑδραιώθη ἡ ἀντίληψις ὅτι μπορεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ἔφθασε εἰς τὸν Βόρειον

◆◆

Ἕνα ἄλλο μυστήριο, τὸ ὁποῖον παρέμεινε ἐπίσης ἄλυτο, εἶνε τὸ τέλος τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', ἑνὸς τῶν σοβαρῶν ἀντιπάλων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἡ ὡραία Ζενεβιὲφ Λαντέλμ, περίφημος ἀοιδὸς τῆς ἐποχῆς, θῦμα τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκδοσιν, ὁ Ἀλέξανδρος Α' ἐπέθανε τῷ 1825 ἀπὸ χολέρα εἰς τὸ Ταγανρόκ. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Τσάρος εἶχε γίνει μανιακὸς θρησκόληπτος εἰς τὰ τελευταῖα του ἔτη καὶ ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν του διεδόθη ὁ θρῦλος ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἀπέθανε, ὅτι ἐκηδεύθη ἕνα κενὸ φέρετρον καὶ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Α' εἶχε ἀποσυρθῆ ὡς καλόγηρος εἰς ἕνα μοναστήρι, ἀφοῦ πρῶτα εἶχε κάνει τὸ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους. Τὸν θρῦλον ἐνίσχυσε ἡ βεβαίωσις τοῦ στρατηγοῦ Σίλντερ, ὁ ὁποῖος εἶχε γράψει τὴν ἱστορία τοῦ Τσάρου καὶ ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα τὸν Αὐτοκράτορά του εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς μοναχοῦ, τοῦ Φέντωρ Κούσμιτς, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει φήμην ἁγίου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τὸ περιεργότερο εἶνε ὅτι ὅταν ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις τῆς Ρωσσίας διέταξε καὶ ἄνοιξαν ὅλους τοὺς τάφους τῶν Τσάρων, γιὰ νὰ τοὺς ἐρευνήσουν, ὁ τάφος τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' εὑρέθη κενός.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΟΤΙ ΤΟ ΒΟΥΤΥΡΟ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΜΑΡΓΑΡΙΝΗ

Ρίξτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ὕποπτο βούτυρο ἐπάνω σ' ἕνα φτυάρι κοκκινισμένο στὴ φωτιά. Ἂν μυρίσῃ τσιγαρισμένο κρέας, τὸ βούτυρο περιέχει μαργαρίνη.

Ἄλλος τρόπος ἐξακριβώσεως τῆς νοθείας εἶνε νὰ λυώσετε λίγο βούτυρο μέσα σὲ μιὰ μικρὴ κατσαρόλα καὶ νὰ προσθέσετε μερικὲς σταγόνες ἀλκάλι. Κουνῆστε βίαια τὴν κατσαρόλα. Ἂν σχηματισθῇ ἀφρός, τὸ βούτυρο περιέχει μαργαρίνη.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΠΟΥ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΙΚΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΝΝΙΣ

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ τέννις δὲν φαντάζονται ὅτι ὄχι μόνον ἡ κατάχρησις ἀλλὰ καὶ ἡ ἁπλῆ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ σπόρ γεννᾷ στὸν ὀργανισμό τους μιὰ ἀρρώστεια ἀκίνδυνη μέν, ἀλλὰ πολὺ ἐνοχλητική. Ὁ κ. Ραφαὴλ Μασά, μᾶς ἐξηγεῖ στὴν «Πρὲς Μεντικάλ», ὅτι ἡ πάθησις αὐτὴ διακρίνεται ἀπὸ μιὰ φλόγωσι τῆς κλειδώσεως τοῦ καρποῦ τοῦ χεριοῦ: τοῦ ἐπικονδύλου.

Ἡ φλόγωσις αὐτὴ φέρνει πολλοὺς πόνους καὶ δημιουργεῖ τὴν λεγομένη ἐπικονδυλίτιδα τῶν τεννιστῶν, ποὺ οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουν «βραχίονα τοῦ τέννις». Ὁ πόνος παύει μὲ τὴν ἀνάπαυσι, ἀλλὰ ξαναφαίνεται μὲ τὴν πρώτη ἀπότομη κίνησι ποὺ κάνει ὁ πάσχων.

Ὁ κ. Μασάρ ἐφήρμοσε τὴν μέθοδο τοῦ χειρούργου Σερὶς καὶ γιατρεύει τὴν πάθησι αὐτὴ μὲ μιὰ ἀναισθητικὴ ἔνεσι στὸ πονεμένο μέρος. Χωρὶς τὴν ἔνεσι αὐτὴ τὸ τέννις πρέπει ν' ἀπαγορευθῇ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες σ' ὅσους παίκτες παθαίνουν αὐτὸ τὸ πρήξιμο.

ΓΛΥΚΟ ΑΠΟ ΓΑΛΑ

Ὁ καθηγητὴς Λεὼν Μπινιέ, στὸ βιβλίο του: «Ταξίδι στὴ Νότιο Ἀμερική», μᾶς δίνει τὴν ἑξῆς περίεργη συνταγή:

«Βάλτε σὲ μιὰ μεγάλη χάλκινη κατσαρόλα 6 ἢ 7 λίτρες γάλα. Προσθέστε 100 δράμια ζάχαρι (πούντρα) κατὰ λίτρα, ἕνα ξυλαράκι βανίλλια καὶ μιὰ πρέζα σόδα. Ἀφῆστε τὸ νὰ βράζῃ ἐπὶ 3 ὧρες ἀνακατεύοντας συχνά. Μὴν παύσετε ἰδίως τὸ ἀνακάτεμμα πρὸς τὸ τέλος γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ ἡ ζάχαρι. Ὅταν κρίνετε ὅτι τὸ γλυκὸ ἑτοιμάσθηκε, βάλτε μιὰ κουταλιὰ σὲ ἕνα πιατάκι, ἁπλῶστε το καὶ κόψε το στὴ μέση μὲ ἕνα κουταλάκι. Ἂν τὰ δύο ἄκρα δὲν ξαναενωθοῦν, αὐτὸ θὰ σημαίνῃ ὅτι τὸ γλυκὸ εἶνε ἕτοιμο. Ἂν ἀντιθέτως τὸ κομμάτι γίνῃ πάλι ἕνα, θὰ πῇ ὅτι τὸ γλυκὸ θέλει ἀκόμα βράσιμο. Μόλις τὸ βγάλουμε ἀπὸ τὴ φωτιά, σερβίρουμε σὲ βάζα καὶ δὲν τὰ σκεπάζουμε παρὰ τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅπως κάνουμε γιὰ ὅλα τὰ γλυκά! Κατὰ τὸν καθηγητὴ Λεὼν Μπινιέ, εἶνε ὡραιότατο καὶ κυρίως θρεπτικώτατο γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΗΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΧΘΗ ΤΕΧΝΗΤΗ ΖΩΗ;

Τὰ ἐνδιαφέροντα πορίσματα τῶν τελευταίων βιολογικῶν ἀναζητήσεων

Β΄

Τὶς δέκα λειτουργίες ποὺ ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο Α΄ μέρος αὐτῆς τῆς μελέτης, δηλ. τὴν θρέψιν, τὴν ἀφομοίωσιν, τὴν μετατροπήν, τὴν ἀπέκκρισιν, τὴν ἀνανέωσιν, τὴν αὐτάρκειαν, τὴν ἐλευθέραν κίνησιν, τὴν ὑποδιαίρεσιν, τὴν κληρονομικότητα καὶ τὴν προσαρμογήν, πρέπει νὰ δύνανται νὰ ἐπιδεικνύῃ ὅπως εἴπαμε, κάθε ζωντανὸς ὀργανισμὸς γιὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς τοιοῦτος. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ὅμως ποὺ ἔχουμε ἀπὸ κάθε ζωντανὸ ὀργανισμό, ἀποτελεῖ τὸ ἐλάχιστον ποὺ ζητοῦμε ἀπόδειξιν ζωῆς. Πέραν ἀπ' αὐτὲς τὶς στοιχειώδεις λειτουργίες ὑπάρχουν πλεῖστες ἄλλες σπουδαιότατες ἰδιότητες καὶ ἐκδηλώσεις, ὅπως εἶνε π. χ. ὅλες οἱ ψυχικὲς λειτουργίες, ὅπως εἶνε τὰ αἰσθήματα, ἡ σκέψις καὶ ἡ μνήμη, ἡ κρίσις καὶ ἡ λογικὴ καὶ οἱ θαυμάσιες ἐκεῖνες φυσιολογικὲς λειτουργίες τῶν πέντε αἰσθήσεων, τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς, τῆς ὀσφρήσεως, τῆς γεύσεως καὶ τῆς ἁφῆς.

Ἐὰν εἰς τὸν μεσαίωνα εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ σχηματισθῆ ζωὴ μὲ διάφορες σκόνες καὶ παρασκευάσματα τῶν ἀλχημιστῶν, διὰ τὰ ὁποῖα σήμερον δὲν ἔχουμε παρὰ συγκαταβατικὰ χαμόγελα, γνωρίζουμε τώρα ὅτι ὑπάρχουν πλεῖσται ἀναρίθμητοι χημικαὶ ἑνώσεις, πολύπλοκοι ἑνώσεις λευκώματος ἀπὸ τὶς ὁποῖες μόλις κατωρθώσαμε νὰ ἀναλύσουμε καὶ νὰ γνωρίσουμε μερικὲς καὶ τοῦτο μὲ τεραστίαν προσπάθειαν καὶ χάρις εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Μόνον ἡ μοντέρνα χημεία κατώρθωσε νὰ ἀναλύσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ κύρια συστατικὰ τῆς ζωῆς καὶ νὰ παράγῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν τεχνητῶς.

Τί σημασίαν ὅμως μπορεῖ νὰ ἔχουν τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ ἀνακαλυφθέντα μόρια ἔναντι τῶν ἀπειραρίθμων χημικῶν συνδυασμῶν, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιεῖ ἡ ζωὴ καὶ οἱ ὁποῖοι δροῦν καὶ εἰς ἕκαστον κύτταρον ἀκόμη. Βεβαίως ἐὰν ἡ πρόοδος τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης συνεχισθῆ μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἐξελίχθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, θὰ εἶνε δυνατὴ ἡ ἀνάλυσις ὅλων αὐτῶν τῶν οὐσιῶν καί, ἴσως, ἡ τεχνητὴ των παραγωγὴ εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια. Θὰ ἦτο ὅμως δυνατὴ ἡ δημιουργία ζωῆς διὰ τοῦ ἀθροίσματος ὅλων αὐτῶν τῶν στοιχείων; Ὄχι βεβαίως, ἀπαντᾶ ἡ στοιχειώδης λογική, ὅπως δὲν ἀποτελοῦν ἕνα ρολόϊ διάφορες ρόδες, ἐλατήρια καὶ βίδες τὶς ὁποῖες θὰ ἔρριχνε κανεὶς σὲ ἕνα μετάλλινο κουτί. Ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ συναρμολόγησις τῆς ζωῆς ἀκολουθεῖ μίαν ὡρισμένην τάξιν καὶ εἶνε πάρα πολὺ ἀμφίβολον ἂν θὰ εἶνε ποτὲ δυνατή, μὲ ὅση καὶ ἂν ἐπιτύχουμε πρόοδο, ἡ κατασκευὴ ἑνὸς ζωντανοῦ κυττάρου τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῆ ὅπως τὰ πραγματικὰ κύτταρα καὶ θὰ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὶς δέκα λειτουργίες τὶς ὁποῖες ἀνελύσαμε εἰς τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς τῆς μελέτης. Γνωρίζουμε τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα φυτικὸν ἢ ἕνα ζωϊκὸν σῶμα καὶ ἴσως μιὰ μέρα κατορθώσουμε νὰ παράγουμε συνθετικῶς ὅλα τὰ μόρια τὰ ὁποῖα συμμετέχουν εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς κυττάρου. Θὰ μπορέσουμε ὅμως νὰ ἐπιτύχουμε ὅπως τὰ μόρια αὐτὰ ἑνούμενα τραφοῦν, αὐξήσουν, πολλαπλασιασθοῦν; Θὰ κατορθώσουμε ποτὲ νὰ θέσουμε εἰς κίνησιν τὸν πολύπλοκον μηχανισμὸν ἑνὸς ὀργανισμοῦ; Ἐκεῖ εἶνε τὸ ζήτημα.

Ἀνεξαρτήτως τῶν πολυπλόκων φυσιολογικῶν καὶ τελείως ἀνεξηγήτων ψυχικῶν ἐκδηλώσεων, θὰ ἦταν ἕνα τεράστιο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐὰν κύτταρα παραχθέντα εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια κατώρθωναν νὰ ἐπιδείξουν τὶς δέκα βασικὲς λειτουργίες, τὶς ὁποῖες ἀναφέραμε.

Πόσοι ἐρευνηταὶ ἐνόμισαν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ὅτι ἔλυσαν τὸ πρόβλημα καὶ ὅτι ἐδημιούργησαν ζωή, διότι ἔβλεπαν νὰ κινῆται, νὰ ὑποδιαιρῆται, νὰ ἀφομοιώνῃ ξένα σωμάτια καὶ νὰ τὰ «χωνεύῃ» ἀπορρίπτοντας περιττώματα μία σταγὼν οἱασδήποτε οὐσίας. Κάθε φορὰ ὅμως ἀπεδεικνύετο ὅτι οἱ ἐνέργειες αὐτὲς δὲν ἦσαν παρὰ ἀπατηλὲς ἐκδηλώσεις ζωῆς. Σήμερα εἶνε γνωστὰ πλεῖστα τέτοια ἀπατηλὰ πειράματα. Οἱ φυσικὲς καὶ χημικὲς αὐτὲς ἐνέργειες, εἶνε ἀπολύτως ἀληθεῖς καὶ πραγματικὲς καὶ μᾶς ἀποδεικνύουν ποῖες φυσικὲς καὶ χημικὲς δυνάμεις συνεργάζονται εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἔχουμε ἐν προκειμένῳ πρὸ ὀφθαλμῶν ζωὴν καὶ λειτουργίαν ζωῆς.

Καὶ ὅταν τέλος ἐπιτύχουμε τὴν δημιουργίαν τῶν ἀπαιτουμένων ὑλῶν καὶ μορίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἕνας ὀργανισμός, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπιτύχουμε μεμονωμένες λειτουργίες, ποιὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ σταθερὴ συναρμολόγησις τῶν μυριάδων διαφόρων κυττάρων, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ ἀναρίθμητα διάφορα ὄργανα μὲ τὶς ἀναρίθμητες διάφορες λειτουργίες, ἑνὸς ὀργανισμοῦ, γιὰ νὰ ἀποτελεσθῆ τεχνητῶς οὗτος; Τὰ τεκμήρια τῆς ζωῆς, πράγματι, δὲν εἶνε αἱ μεμονωμέναι λειτουργίαι, ἀλλὰ τὸ ἑνιαῖον σύνολον ποὺ ἀποτελοῦν αἱ λειτουργίαι αὐταί. Τὸ ἑνιαῖον αὐτὸ σύνολον τὸ ὁποῖον συντηρεῖται διὰ τῆς ἰδίας του δυνάμεως, ἐκδηλοῦται εἰς τὸ ζωντανὸν κύτταρον καὶ εἶνε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ. Σήμερα δὲν γνωρίζουμε ἀκόμη — καὶ ἴσως δὲν θὰ γνωρίσουμε ποτὲ — διατὶ ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ἀποτελοῦνται ἀπὸ κύτταρα καὶ διατὶ ἡ φύσις δὲν ἐδημιούργησε καὶ δὲν ἐχρησιμοποίησε καὶ ἄλλα πρωτόγονα, ἀρχικὰ συστήματα. Ἐὰν τὸ ἐγνωρίζαμε θὰ εἴχαμε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀνακαλύψει τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς.

Ὅ,τι γνωρίζουμε σήμερον εἶνε μόνον ἀσήμαντο — κλάσματα, μακρυνὲς ὑποδείξεις, οἱ ὁποῖες μᾶς κάνουν νὰ ὑποπτευθοῦμε ποῖος εἶνε ὁ τρόπος συναρμολογήσεως καὶ κατασκευῆς τῆς ζωῆς. Εἴμαστε ὅμως ἀκόμη μακρυὰ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν δυνατότητα κατασκευῆς, καὶ εἰς τὰ ἁπλούστερά της μόρια, τῆς ζωῆς μὲ τὴν ἀφάνταστον πολυπλοκότητά της. Ἴσως ἐν τούτοις ἡ ἀνθρώπινη διάνοια, τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς καὶ μοναδικὸν δημιούργημα τοῦ Πλάστου ἐπιτύχῃ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον. Ἴσως ὄχι. Καὶ πιθανὸν τὸ δεύτερον νὰ εἶνε καλλίτερον, διότι δὲν γνωρίζουμε τί ἄλλα προβλήματα, ἔτι δυσκολώτερα, θὰ δημιουργηθοῦν τότε γιὰ τὸν ἄνθρωπον.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΙΑΣΕΩΣ

Μεταξὺ τῶν τόσον ἀπροσδοκήτων, κάποτε, ἀνακαλύψεων τῆς νεωτέρας ἰατρικῆς ἐπιστήμης, δὲν ὑπάρχει ἀναμφισβητήτως περιεργότερη ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησι ὡρισμένων ἐντόμων. Ἡ φαρμακοποιΐα ἐχρησιμοποιοῦσε, φυσικά, ἀνέκαθεν διάφορα ζωϊκὰ παρασκευάσματα. Ἀλλὰ νά, ποὺ σήμερον κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὴ θεραπευτικὴ ἐπιστήμη ἔντομα ὁλοζώντανα.

◆◆

Χάρις στὰ πειράματα τοῦ ἰατροῦ Μωρὶς Περέν, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Νανσὺ καὶ τοῦ βοηθοῦ του Ἀλαὶν Γκινώ, μπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὸ τσίμπημα τῆς μέλισσας εἶναι ἕνα πολυτιμότατο θεραπευτικὸ μέσο.

Εἶναι γνωστὸ πὼς τὸ δηλητήριο τῆς κόμπρας χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικὰ στὴ θεραπεία τοῦ καρκίνου. Τὸ ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο καὶ τῆς αὐτῆς κατηγορίας δηλητήριο τῆς μέλισσας χρησιμεύει ἐπίσης ὡς θεραπευτικὸ μέσο, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι νὰ χρησιμοποιηθῆ καταλλήλως.

Τέσσαρες εἶναι ἡ βασικὲς ἰδιότητές του: Εἶναι πρῶτον, ἕνα ἐξαίρετο γενικὸ τονωτικὸ τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ μελισσοκόμοι ποὺ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς τους εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ τσιμπηθοῦν ἀπὸ τὶς μέλισσες, ἀποκτοῦν ἐξαιρετικὴ εὐρωστία καὶ σὲ προχωρημένη ἡλικία ἔχουν μιὰ παράτασι, θὰ ἔλεγε κανείς, νεανικότητος.

Δευτέρα ἰδιότης τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ εἶναι ἡ καταπραϋντική του ἐνέργεια, ἀνώτερη καὶ ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐνέργεια τοῦ συναπισμοῦ καὶ ἄλλων. Εἶναι ἐπίσης ἀντιμολυσματικόν: ἀναφέρονται περιπτώσεις θεραπείας χολέρας, πανώλους καὶ ἑλονοσίας, μὲ κεντρίσματα μελισσῶν.

Τέλος ἡ κυριώτερη ἰδιότης του εἶναι ἡ θαυματουργὸς ἐπενέργειά του στοὺς ἀναρρωνύοντας.

◆◆

Ἡ θεραπεία συνίσταται στὴν τοποθέτησι μὲ εἰδικὲς λαβίδες, ἐπάνω στὸ δέρμα τοῦ ὑπὸ θεραπείαν προσώπου καὶ στὸ ἄρρωστο ἀκριβῶς μέρος, μιᾶς μέλισσας ποὺ ἔχει πιαστῆ προσφάτως. Ἡ μέλισσα ἐκτοξεύει ἀμέσως τὸ κεντρί της· τὸ συναίσθημα βέβαια ποὺ νοιώθει ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ὑπὸ θεραπείαν, δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

Τὸ σημεῖο ὅμως ποὺ δέχθηκε τὸ κέντρισμα γρήγορα ἀναισθητοποιεῖται καί, κατόπιν, εἶναι πλέον πολὺ εὔκολο νὰ αὐξήσῃ κανεὶς τὰ τσιμπήματα, χρησιμοποιῶν καινούργιες μέλισσες. Μερικὰ παραδείγματα, ὀφειλόμενα σὲ σχετικοὺς πειραματισμούς, ἀποδεικνύουν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας.

Περίπτωσις παραμορφωτικοῦ ρευματισμοῦ, ποὺ δέκα ἐτῶν διάφοροι τρόποι θεραπείας δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ γιατρέψουν, ἐβελτιώθη σημαντικὰ κατόπιν 50 κεντρισμάτων μέλισσας, σὲ διάστημα ἑνὸς μηνός. Ἡ ἄρρωστη ζῆ τώρα κανονικά, περπατεῖ καὶ ἐργάζεται. Σὲ διάστημα ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ μὲ πέντε μόνο κεντρίσματα θεραπεύθηκε ἕνας τρομερὸς πόνος στὸ γόνατο, ἑνὸς ἐκ κληρονομικότητος ρευματικοῦ.

Μιὰ περίπτωσις ἰσχυαλγίας ποὺ εἶχε διαρκέσει πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἐθεραπεύθηκε τελείως, ὕστερα ἀπὸ μιὰ καθημερινὴ κοῦρα ποὺ ἐβάσταξε ἕνα μῆνα: σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα εἶχαν βάλει μέλισσες νὰ κεντρίζουν τὸ δέρμα κατὰ μῆκος τοῦ ἀρρωστημένου νεύρου.

◆◆

Ἀκόμη πιὸ περίεργη ἀπὸ τὴν προηγουμένη, εἶναι ἡ ἀκόλουθη θεραπευτικὴ μέθοδος: Πρέπει, ὅμως, προηγουμένως, νὰ κατανικήσετε κάθε ἀποτροπιασμὸ ἢ ἀηδία ποὺ θὰ σᾶς προξενήσῃ ἡ ἰδέα τῆς θεραπείας καὶ ἐπουλώσεως μολυσμένων τραυμάτων, βάζοντας νὰ ζήσουν μέσα στὴν πληγὴ νύμφες - σκουληκάκια κρεατόμυιγας.

Στὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, ὅταν οἱ τραυματίαι ἔφθαναν στὸ νοσοκομεῖο, ὕστερα ἀπὸ κοπιαστικὸ καὶ μακρυνὸ ταξίδι, οἱ χειροῦργοι, μόλις ἀφαιροῦσαν τοὺς ἐπιδέσμους των, εὕρισκαν τὶς πληγὲς σκουληκιασμένες κυριολεκτικά.

Ποῦ νὰ φαντασθοῦν πὼς μέσα σ' αὐτὸ ἀποτροπιαστικὸν αὐτὸ θέαμα κρυβόταν ἡ σωτηρία τοῦ τραυματία! Καὶ ὅμως, αὐτὲς ἀκριβῶς ἡ σκουληκιασμένες πληγές, ὑπῆρξαν ἡ ἀφορμὴ ν' ἀναγνωρισθῆ ἡ θαυματουργὸς ἐπουλωτικὴ ἐνέργεια τῶν μικρῶν καὶ ἀηδῶν αὐτῶν ἐντόμων!

Ἀνατρέχοντας σὲ παλαιότερες πηγές, βρίσκουμε ὅτι ὁ Ἀμπριτὰζ Παρέ, στὸ 1579, καὶ ὁ Λαρέϋ, στὴν ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος στὴν Αἴγυπτο, εἶχαν ἤδη παρατηρήσει ὅτι ἡ νύμφες τῆς μυίγας, ἐκαθάριζαν θαυμάσια τὶς πληγὲς καταβροχθίζοντας τὶς σάπιες, γαγγραινιασμένες σάρκες, χωρὶς ὅμως νὰ ἐγγίσουν τὰ ὑγιᾶ μέρη.

Κάποιος Ἀμερικανὸς χειροῦργος, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐτόλμησε πρῶτος νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὴν τὴν θεραπεία. Ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε πλήρης.

◆◆

Τὸ παράδειγμά του τὸ ἐμιμήθη σήμερα ὁ καθηγητὴς Μπροὺμπτ, ὁ ὁποῖος ἐσυστηματοποίησε τὴν θεραπευτικὴ αὐτὴ μέθοδο. Μεταχειρίζεται νύμφες μυίγας ἑνὸς εἰδικῶς διαλεγμένου εἴδους, ἀφοῦ τὶς ἀπολυμάνει προηγουμένως.

Τοποθετεῖ διακόσιες ἕως χίλιες τέτοιες νύμφες σὲ κάθε πληγή. Ἀποφεύγοντας τὸ φῶς, τὰ σκουλήκια αὐτὰ εἰσχωροῦν στὸ βάθος τῆς πληγῆς, ὅπου καὶ τρέφονται μὲ τὶς σάπιες σάρκες. Μόλις τὸ πάχος τους φθάσῃ στὸ ἀνώτατο ὅριο, ἀντικαθίστανται ἀμέσως ἀπὸ νέαν ὁμάδα. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσαρες παρόμοιες ἐπιθέσεις, ἡ πληγὴ καθαρίζεται τελείως καὶ παίρνει ἕνα ρόδινο χρῶμα, τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας.

Τὸ μόνο σχετικῶς δυσάρεστο αὐτῆς τῆς θεραπείας εἶναι ἡ φαγούρα ποὺ προκαλεῖται στὸ «ὑπὸ θεραπείαν» μέρος, ἡ ὁποία ὅμως μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἐξουδετερωθῆ μὲ διάφορα κατευναστικὰ φάρμακα.

Πρὸ ἡμερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μπέριγκ, ἡλιεύθη τὸ ἀνωτέρω τεράστιον κταπόδι, τὸ μεγαλύτερον ποὺ κατώρθωσε ποτὲ νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἄνθρωπος. Τὸ θαλάσσιον αὐτὸ τέρας, τὸ ὁποῖον προορίζεται διὰ τὸ Ὠκεανογραφικὸν Μουσεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔχει μῆκος 3 μέτρα, ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τοὺς ἁλιεῖς τῆς περιοχῆς ὡς «δαίμονας τοῦ βυθοῦ», ἡ δὲ αἰχμαλωσία του ἀπῄτησε πολυμόχθους προπαρασκευὰς καὶ εἰδικὰ δίκτυα ἀπὸ ἰσχυρὸν συρματόσχοινον

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τῆς συγχρόνου ἀεροπλοϊκῆς τέχνης

Ἡ πρόοδος τῆς ἀεροπορίας εἶνε κάτι ποὺ σήμερα τὸ ἀντιλαμβανόμεθα κάθε μέρα ὅλοι μας. Τὰ ἀεροσκάφη διασχίζουν τὸ διάστημα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας μὲ ἰλιγγιώδεις ταχύτητες καὶ ἐκτελοῦν πλέον τακτικὰ δρομολόγια πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις μὲ ἀσφάλεια, ἡ ὁποία σὲ πολλὰ Κράτη — μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Ἑλλὰς — εἶνε ἀπόλυτος, διότι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν γραμμῶν δὲν ἐσημειώθη τὸ ἐλάχιστον ἀτύχημα. Σήμερον οἱ μεγάλες ἀεροπορικὲς Ἑταιρεῖες, ὅπως ἡ ὁλλανδικὴ Κ. Λ. Μ. καὶ ἡ ἀγγλικὴ Ἰμπέριαλ Αἴργουαιης, ἔχουν τρὶς τῆς ἑβδομάδος ἀναχωρήσεις ἐκ Λονδίνου καὶ Ἄμστερδαμ μὲ ἄφιξιν μετὰ πέντε ἡμέρες εἰς Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας. Τὰ τεράστια ἀεροσκάφη μὲ τοὺς τρεῖς ἰσχυροτάτους κινητῆρας των ποὺ ἀντιπροσωπεύουν δύναμιν 6 χιλ. ἵππων, διασχίζουν ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, ὁλόκληρη τὴν Ἀσία καὶ φθάνουν εἰς τὴν Μπαταβίαν τῶν ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν, ἀπὸ κεῖ δὲ ἐπιχειροῦν τὸ μεγάλο πήδημα ὑπεράνω τοῦ Ὠκεανοῦ γιὰ νὰ καταλήξουν στὴν Αὐστραλία. Ἔτσι τὸ ταξίδι αὐτὸ τῆς μακρυνῆς αὐτῆς ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτοῦσε ἄλλοτε πολλοὺς μῆνες καὶ τὸ ὁποῖον καὶ σήμερα ἀκόμη μὲ τὰ ταχύτερα ἀτμόπλοια θέλει σχεδὸν ἕνα μῆνα, γίνεται εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν, ὅσον χρειαζόμαστε γιὰ νὰ πᾶμε μὲ τακτικὴ συγκοινωνία ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἐπίσης ἡ γαλλικὴ Ἑταιρεία Αἰρ Φρὰνς συνδέει εἰς διάστημα ὀλίγων ἡμερῶν τὴν Γαλλίαν μὲ τὴν μακρυνὴν ἀποικίαν τῆς Ἰνδοκίνας, ἐνῷ τὰ ἀγγλικὰ ἀεροσκάφη διασχίζουν καθημερινῶς τοὺς αἰθέρας πρὸς τὰς ἄλλας ἀγγλικὰς ἀποικίας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Γερμανικὰ ἀεροπλάνα εἰς σχηματισμὸν κυρτοῦ σταυροῦ ὑπερίπτανται τοῦ Βερολίνου κατὰ μίαν τελευταίαν παρέλασιν.

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν περίπου ὑφίσταται ἐξ ἄλλου τακτικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζουν ἡ γαλλικὴ Αἰρ Φρὰνς καὶ ἡ γερμανικὴ Ντόϋτσε Λουφτχάνσα, αἱ ὁποῖαι συνεργάζονται φιλικὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου αὐτοῦ. Τὰ ἀεροσκάφη φθάνουν εἰς τὸ ἀκρότατον δυτικὸν ἄκρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διασχίζουν εἰς πτῆσιν ἄνευ σταθμοῦ τὸν Νότιον Ἀτλαντικὸν μέχρι τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς Ἀμερικῆς.

Αἱ μεγάλαι ἀεροπορικαὶ Ἑταιρεῖαι, τὰς ὁποίας ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, ὡς καὶ ἡ Παναμερικαν Αἴργουαιης — τῆς ὁποίας τὰ ἀεροσκάφη διασχίζουν ἤδη ἀπὸ μηνῶν τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ ὁλλανδικὰ μέχρι Φιλιππίνων καὶ ὁλλανδικῶν Ἰνδιῶν — μελετοῦν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ κατὰ ποῖον καλλίτερον τρόπον θὰ ἐπιτευχθῆ ἡ διάπτησις τοῦ Βορείου Ἀτλαντικοῦ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Τὸ τμῆμα τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, λόγῳ τῶν πολλῶν ρευμάτων, τῶν σφοδρῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἀποτόμων ἀτμοσφαιρικῶν μεταπτώσεων, ἐπαρουσίασε καὶ παρουσιάζει τὰς μεγαλειτέρας δυσχερείας διὰ τὴν διάπτησίν του. Ἀρκετοὶ ἀεροπόροι ἔχουν χαθῆ εἰς δοκιμαστικὰς πτήσεις καὶ δι' αὐτὸ αἱ Ἑταιρεῖαι, ὑποστηριζόμεναι ἀπὸ τὰ Κράτη των, προσπαθοῦν νὰ τελειοποιήσουν τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἀπὸ ἀέρος ζεῦξις τοῦ Ὠκεανοῦ μὲ τοὺς ἐλαχίστους δυνατοὺς κινδύνους. Πρὸ μηνὸς ἡ ἀμερικανικὴ Ἑταιρεία ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ κάνῃ ἔναρξιν τῶν πτήσεων ἀπὸ 1ης Ἰουνίου μὲ μεγάλα ὑδροσκάφη, τῶν ὁποίων δύο ἤδη ἐξυπηρετοῦν τὰς γραμμὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αἱ τελειοποιήσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐπενεχθῆ, ἐπιτρέπουν πλέον εἰς τοὺς πιλότους — χάρις καὶ εἰς τὴν συνεχῆ δι' ἀσυρμάτου ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μετεωρολογικοὺς σταθμοὺς — νὰ συνεχίσουν μὲ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν τὴν πτῆσιν των καὶ μέσα στὴν πιὸ πυκνὴ ὁμίχλη καὶ μέσα στὰ σύννεφα ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν καμμίαν ὁρατότητα καὶ στὴν πιὸ σκοτεινὴ νύκτα. Ὁμοίως κατορθώνει ὁ πιλότος νὰ προσγειωθῆ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ ἴδῃ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσγειοῦται σχεδὸν ἐφ' ὅσον τὸν ὁδηγοῦν τὰ φωτεινὰ σήματα καὶ αἱ ὑποδείξεις διὰ τοῦ ἀσυρμάτου.

ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὁ ἐπισυμβὰς τελευταίως τραγικὸς θάνατος τοῦ ραδιολόγου δόκτορος Βαιγιόν, ἔφερε στὴν ἐπικαιρότητα τὴν ραδιοθεραπείαν, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν ἔχει σώσει ἕνα σωρὸ ἀρρώστους, μὰ συγχρόνως ἔχει προκαλέσει τὸν θάνατο σ' ἀπείρους γιατρούς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ θὰ ἄξιζε νὰ ἀσχοληθῆ γιὰ λίγο κανεὶς μὲ τὴν ἱστορία τῆς ραδιοθεραπείας καὶ γενικῶς τῶν ἀκτίνων.

Στὸ 1895, ὁ χημικὸς Ρέντγκεν, ἀνεκάλυψε τὶς ἀκτῖνες «Χ», καὶ εἶχε τὴν ἱκανοποίησι νὰ τὶς ἰδῆ νὰ διαπερνοῦν τὰ μὴ διαφανῆ σώματα. Ἔτσι ἐχρησιμοποίησε τὶς πρῶτες ἰδιότητες αὐτῶν τῶν ἀκτίνων διὰ τὴν διάγνωσιν διαφόρων ἀσθενειῶν. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ὠνομάσθη ραδιογνωστική.

Τρία χρόνια ἀργότερα τὸ ζεῦγος Κιουρὶ ἀνεκάλυψε τὸ ράδιο κι' ἐχρησιμοποίησε τὴν σχετικὴ ἀκτινοβολία του στὴν ὁποία ἔδωσε ὀνομασία «γ». Ἡ ἀκτινοβολία «γ» ἦταν ἴδια μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῶν ἀκτίνων «Χ» μὰ μικροτέρας διαρκείας. Τὸ ράδιο, ἢ οἱ ἀκτῖνες «γ» τοῦ ραδίου, ἔχουν, ὅπως οἱ ἀκτῖνες «Χ», τὴν ἰδιότητα νὰ καταστρέφουν τοὺς ζωντανοὺς ἱστοὺς τοῦ δέρματος. Τὸ πρῶτο θῦμα αὐτῶν τῶν ἀκτίνων ἦταν ὁ καθηγητὴς Ἀνρὺ Μπεκερέλ.

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώνουν τὰ σχετικὰ ἀτυχήματα οἱ ραδιολόγοι χρησιμοποιοῦν μιὰ εἰδικὴ στολήν, ἡ ὁποία τοὺς προφυλάσσει ἀπὸ τὴν θανατηφόρο ἀκτινοβολία τοῦ ραδίου. Ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἀσθενῆ λαμβάνονται τὰ σχετικὰ προφυλακτικὰ μέτρα κατὰ τὸ ἐλάχιστο διάστημα τῆς θεραπείας του.

Πρῶτος ποὺ εἶδε αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἦταν ὁ δόκτωρ Κιουρί, ὁ ὁποῖος καὶ ἔφερε σὲ φῶς ὅλες τὶς ὠφέλιμες ἢ καταστρεπτικὲς ἰδιότητες τοῦ ραδίου. Οἱ ἀκτῖνες «Χ» καὶ οἱ ἀκτῖνες «γ» περνοῦν στὸν ὀργανισμὸ γιὰ νὰ καταστρέψουν ἕναν ὡρισμένο ἀριθμὸ κυττάρων καὶ παράγονται ἀπὸ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἠλεκτρικὴν ἔντασιν 400.000 ἢ 1.000.000 βόλτ.

Ὁ γιατρός, λοιπόν, πρέπει νὰ κάθεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι γιατὶ κατὰ τὴν πολύωρον παραμονήν του στὸ ἐργαστήριο δὲν μποροῦν νὰ τὸν προφυλάξουν ἀρκετὰ οὔτε οἱ θώρακες, οὔτε τὰ γάντια, οὔτε τὰ εἰδικὰ γυαλιά. Ἡ διαρκὴς χρησιμοποίησις τῶν ἀκτίνων προκαλεῖ σ' αὐτὸν ραδιοδερματίτιδα.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς φοβερᾶς νόσου παρουσιάζονται εἴκοσι ἡμέρες μετὰ τὴν προσβολὴν τῶν κυττάρων, ὑπὸ μορφὴν μιᾶς κοκκινίλας. Ἀργότερα ἡ κοκκινίλα αὐτὴ μεταβάλλεται σ' ἕνα σωρὸ φλυκταίνας καὶ ἂν δὲν γίνῃ δὲ ἀμέσως χειρουργικὴ ἐπέμβασις, ἐπέρχεται ἀπὸ μόλυνσιν ὁ θάνατος.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ραδιοδερματίτιδος πολλοὶ ἡρωϊκοὶ ραδιολόγοι ἔχουν ἀκρωτηριασθῆ κατὰ τὸν φοβερώτερον τρόπον καὶ πολλοὶ ἔχουν βρῆ τραγικὸ θάνατο.

Τελευταῖο θῦμα τοῦ ραδίου, εἶνε ὁ καθηγητὴς Βαιγιόν, ὁ ὁποῖος εἶχε πραγματοποιήσει ἐξαιρετικὲς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων «γ» ποὺ τοῦ ἀφήρεσαν στὸ τέλος τὴν ζωή.

◆◆

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα του. Ὄχι εἰς τὸ σχῆμα, ἀλλὰ στὴν ἔκφρασι.

Ἕνας εἰδικὸς μπορεῖ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν σχέσι τοῦ ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ πρὸς τὸ ἄλλο, μολονότι αὐτὰ τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ εἶνε ἕνας ἀλάνθαστος ὁδηγός.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀνθρωπολόγος δόκτωρ Χαϊρντλίκι ὑποστηρίζει ὅτι μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἡλικίας μας μεγαλώνουν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά μας, καὶ ἄλλα διατηροῦν τὸ ἴδιο μέγεθος, πρᾶγμα ποὺ τὰ κάνει νὰ φαίνωνται ἀτροφικά.

Ἐπίσης παραδέχεται ὅτι τὸ σχῆμα τῆς μύτης καθορζεται ἀπὸ τοὺς κλιματολογικοὺς ὅρους. Οἱ Κινέζοι ἔχουν ἀνασηκωμένες μύτες, οἱ Σκανδιναυοὶ μακρὲς καὶ προεξέχουσες καὶ οἱ Νέγροι πλατειές.

Οἱ καθαρόαιμες ράτσες τῶν ἀνθρώπων, ἔχουν χαρακτηριστικὰ πρόσωπα, καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει παρατηρηθῆ κάποια ἀλλαγὴ στὰ πρόσωπα τῶν Ἀμερικανῶν.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ὁ Ἔϋστον, εἶνε σήμερα δίχως ἀμφιβολία ὁ πιὸ ταχὺς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἔχει καταρρίψει ὅλα τὰ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος αὐτοκινήτων καὶ κατάφερε ν' ἀναπτύξῃ στοὺς τελευταίους ἀγῶνας ταχύτητα 501 χιλιομέτρων! Ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει ἕνα περίφημο αὐτοκίνητο ποὺ ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει ἰδικῶν του σχεδίων καὶ τὸ ὁποῖο παρουσιάζει τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφὴν ἑνὸς τρομεροῦ τέρατος τῆς... ἀποκαλύψεως! Πρόκειται νὰ κατασκευασθῆ αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἐμελετήθη ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος, ἡ φυγόκεντρος δύναμις, ἡ εὐκολία τοῦ χειρισμοῦ τοῦ «βολάν», ἡ πλήρης πειθαρχία τῆς μηχανῆς καὶ ἡ μείωσις τῶν πιθανοτήτων τῆς.... ἀποτυχίας. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἔϋστον ζυγίζει 7 τόννους καὶ ἀναπτύσσει ταχύτητα ἑνὸς χιλιομέτρου σὲ διάστημα 11΄΄ 33) 100.

Αὐτὴ ἡ ταχύτης, φυσικά, μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῆ μόνον στὸν περίφημο αὐτοκινητόδρομο τῆς Φλωρίδος, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰδικῶς φτιαγμένος γιὰ τὶς τρελλὲς αὐτὲς κοῦρσες τοῦ θανάτου καὶ εἶνε εὐθὺς σὰν μιὰ ἀπέραντη τεντωμένη κορδέλλα. Ξέρετε τώρα πόσο ἦταν τὸ ρεκὸρ ταχύτητος αὐτοκινήτων τοῦ 1887: 35 χιλιομέτρων καὶ ἑξῆντα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου τὴν ὥρα, ρεκὸρ τὸ ὁποῖο προκάλεσε, ὅταν ἐπετεύχθη τὰ ἐνθουσιώδη σχέλια ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, τὸ κατεσκεύασε ὁ Ντιὸν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Δουκὸς Μορνύ. Ὁ ἴδιος μάλιστα τὸ ἔτρεξε σὲ μιὰ θριαμβευτικὴ κοῦρσα ἀνάμεσα στὰς λεωφόρους τοῦ Παρισιοῦ πρὸς τὶς Βερσαλλίες. Ἔτσι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔγιναν ἥρωες τῆς ἡμέρας καὶ ἀνεστάτωσαν τὴν κοσμόπολι μὲ αὐτὴν τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχία τους. Ἰδοὺ δὲ πῶς διηγήθηκαν κατόπιν τό.... ἐκπληκτικὸ κατόρθωμά τους.

— Τρέχαμε, εἶπε, ὁ Ντιόν, μὲ ταχύτητα ἀνωτέραν τῶν ἁμαξῶν καὶ κάθε τροχοφόρου. Τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχαν ζωντανέψει κι' ὅτι περνοῦσαν δίπλα μας κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Εἴμαστε ἐνθουσιασμένοι. Ὁ κόσμος στεκόταν στὰ πεζοδρόμια γιὰ νὰ μᾶς ζητωκραυγάσῃ!

— Γειά σας μυθικοὶ ἥρωες, μᾶς φώναζαν!.... Νὰ μᾶς ζήσουν τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα τῆς Γαλλίας!....

Ἐμεῖς εἴμαστε ἐνθουσιασμένοι. Ξαφνικὰ τὸ τιμόνι ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ τὰ μάτια μου ἔχασαν τὸ φῶς τους.

— Τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Δοὺξ Μορνύ... Χάλασε ἡ μηχανή;

— Ὄχι, τοῦ εἶπα. Ἁπλῶς ἕνα κάρβουνο μπῆκε στὸ μάτι μου!...

Ἀναγκαστήκαμε νὰ σταματήσουμε τὴν τρελλὴ (!) κοῦρσα μας.

Ὁ Δοὺξ Μορνὺ μὲ ἀξιοθαύμαστη δεξιοτεχνία μοῦ καθάρισε τὸ μάτι καὶ ἀκολούθως συνεχίσαμε τὴν θριαμβευτικὴ πορεία μας πρὸς τὶς Βερσαλλίες».

Φαντασθῆτε τώρα, ὅτι ἡ... θριαμβευτικὴ αὐτὴ πορεία πρὸς τὶς Βερσαλλίες γινόταν μὲ μέση ταχύτητα 35 χιλιομέτρων καὶ ἀναλογισθῆτε συγχρόνως ὅτι τὸ ρεκὸρ ταχύτητος αὐτοκινήτου εἶνε πάνω ἀπὸ 500 χιλιόμετρα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα.

ΡΟΛΑΝ ΖΕΝΙΕ

◆◆

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ

Ἡ μηχανικὴ ἔκφρασις τῆς δυνάμεως ἑνὸς ἵππου εἶνε ἡ ποσότης τῆς δουλειᾶς ποὺ γίνεται ὅταν 11.000 ὀκάδες ὑψωθοῦν κατὰ 30 πόντους καὶ ἐπὶ ἕνα λεπτό.

Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ, ὡς ἀκριβὴς ἐκτίμησις τῆς ἐργασίας ποὺ κάνουν τ' ἄλογα.

Τελευταίως 40 ἄλογα ἔλαβαν μέρος σ' ἕναν ἀξιόλογο καὶ πρωτότυπο διαγωνισμὸ δυνάμεως, ποὺ μετριόταν μ' ἕνα δυναμόμετρο.

Τὸ ζευγάρι τῶν ἀλόγων ποὺ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο τράβηξε βάρος 17.000 ὀκάδων, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι δυὸ ἄλογα μποροῦν νὰ τραβήξουν ἕνα βαγόνι φορτωμένο μὲ 21 τόννους.

Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι τὸ βάρος τοῦ σώματος ἑνὸς ἐλέφα φθάνει τοὺς 3 καὶ 4 τόννους, μπορεῖ ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς πόσο τρομακτικὴ εἶνε ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλουν τ' ἄλογα.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ

Ὅταν ἡ ἀεροπορία εὑρίσκετο στὰ σπάργανά της

Τὸ ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος προηγήθη τοῦ βαρυτέρου τοῦ ἀέρος, τὸ ἀερόστατον τοῦ ἀεροπλάνου. Περίεργη ὅμως εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀεροστάτου. Τὸ πρῶτον ἀερόστατον ἀνυψώθη ὄχι εἰς τὸν οὐρανό, ὅπως ὅλοι θὰ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν, ἀλλά... σὲ μιὰ κουζίνα, χωρὶς δὲ νὰ τὸ ζητήσῃ κανείς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — εἴμαστε στὰ 1780 — ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς τὴν Γαλλία γιὰ τὸ στέγνωμα τῶν ρούχων — ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἥλιος, φυσικά — μεγάλα πλεκτὰ καλάθια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζαν ἕνα μαγκάλι μὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Πάνω ἀπὸ τὸ καλάθι ἅπλωναν τὰ ροῦχα, τὰ ὁποῖα σιγὰ-σιγὰ ἐστέγνωναν. Μιὰ μέρα μιὰ νέα γυναῖκα ἅπλωσε πάνω ἀπὸ ἕνα τέτοιο μεγάλο κοφίνι ἕνα πολύπτυχο ταφταδένιο φουστάνι της ποὺ εἶχε πλυθῆ καὶ ἔπρεπε νὰ στεγνώσῃ. Τὸ καλάθι ὅμως, τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε ἐν μέρει ἀεροστεγές, ἐγέμισε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ζεστὸν ἀέρα, ἄρχισε, πρὸς μεγάλον φόβον τῆς νέας γυναίκας, νὰ ταλαντεύεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ εἶχε ζωντανέψει, καὶ στὸ τέλος, μὲ μιᾶς, ἐγκατέλειψε τὸ ἔδαφος καὶ πῆγε νὰ σταθῇ στὴν ὀροφή. Ὁ τρόμος τῆς κυρίας ἦταν ἀπερίγραπτος. Πιθανὸν ἄλλοι νὰ εἶχαν πιστέψει ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνεργείας τοῦ διαβόλου, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχαν προσπαθήσει νὰ ἐξουδετερώσουν μὲ σταυροὺς καὶ μὲ ξόρκια. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβη τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ γεγονός, ἦταν γυναῖκα ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν Μογκολφιέρ, οἱ ὁποῖοι ἀντελήφθησαν ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φυσικοῦ φαινομένου ἀξίου μελέτης καὶ περαιτέρω πειραματισμῶν. Ἔτσι κατέληξαν, μετὰ δύο ἔτη, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πρώτων ἐκείνων σφαιρικῶν ἀεροστάτων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ ὄνομά τους ἔγιναν γνωστὰ ὡς «Μογκολφιέρ».

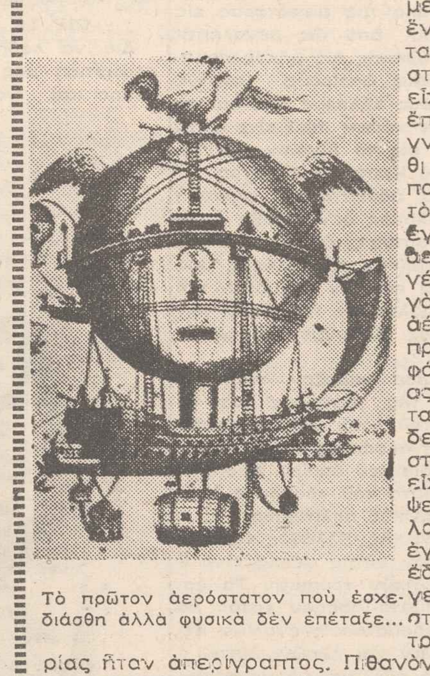

Τὸ πρῶτον ἀερόστατον ποὺ ἐσχεδιάσθη ἀλλὰ φυσικὰ δὲν ἐπέταξε...

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν ἄνοδον τοῦ πρώτου ἀεροστάτου ὑπῆρξε κυριολεκτικῶς καταπληκτική, ἂν καὶ πλεῖστοι ἀμφισβήτησαν τὴν χρησιμότητα τῆς νέας ἐφευρέσεως.

Ἀξιοσημείωτα εἶνε μερικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν πρώτην δρᾶσιν τῶν ἀεροστάτων καὶ τὴν πρώτην ἐπαφὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ ἀέρα. Κάποτε εἰς τὴν Λυὼν ὁ περίφημος «ἀεροναύτης» — ἔτσι ἐλέγοντο τότε οἱ ἀεροπόροι — Γκοντὰρ ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῇ στὰ ὕψη. Τὰ εἰσιτήρια τοῦ κλειστοῦ χώρου ἦσαν ἠριθμημένα καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔβγαινε πρῶτος εἰς τὴν κληρωτίδα, ἔδινε δικαίωμα εἰς τὸν κάτοχον νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἀνόδου εἰς τοὺς αἰθέρας. Τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν ἔτυχε νὰ τὸν ἔχῃ ἕνας ἀγαθός, παχὺς κρεοπώλης, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη ἀμέσως τὸ προνόμιον ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ τύχη. «— Ὄχι, ὄχι! Πουλῶ τὸ δικαίωμά μου!»

Ὁ φόβος τοῦ κρεοπώλου ἐπηρέασε καὶ τοὺς ἄλλους καὶ στὸ τέλος τὸ εἰσιτήριό του ἐπουλήθηκε γιὰ δύο μόνον φράγκα.

Σήμερον ἡ πτῆσις εἰς τὰ ὕψη ἀναγνωρίζεται καὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον. Παιδιὰ ποὺ ἔχουν κοκκύτη κάνουν μερικὲς πτήσεις καὶ γίνονται καλά. Σχετικῶς ὑπάρχει αὐτὸ τὸ προηγούμενο. Εἰς τὰς 24 Σεπτεμβρίου 1846 ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῇ εἰς τὰ ὕψη, ἀπὸ τὸ Βερολῖνον, ὁ Ἄγγλος ἀεροναύτης Γκρίν. Πολὺς κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ, ὅπως πάντοτε, γιὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀεροστάτου, μεταξὺ δὲ αὐτῶν μὲ τὸ ἁμάξι του καὶ ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Σουηδίας, ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ ποδάγραν καὶ δὲν μποροῦσε σχεδὸν νὰ κινηθῆ. Μὲ μιᾶς ὁ διπλωμάτης οὗτος αἰσθάνθηκε τὴν σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γκρὶν εἰς τὴν ἄνοδόν του καί, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς γυναίκας του, οἱ ὑπηρέται τὸν ἔβαλαν μὲ δυσκολίαν εἰς τὴν λέμβον τοῦ ἀεροστάτου, τὸ ὁποῖον ἀνυψώθη ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά. Τὸ ἀερόστατον ἔκαμε ἀρκετὰ μεγάλην διαδρομὴν καὶ προσεγειώθη εἰς ἀπόστασιν 8 χιλιομέτρων, ὅπου καὶ ἔφθασε ἡ γυναῖκα τοῦ πρεσβευτοῦ ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴν πτῆσιν μὲ τὸ ἁμάξι. Ποία ὅμως ἡ ἔκπληξίς της ὅταν εἶδε τὸν κύριον πρεσβευτὴν νὰ πηδᾷ μόνος του καὶ χωρὶς καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ τὴν λέμβον τοῦ ἀεροστάτου καὶ νὰ περπατᾷ ἐλεύθερος ὡς τὸ ἁμάξι του. Τί εἶχαν γίνει οἱ ρευματισμοί του;

— Τοὺς εἶχε γιατρέψει ἡ διαδρομὴ ἀνὰ τοὺς αἰθέρας — λέγει τὸ σχετικὸν χρονικόν.

Β'.

Η ΚΟΛΥΜΒΗΣΙΣ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ἔγραφα καὶ ἐτόνισα κατ' ἐπανάληψιν ὅτι πολλοί, ἄπειροι εἶνε οἱ λόγοι ποὺ ἐπιβάλλουν νὰ θεωρηθῇ ἡ κολύμβησις ὡς τὸ «Ἐθνικὸν ἀγώνισμα» τῶν Ἑλλήνων.

Ἕνα πρόχειρον βλέμμα εἰς τὸν γεωγραφικὸν χάρτην καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας πείθει ὅτι ἀνέκαθεν τὴν χώρα μας κατώκησε λαὸς κατ' ἐξοχὴν ναυτικός, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων της συνεδέθη ἀπολύτως καὶ ἐξηρτήθη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Προσέξατε τὸν χάρτην τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου. Ἡ Ἑλλὰς σὰν ἕνα στιβαρὸ χέρι ἡπλώθη μέσα εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἀναζητεῖ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ζωήν. Ἡ χώρα μας εἶνε ἀπὸ τὰς μικροτέρας εἰς ἔκτασιν, ἀλλ' ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας τῆς Εὐρώπης εἰς μῆκος παραλίων μὲ τοὺς ἀπείρους μικροὺς καὶ μεγάλους κόλπους της καὶ τὸ πλῆθος τῶν νήσων ποὺ εἶνε κατεσπαρμέναι εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὸ Ἰόνιον καὶ τὸ Κρητικὸν πέλαγος.

Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἴμεθα λαὸς καθαρῶς ναυτικός, ἀφοῦ οἱ μισοὶ ἐκ τῶν κατοίκων τῆς χώρας μας ζοῦν κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἀφοῦ τὸν πλοῦτον μας ἀντλοῦμεν κυρίως ἀπὸ αὐτήν;

Ἡ θάλασσα ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν τὸ λίκνον τῆς πατρίδος μας, τὸ στοιχεῖον τοῦ λαοῦ μας, ἡ πρώτη ἀπὸ τὰς μεγάλας μας κατακτήσεις, τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου διεσπάρη εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὁ λαμπρὸς Ἑλληνικὸς πολιτισμός.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ μεγαλείτερον αὐτῆς μέρος εἶνε ἱστορία Ναυτικῶν τροπαίων. Τὰ ἀρχαῖα νομίσματα ἔφεραν κατὰ τὸ πλεῖστον παραστάσεις ἐναλίων θεῶν, δελφίνων καὶ κωπῶν. Ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς ἠθέλησε νὰ μορφοποιήσῃ τὴν ὡραιότητα, ἔκαμε τὴν Ἀφροδίτη νὰ ἀναδύεται ἀπὸ τὰ γλαυκὰ νερὰ καὶ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων.

Ἀλλ' οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν παράδοσιν. Τὰ ἰδανικὰ βεβαίως μετεβλήθησαν. Δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ παιδεία ἐθεωρεῖτο «φαύλη καὶ αἰσχρά», ὅπου τὸ μειράκιον «Οὐ λευκὸν οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὔψυχον καὶ παλαίστρας ἀποπνέον» ὅπου ὁ Φειδιππίδης ἀρνεῖται νὰ διδαχθῇ τὸν «ἥττονα λόγον καὶ τὸν κρείττονα» διότι θὰ ἐγίνετο ἀπὸ τὴν μελέτην ὠχρὸς καὶ θὰ ᾐσθάνετο ἐντροπὴν νὰ ἀτενίσῃ τοὺς συνομιλήκους του. Δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὁποίας ἰδανικὸν ἦτο ἡ δημιουργία τοῦ «καλοῦ κἀγαθοῦ» τοῦ εὐθυτενοῦς καὶ συμμέτρου, μὲ τὸ εὐρὺ στῆθος καὶ τοὺς ἁρμονικοὺς ὤμους, μὲ τὸ κανονικὸν ἡλιοκαμένον σῶμα, νέου. Δὲν ζητοῦμεν κἂν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθεωροῦντο ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἐγνώριζαν οὔτε γράμματα, οὔτε κολύμβησιν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν παροιμίαν «μήτε γράμματα μήτε νεῖν ἐπίστασθαι» (Πλατ. Νομ. 3, 9).

Παρομοία ἀπαίτησις θὰ ἐθεωρεῖτο καὶ θὰ ἦτο πράγματι οὐτοπία.

Ἡ διαπίστωσις ὅμως τῆς στατιστικῆς μας, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐλεεινὰ. Τὰ τέκνα μιᾶς καθαρῶς ναυτικῆς χώρας δὲν γνωρίζουν σήμερον, κατὰ ἕνα μέγα ποσοστόν, κολύμβησιν.

Πολλοὶ εἶνε οἱ λόγοι ποὺ μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν τοῦ νεροῦ. Διότι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ νερό, ὁ ἀέρας καὶ ὁ ἥλιος εἶνε ὁ ἁπλοῦς καὶ ὑγιὴς πολιτισμός, ποὺ ἐσήμαινεν ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ σημαίνει καὶ σήμερα ἀκόμη ἰσορροπίαν καὶ ἁρμονίαν ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ ψυχικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις δὲν εἶνε παρὰ προέκτασις τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ὠνόμασε «ναὸν τοῦ πνεύματος».

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μας εἴδαμεν ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ παρετάξαμεν, μόλις 20 % τῶν Ἑλλήνων γνωρίζουν κολύμβησιν. Ὅπως θὰ φανῇ ἀπὸ τὰ κατωτέρω, ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζεται τελευταία μεταξὺ ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης εἰς τὸν πίνακα τῆς κολυμβητικῆς ἱκανότητος.

ΕΙΣ ΤΑ ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ

Διὰ νὰ λάβῃ ἡ καταρτισθεῖσα στατιστική μας γενικώτερον χαρακτῆρα καὶ νὰ καταστῇ δυνατὴ σύγκρισις τῆς κολυμβητικῆς κινήσεως τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἄλλων κρατῶν, ἀπεστείλαμεν πλῆρες ἐρωτηματολόγιον πρὸς τὰς Κολυμβητικὰς Ὁμοσπονδίας τῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης, μὲ τὰ ἀκόλουθα ἐρωτήματα:

α) Πόσοι ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν γνωρίζουν κολύμβησιν ἐκ τῶν κατοίκων τῆς χώρας σας;

β) Πόσοι ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν γνωρίζουν κολύμβησιν ἐκ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολείων σας;

γ) Διατίθενται ἰδιαίτεραι ὧραι ἐκ τοῦ προγράμματος τῶν σχολείων διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς κολυμβήσεως;

δ) Πόσαι κολυμβητικαὶ δεξαμεναὶ χειμεριναὶ καὶ πόσαι θεριναὶ ὑπάρχουν ἐν λειτουργίᾳ εἰς τὴν χώραν σας;

Τὸ ἀνωτέρω ἐρωτηματολόγιον ἀπεστάλη εἰς τὰς Κολυμβητικὰς Ὁμοσπονδίας 16 Κρατῶν τῆς Εὐρώπης ἐκ τῶν ὁποίων ἀπήντησαν αἱ Ὁμοσπονδίαι:

Γερμανίας, Πολωνίας, Ἑλβετίας, Βουλγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Γαλλίας, Σουηδίας, Δανίας, Οὐγγαρίας καὶ Ἀγγλίας.

Ἐπὶ τῶν δύο πρώτων ἐρωτημάτων οὐδεμία ἐκ τῶν Ὁμοσπονδιῶν ἠδυνήθη νὰ μᾶς δώσῃ σαφεῖς καὶ ἠκριβωμένους ἀριθμούς, διότι εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω Κρατῶν κατηρτίσθη παρομοία στατιστική.

Ἡ Πολωνικὴ Ὁμοσπονδία ὑπολογίζει εἰς 40 % τὸ ποσοστὸν τῶν γνωριζόντων κολύμβησιν κατοίκων της, ἡ Τσεχοσλοβακικὴ εἰς 40 % ἐπίσης καὶ εἰς 50 % τοὺς γνωρίζοντας κολύμβησιν ἐκ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν σχολείων, ἡ Σουηδικὴ εἰς 35 % τῶν κατοίκων της γενικῶς ἀπὸ ἡλικίας 10 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἡ Δανικὴ Ὁμοσπονδία ὑπολογίζει εἰς 30 % τὸ ποσοστὸν ἐκ τοῦ πληθυσμοῦ, εἰς 60 % τὸ ποσοστὸν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς Κοπεγχάγης καὶ τῶν πόλεων ὅπου ὑπάρχουν κολυμβητικαὶ δεξαμεναὶ καὶ εἰς 20 % τῶν μαθητῶν τῶν ἄλλων ἐπαρχιακῶν πόλεων. Οἱ Οὔγγροι ὑπολογίζουν τὸ ποσοστὸν τῶν γνωριζόντων κολύμβησιν μαθητῶν τῆς Βουδαπέστης εἰς 75 % καὶ εἰς 55 % τῶν ἄλλων ἐπαρχιακῶν πόλεων. Οἱ Ἑλβετοὶ εἰς 35 %.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου ἐρωτήματος αἱ ἀπαντήσεις ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Γερμανία: Εἰς τὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν κολυμβητικαὶ δεξαμεναὶ διατίθενται ἰδιαίτεραι ὧραι διὰ κολύμβησιν καὶ ἐντὸς τοῦ μαθήματος τῆς γυμναστικῆς, διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων.

Πολωνία: Διατίθεται μία ὥρα τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν κολύμβησιν τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων, ὅπου ὑπάρχουν δεξαμεναί.

Οὐγγαρία: Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν σχολείων κολυμβοῦν ὑποχρεωτικῶς μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐλήφθη πρὸ διετίας.

Βουλγαρία: Ἡ κολύμβησις διδάσκεται εἰς τὰ σχολεῖα ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῆς Γυμναστικῆς τοὺς μετεκπαιδευθέντας εἰδικῶς μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα καὶ ὅπου τοῦτο εἶνε δυνατόν.

Ἑλβετία: Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις οἱ μαθηταὶ κολυμβοῦν ὑποχρεωτικῶς μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα.

Τσεχοσλοβακία: Ἔχουν καθορισθῆ ὡρισμέναι πόλεις ὅπου ἡ κολύμβησις διδάσκεται 2 ὥρας τὴν ἑβδομάδα ἐπὶ 10 ἑβδομάδας τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Τὸ μέτρον ἐφαρμόζεται δοκιμαστικῶς καὶ θὰ ἐπεκταθῇ ἀργότερον καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις.

Γαλλία: Ἐκτὸς 2—3 πόλεων δὲν διατίθενται εἰδικαὶ ὧραι διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς κολυμβήσεως εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων. Λειτουργοῦν ὅπως κατὰ τὸ θέρος ἄπειραι ἰδιωτικαὶ σχολαὶ κολυμβήσεως ἐν Γαλλίᾳ.

Σουηδία: Ἡ κολύμβησις δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς μαθητάς.

Δανία: Ἡ ἀπάντησις τῆς Δανικῆς Ὁμοσπονδίας περιλαμβάνει τὰ κάτωθι: Πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σᾶς γνωρίσωμεν ὅτι αἱ ἀκταὶ τῆς Δανίας ἔχουν μῆκος 7.500 χιλιομέτρων καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ κολυμβητικαὶ ἐγκαταστάσεις εἰς τὰς ἀκτάς, παρὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς λίμνας εἶνε ἐλάχισται. Ἡ κολυμβητικὴ περίοδος ἀρχίζει ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ ὕδατος φθάσῃ τοὺς 12—13ο κελσίου καὶ διαρκεῖ συνήθως ἀπὸ τῆς 15 Ἰουνίου μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου.

Αἱ διακοπαὶ τῶν σχολείων διήρκουν μέχρι πρό τινος ἀπὸ 1ης Ἰουλίου—13 Αὐγούστου, ἤδη ὅμως νέος νόμος καθορίζει τὰς διακοπὰς ἀπὸ 20 Ἰουνίου—15 Αὐγούστου πιστεύομεν δὲ ὅτι τοῦτο θ' ἀποβῇ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς μαθητικῆς κολυμβήσεως.

Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν στατιστικὴν διὰ νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ πρῶτον σας ἐρώτημα. Κατὰ τοὺς μετριωτέρους μας ὅμως ὑπολογισμοὺς 30—40 % ἐκ τῶν κατοίκων μας γνωρίζουν κολύμβησιν.

Τὸ μάθημα τῆς κολυμβήσεως εἶνε προαιρετικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν σχολείων μας.

Τὸ 1936 ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς Κοπεγχάγης 40 % ἠκολούθησαν εἰδικὰ μαθήματα κολυμβήσεως. Εἰς ἄλλας πόλεις τὸ ποσοστὸν ἀνῆλθεν εἰς 60 % καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας εἰς 30 %.

Ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς Δανίας 17 % μένουν εἰς τὴν Κοπεγχάγην, 22 % εἰς τὰ ἄλλα κέντρα καὶ 61 % εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὑπολογίζομεν ὅτι σήμερον γνωρίζουν ἐν Δανίᾳ κολύμβησιν τὰ 40 % τῶν μαθητῶν (60 % ἐν Κοπεγχάγῃ εἰς 20 % % εἰς τὰς ἐπαρχας). Κατὰ τὴν κολυμβητικὴν περίοδον μία ἐκ τῶν τριῶν καθ' ἑβδομάδα ὡρῶν γυμναστικῆς διατίθεται διὰ τὴν κολύμβησιν, εἰς δὲ τὰς πόλεις ὅπου ὑπάρχουν κολυμβητικαὶ δεξαμεναὶ οἱ μαθηταὶ κολυμβοῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

Δὲν θεωρῶ ἄσκοπον νὰ γνωρίσω ὅτι ζωηρότατον ἐξεδηλώθη τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Κολυβητικῶν Ὁμοσπονδιῶν τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ἀνωτέρω κρατῶν διὰ τὴν στατιστικήν μας. Διὰ τῶν ἐγγράφων των αἱ ξέναι Ὁμοσπονδίαι παρακαλοῦν ὅπως εὐθὺς ὡς συμπληρώσωμεν τὴν ἐργασίαν μας, διαβιβάσωμεν τὰ πορίσματα ἵνα λάβουν γνῶσιν τῶν συγκεντρωθεισῶν πληροφοριῶν καὶ προβοῦν εἰς τὸν καταρτισμὸν ἀναλόγων στατιστικῶν.

◆◆

Αὐτοὶ εἶνε οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους, ὅπως ἀνέπτυξα εἰς τὰ δύο ἄρθρα μου, ἐπιβάλλεται νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ καταστῇ ἡ κολύμβησις, τὸ «Ἐθνικὸν ἀγώνισμα τῶν Ἑλλήνων».

ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Τζὼν Μπόρικαν

Ὁ νέος Νέγρος πρωταθλητὴς τοῦ Α.Κ. Σόρι, Τζὼν Μπόρικαν τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς, εἶνε τὸ νέον ἀθλητικὸν ἀστέρι, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦν εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Μπόρικαν τόσε ἠκούσθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅταν ἐκέρδισεν τὴν δευτέραν νίκην εἰς τὰ 400μ. ἐμπόδια τοῦ Ἀμερικανικοῦ πρωταθλήματος (1938) καὶ ὅταν ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ὁμάδα ποὺ ἠγωνίσθη εἰς Γερμανίαν, ὅπου ὁ νεαρὸς Μπόρικαν μόλις μὲ διαφορὰν στήθους ἔχασε τὰ 400 μ. ἐμπόδια ἀπὸ τὸν συμπατριώτην του Πέτερσον.

Ὁ Μπόρικαν ἔτρεξεν εἰς Εὐρώπην τὰ 400 μ. εἰς 48.8 (Βουδαπέστη), ἐκέρδισε τὰ 800 μ. τοῦ ἐφηβικοῦ πρωταθλήματος τοῦ 1938 καὶ ἐπέτυχε 3304 βαθμοὺς εἰς τὸ πένταθλον.

Ἐφέτος ἐκέρδισεν ὅλους τοὺς δρόμους ἀπὸ 600—1000 γυάρδες τῶν κλειστῶν στίβων καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Κάνιγχαμ, τὸν Φένσκε, Λάς, Γούντροφφ καὶ ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς πρωταθλητὰς τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς.

Ἡ Γερτρούδη Ἔντερλε

Ὅσοι θυμοῦνται αὐτὸ τὸ ὄνομα γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἔντερλε εἶνε ἡ περίφημος κολυμβήτρια, ποὺ κατέχει τὸ ρεκὸρ διάπλου τῆς θαλάσσης τῆς Μάγχης ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Γαλλίας εἰς τὰς Ἀγγλικάς, εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γκρήνουϊτς.

Πρὸ μερικῶν ἐτῶν, ἡ Ἔντερλε, διάσημος πλέον ἀπὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ διάπλου τῆς Μάγχης, προπονουμένη εἰς μίαν κολυμβητικὴν δεξαμενήν, ὑπέστη κάποιο ἀτύχημα, ποὺ τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα εἰς τὸ κρεββάτι ἑνὸς νοσοκομείου. Ἡ Ἔντερλε ὑπέβαλε μήνυσιν κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς δεξαμενῆς καὶ ἐζήτησεν ἀποζημίωσιν 40 χιλιάδων δολλαρίων. Ἡ ὑπόθεσις ἐκράτησεν ἀρκετὰ χρόνια, ἕως ὅτου πρὸ μηνὸς ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἐπιδικάζει τὸ ποσὸν εἰς τὴν Ἔντερλε, ἡ ὁποία — ἂς σημειωθῇ — ἐξῆλθε κατ' αὐτὰς τοῦ νοσοκομείου, ἰαθεῖσα πλήρως.

Τριάντα ρεκὸρ

Εἰς τὴν Κοπεγχάγην ἡ Δανὶς πρωταθλήτρια τοῦ κόσμου εἰς τὴν κολύμβησιν Ράγκχιλδ Χβέγκερ κατέρριψεν ἕνα ρεκόρ. Μὲ 59.7 ἐτερμάτισε τὶς 100 γυάρδες κρόουλ καὶ ἀπέσπασε τὸ ρεκὸρ ἀπὸ τὴν συμπατριώτισσάν της Ντὲν Οὔντεν (59.9). Εἰς τὰ 100 μ. ἡ Χβέγκερ ἐνίκησε μὲ τὸν θαυμάσιον χρόνον 1:06.

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας της ταύτης ἡ Χβέγκερ θέτει ὑπὸ τὴν κατοχήν της τὸ τριακοστὸν (30) ρεκὸρ τῆς κολυμβήσεως. Δηλαδὴ κατέχει τὰ παγκόσμια ρεκὸρ τῆς κολυμβήσεως.

ΕΝΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΥΠΟ Π. ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Γεώργιος Συμιακὸς διορίζεται δάσκαλος σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Γενῆ Λιμάνι, τῆς Σμύρνης, ὅπου ζῇ ὁλομόναχος ζωὴ ἀσκητικὴ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ μάννα του καὶ τὰ τρία ἀδερφάκια του, ποὺ ζοῦν στὴ Χίο. Ἐκεῖ ἐρωτεύεται τὴν κόρη τοῦ προεστοῦ τὴν ὡραία Μαριγούλα, ποὺ ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὸν ἔρωτά του. Τὶς ἴδιες μέρες ὅμως φθάνει στὸ χωριὸ ἕνας Τοῦρκος πασᾶς μὲ τὸ χαρέμι του. Μιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες του ἐρωτεύεται παράφορα τὸν δάσκαλο καὶ καταφέρνει νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ σπίτι της, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴν ἀγάπη τῆς Μαριγούλας. Ἐκεῖ μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της τὸν καταφέρνει νὰ δεχθῇ τὸν ἔρωτά της.

Ὁ δάσκαλος ἀφίνει τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ὅταν ἡ ὡραία χανούμισσα τοῦ προτείνει νὰ φύγουν δὲν βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ καὶ φεύγει μαζί της. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ χωριὸ ξεσπάει μεγάλο σκάνδαλο μὲ τὴ φυγὴ τοῦ δασκάλου, ἡ δὲ Μαριγούλα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

7ον

Ὁ Συμιακὸς ἔνοιωσε ἕνα σκοτάδι νὰ σκεπάζῃ τὰ μάτια του καὶ ἡ πίπα τοῦ ναργιλέ του ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο. Πλήρωσε τὸ γκαρσόνι, βγῆκε ἔξω παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος καὶ πῆρε ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Ἔνοιωθε ὅτι θἄπεφτε στὸ δρόμο.

Ὁ Συμιακὸς μπαίνοντας στὸ σπίτι του, ξαπλώθηκε ἀμέσως στὸ κρεββάτι του. Εἶχε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ ἠρεμήσῃ ἡ ψυχή του. Ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του δὲν ἐφρόντισε νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Οἱ σκέψεις του τώρα ἄρχισαν νὰ ξεκαθαρίζουν. Μιὰ μεγάλη καὶ ἀπερίγραπτη χαρὰ πλημμύριζε τὴν ψυχή του στὴ σκέψι ὅτι ἡ Μαριγούλα τὸν ἀγαποῦσε τόσο ὥστε δὲν θέλησε νὰ παντρευτῇ, προτιμῶντας νὰ κλεισθῇ στὸ μοναστῆρι. Καὶ ἀπεφάσισε ὅπως τὸ ταχύτερο ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Χίο.

«Θὰ πάω —ἐσκέπτετο— στὸ μοναστῆρι ποὺ εἶνε κλεισμένη ἡ ἀγαπημένη μου Μαριγούλα, θὰ πέσω στὰ πόδια της, θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην καὶ θὰ τὴν πάρω νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου. Θὰ γυρίσω ἔπειτα μαζύ της στὸ μικρὸ χωριό της καὶ θὰ ζήσω γιὰ πάντα μαζύ της μιὰ ζωὴ ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη, μακρυὰ ἀπὸ τὴ βρῶμα τῶν μεγαλουπόλεων. Ἡ περιπέτειά μου μὲ τὴν Ζεκιριὲ θὰ ξεχαστῇ. Μιὰ νεανικὴ τρέλλα καὶ τίποτε περισσότερο».

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἐγαλήνεψε τόσο πολὺ ἡ ψυχή του, ὥστε ᾐσθάνετο ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ντιντῆ καὶ ὅλους τοὺς παλιανθρώπους φίλους του, ποὺ ξεμυάλισαν τὴν Ζεκιριὲ καὶ στάθηκαν ἀφορμὴ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δίχτυα της ὥστε νὰ μπορῇ ἐλεύθερος πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του Μαριγούλα. Σιγὰ - σιγὰ ἔνοιωθε νὰ βαραίνῃ τὰ μάτια του ἕνας γλυκύτατος ὕπνος, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ν' ἀνοίγῃ καὶ σὲ λίγο ἐλαφρὰ βήματα στὸ διάδρομο ποὺ πλησίαζαν στὸ δωμάτιό του.

— Κάποιος νυκτοκλέπτης θἆναι, ψιθύρισε ὁ Συμιακός.

Καὶ ἀποφασισμένος νὰ τὸν συγχωρήσῃ, σηκώθηκε χαμογελῶντας ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ κάμῃ δυὸ βήματα καὶ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε καὶ στὸ κατώφλι της φάνηκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ ὀμορφιὰ καὶ γεμάτη ἀρώματα μεθυστικὰ ἡ... Ζεκιριέ.

◆◆

Πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι τοῦ Συμιακοῦ γιὰ νὰ ταράξῃ καὶ πάλιν τὴν μόλις ἠρεμήσασαν ψυχήν του ἡ ἐξωτικὴ αὐτὴ γυναῖκα;

Ἡ Ζεκιριέ, ὅταν εἶδε στὸ ἐξοχικὸ κέντρο τοῦ Κοκαργιαλῆ τὴ σκηνὴ ποὺ παραπάνω περιγράψαμε, ὅταν εἶδε τὸν Συμιακὸ περήφανο καὶ γενναῖο ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ τόση περιφρόνησι τοὺς Μοναμῆδες, ὅταν εἶδε τὸν Ντιντῆ, τὸν Τοτὸ, τὸν Κοκὸ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ρίχνωνται σὰν χοῖροι γιὰ νὰ μαζέψουν ἀπὸ τὸ δάπεδο τὰ μαργαριτάρια τοῦ κολλιὲ καὶ τὶς λίρες ποὺ σκόρπισε ὁ Συμιακός, ὅταν ὕστερα τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ παίρνοντας μαζύ του μιὰ ἀπὸ τὶς γυναικοῦλες ποὺ, ὅπως κι' αὐτή, πουλοῦσε τὴν ἡδονή, ἔνοιωσε μέσα της μιὰ ταπείνωσι γιὰ τὸν ἑαυτό της, μιὰ περιφρόνησι γιὰ τοὺς ἐρωμένους της καὶ ἕνα θαυμασμὸ γιὰ τὸν ἄνδρα της. Χωρὶς νὰ πῇ τὴν παραμικρὴ λέξι, σηκώθηκε κι' αὐτὴ καὶ ἀφήνοντας τοὺς φίλους της νὰ μαζεύουν τὶς λίρες τοῦ Συμιακοῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ καταγώγιο καὶ ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τὸν Συμιακό, ἀποφασισμένη νὰ πέσῃ στὰ πόδια του, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ αἰώνιον ἔρωτα καὶ ἀφοσίωσι. Δὲν τὸν ἐπρόφθασε ὅμως. Ὁ Συμιακὸς καὶ ἡ μικρούλα ἁμαρτωλὴ εἶχαν μπῆ ἤδη στὸ βαποράκι ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως. Καὶ τότε ἡ Ζεκιριέ, χωρὶς οὔτε νὰ σκεφθῇ κἂν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ καταγώγιο, ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὴ Σμύρνη στὸ σπίτι της, μὲ ἀμάξι καὶ ἐν ἀνάγκῃ πεζῆ.

Ἐπεζοπόρησε μέχρι τοῦ Κιοστεπὲ, ὅπου ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ βρῇ ἕνα ἀμάξι καὶ μπαίνοντας μέσα διέταξε τὸν ἀμαξᾶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ Σμύρνη, στὴν ὁδὸν Τρέσσα.

Ἔτσι ἔφτασε στὸ σπίτι της τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιρνε ὁ ὕπνος τὸν Συμιακὸ καὶ καθὼς ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη, τὴν ἄνοιξε ἀμέσως χωρὶς θόρυβο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο.

— Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; Τί γυρεύεις ἐσὺ μέσα στὸ σπίτι μου; τῆς κάνει ἀγριεμμένος.

Ἐκείνη ὅμως χωρὶς καθόλου νὰ ταραχθῇ ἀπὸ τὸ θυμωμένο ὕφος τοῦ ἀνδρός της, ἐκάρφωσε στὰ μάτια του τὸ βλέμμα της, τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ ἦταν ἱκανὸ νὰ ξεμυαλίσῃ χίλιους ἁγίους καὶ παίρνοντας ὕφος μετανοούσης ἁμαρτωλῆς, τοῦ λέγει μὲ χαϊδευτικὴ φωνή:

— Γιῶργο μου, μὴ μὲ διώχνεις. Παραδέχομαι πὼς φάνηκα σκληρὴ ἀπέναντί σου, παραδέχομαι πὼς σοῦ πίκρανα τὴν ψυχή. Συγχώρησέ με ὅμως, γιατὶ εἶμαι μιὰ γυναῖκα ἄμυαλη. Δὲν τὤξερα πὼς μ' ἀγαπᾷς τόσο. Δὲν τὤξερα πὼς εἶσαι τόσο μεγάλος καὶ τόσο δυνατός. Ἀπόψε κατάλαβα τὴν ἀξία σου. Ἀπόψε εἶδα τί ἀξίζεις ἐσὺ καὶ τί ἀξίζουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ παλιανθρωποι... Μὴ μὲ διώχνεις, Γιῶργο μου.

— Φύγε! Δὲν ἔχεις πειὰ καμμιὰ θέσι ἐδῶ, τῆς ἀπάντησε ὁ Συμιακός, ποὺ ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε ἡ Ζεκεριὲ εἶχε τὸ μάτι του καρφωμένο στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου, γιατὶ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὸ φοβερὸ βλέμμα τῆς γυναίκας του.

— Νὰ φύγω! Μὰ εἶσαι λοιπὸν τόσο σκληρός; Γιατί δὲν μὲ βοηθεῖς νὰ φύγω ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ποὺ γιὰ χατῆρι σου ἄφησα τὸν ἄνδρα μου, τὰ πλούτη μου καὶ τὰ ἀγαθά μου καὶ σὲ ἀκολούθησα; Δὲν εἶμαι ἐγώ, ποὺ σοῦ χάρισα τόσες στιγμὲς εὐτυχίας;

Καὶ ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ἡ πονηρὴ Ζεκιριέ, ξεκούμπωσε σιγὰ - σιγὰ τὸ κορσάζ της, σὲ σημεῖο ὥστε νὰ φαίνεται ἕνα μέρος τοῦ ἀλαβάστρινου στήθους της καὶ μὲ μιὰ γρήγορη, χαριτωμένη κίνησι ὥρμησε καὶ κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ Συμιακοῦ. Ἐκεῖνος ἔκαμε νὰ τὴν ἀπωθήσῃ, ἀλλὰ τὰ στεφανωτὰ καὶ φιλντισένια μπράτσα τῆς Ζεκιριὲ τὸν ἔσφιγγαν σὰν δυὸ ἐξωτικὰ φείδια. Ἔκαμε νὰ μιλήσῃ, μὰ ἔνοιωσε πὼς τὸ στόμα του ἦταν σφραγισμένο ἀπὸ δυὸ μυρωμένα, ζεστὰ καὶ κατακόκκινα σὰν κεράσια τοῦ Νυμφαίου χείλη. Ἀνέπνεε πάλι τὸ ἄρωμα τῆς Ζεκιριέ, τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο ποὺ τόσο τὸν μεθοῦσε, τὰ μέλη του ἄρχισαν νὰ παραλύουν, ἡ σκέψις του νὰ σκοτίζεται καί...

Ἡ σάρκα ἐθριάμβευσε ἄλλη μιὰ φορά.

◆◆

Κατὰ τὴν αὐγὴ ὁ Συμιακὸς ἐξύπνησε. Πρὶν ἀνοίξῃ τὰ μάτια του καλά, ἐσκέφθηκε πὼς ὅλα ἦσαν ἕνα ὄνειρο καὶ χάρηκε ποὺ ξύπνησε. Ἡ ἐλαφρὴ ὅμως ἀναπνοὴ τῆς γυναίκας του, ποὺ κοιμότανε δίπλα του ἥσυχη, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀπάτη.

Δὲν ἦταν ὄνειρο λοιπόν. Ἦταν πραγματικότης.

Ἄναψε τὸ φῶς. Καὶ εἶδε τότε τὸ ἡμίγυμνο κορμὶ τῆς Ζεκιριέ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ γαληνεμένη θάλασσα ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔλειπαν οἱ ἰριδισμοί.

«Τί κρῖμα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ θεῖο κορμὶ νὰ βρίσκεται μιὰ τόσο βρωμερὴ ψυχή!» σκεφτόταν ὁ Συμιακός, καθὼς τὴν ἀπεθαύμαζε.

Μιὰ τρομερὴ ἐπιθυμία τότε τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ. Νὰ χαϊδέψῃ ἐκεῖνον τὸν λαιμό, ποὺ ἦταν ὅμοιος μὲ λαιμὸ κύκνου στὴν ἀσπράδα, νὰ τὸν χαϊδέψῃ πολύ, τόσο πολύ, ὥστε νά... γλυτώσῃ μιὰ γιὰ πάντα κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ δίχτυα τῆς Ζεκιριὲ καὶ ἡ Ζεκιριὲ ἀπὸ τὴ θλιβερὴ ζωὴ ποὺ τὴν περίμενε. Καὶ τόσο πολὺ ζωηρὴ τοῦ ἦταν ἡ ἐπιθυμία αὐτή, ὥστε ὁ νοῦς του σκοτίσθηκε σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μὴν εἶνε εἰς θέσιν νὰ σκεφθῇ τί θὰ ἐγίνετο μετὰ τὸ ἔγκλημα.

Ἡ ζωή του ἦταν πειὰ ποὺ ἦταν χαμένη. Πλησίασε λοιπὸν πάλι στὸ κρεββάτι, ἔβαλε σιγὰ - σιγὰ τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ τῆς Ζεκιριέ, ὅταν βλέπῃ τὰ μάτια της, ἐκεῖνα τὰ μεγάλα καὶ φλογερὰ μάτια, ν' ἀνοίγουν σιγὰ - σιγά. Εἶδε τὰ χείλη της τὰ ἄλικα νὰ διανοίγωνται σ' ἕνα οὐράνιο χαμόγελο καὶ ἄκουσε τὴ μελωδική της φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

—Ἔλα λοιπόν, ἀγαπημένε μου... Σὲ ποθῶ ἀκόμα...

Τὰ χέρια τοῦ Συμιακοῦ τραβήχτηκαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς γυναίκας του...

……

Ἀργά, πολὺ ἀργὰ ξύπνησε ἡ Ζεκιριέ. Δὲν παραξενεύτηκε ὅμως ποὺ δὲν εἶδε τὸν ἄνδρα της πλάϊ της. Ἤξερε πὼς ὁ Συμιακὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ πολὺ μέσα στὸ σπίτι. Θὰ πῆγε γιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἔξω.

Σηκώθηκε κι' ἐκείνη καὶ ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὸ σπίτι της, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Μαγείρεψε, καὶ τὸ μεσημέρι ἔστρωσε τὸ τραπέζι καὶ περίμενε τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐφάνηκε οὔτε τὸ μεσημέρι, οὔτε τὸ βράδυ, οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε ὕστερα ἀπὸ βδομάδες.

Ὁ Συμιακὸς χάθηκε ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἡ Ζεκιριὲ ἔμεινε μόνη. Στὴν ἀρχὴ λυπήθηκε, ἀλλὰ ὕστερα τὸ πῆρε ἀπόφασι καί... ξανάρχισε τὴν πρώτη της ζωή. Φίλους εὕρισκε πολλοὺς καὶ τοὺς ἄλλαζε τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ ἀλλάζει καὶ εἰς τὰ παπούτσια του.

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε τί ἔγινε ὁ δυστυχὴς σύζυγος τῆς Ζεκιριέ.

Πολὺ πρὶν ξυπνήσῃ ἡ Ζεκιριέ, εἶχε ξυπνήσει ὁ Συμιακός. Σηκώθηκε, ντύθηκε καὶ καθίζοντας σὲ μιὰ πολυθρόνα βυθίστηκε σὲ διαλογισμούς. Ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ συνέλθῃ ὕστερ' ἀπὸ τὶς δραματικὲς περιπέτειες τῆς περασμένης νύκτας.

Ἐσυχαίνετο τὸν ἑαυτό του, πρῶτα γιὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔδειξε ἀπέναντι τῆς Ζεκιριὲ καὶ τὴν ἄφησε νὰ μπῇ στὸ σπίτι του καὶ δέχτηκε πάλι τὰ φιλιά της καὶ τὰ χάδια της, καὶ δεύτερο γιατὶ σκέφθηκε ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴ νὰ ἐγκληματίσῃ, σκοτώνοντας μιὰ γυναῖκα, ἐνῷ μποροῦσε κάλλιστα νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποφάσισε νὰ κάμῃ. Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι σιγὰ - σιγὰ γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ ἡ Ζεκιριὲ καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὴν προκυμαία, ὅπου πέρασε τὴν ὥρα του καπνίζοντας ναργιλὲ στὸ καφενεῖον «Κρήνη» καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας μπῆκε στὸ ἀτμόπλοιον «Σάμος» τοῦ Πανταλέοντος, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Χίο, ὅπου καὶ ἀποβιβάσθηκε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Εἰς βοήθειαν τοῦ ἀποκλεισθέντος εἰς τὴν πολικὴν περιοχὴν ἀπὸ τοὺς πάγους φιλανδικοῦ ἱστιοφόρου «Ὀλστρογκ» ἔσπευσαν νορβηγικὰ καὶ σοβιετικὰ παγοθραυστικά, τὰ ὁποῖα μὲ ὑπερανθρώπους προσπαθείας κατώρθωσαν νὰ διασώσουν τὸ πλήρωμα. Τὸ σκάφος ἔχει ὑποστῇ πολλὰ ρήγματα, ἡ δὲ διάσωσίς του εἶνε προβληματική. Ἡ βύθισίς του θεωρεῖται ἀναπόφευκτος, μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ κλοιοῦ τῶν πάγων, οἱ ὁποῖοι φράζουν τώρα τὰ ρήγματα καὶ συγκρατοῦν τὸ ἱστιοφόρον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

— Ζητεῖται δάνειον 5 ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐξοφλητέον εἰς δεκαδράχμους ἐτησίας δόσεις.

— Κύριος σοβαρός, ἀποθανὼν πρὸ ἑπταμήνου, πωλεῖ τὰ κουστούμια του εἰς τιμὴν εὐκαιρίας.

— Ἐνοικιάζεται ψαθάκι εἰς καλὴν κατάστασιν διὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας.

— Πυγμάχος καὶ ποδοσφαιριστὴς συνάμα παραδίδει μαθήματα ἀναβάσεως εἰς ἀθηναϊκὸν τρὰμ ἐν ὥρᾳ συνωστισμοῦ.

— Ἀσφαλίσατε τὴν ζωήν σας κατὰ παντὸς κινδύνου. Ἀποταθῆτε εἰς τοὺς κ.κ. Βάϊντμαν, Μιλλιὸν, Κολὲτ καὶ Σία, Παρισίους.

■

ΝΕΑΙ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΙ

Διαπρεπὴς πυγμάχος ἀναλαμβάνει, ὅταν τοῦ μιλήσετε ἄσχημα, νὰ σᾶς κολλήσῃ στὸν τοῖχο.

■

ΔΙΚΑΙΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Αἱ Ἀγγλίδες ὑπηρέτριαι καὶ καμαριέρες ὑπέβαλον ὑπόμνημα, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ καθιέρωσις... τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας.

«Δὲν εἶνε πειὰ προκοπή, τονίζουν οἱ δοῦλες εἰς τὸ ὑπόμνημά των. Ἐμαύρισε τὸ μάτι μας γιὰ φαντάρο».

■

ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Μόλις τώρα κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον. Ἄρα οἱ γυναῖκες δὲν μοῦ προκαλοῦν πειὰ ἐνδιαφέρον.

◇◇◇

Ἔχω ἕνα φίλον ταμίαν σὲ μιὰ Τράπεζα. Ἄρα πρέπει νὰ τοῦ τηλεφωνήσω πότε φεύγει τὸ πρῶτο πλοῖο γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

◇◇◇

Τὸ μετεωρολικὸ δελτίο γράφει, ὅτι σήμερα θὰ ἔχουμε θαυμάσιο καιρό. Ἄρα πρέπει νὰ πάρω ὀμπρέλλα.

Ο ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ

■

ΝΕΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ

Οἱ κ.κ. Μιάχα, Κασάδο καὶ λοιποὶ κυρίαρχοι τῆς κυβερνητικῆς Ἱσπανίας ἤρχισαν τάς... παραδόσεις των.

■

ΤΟ ΝΕΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Σύννεφο: Ἡ πυτζάμα τοῦ ἡλίου.

Ὀφις: Ὁ πρῶτος ὀπωροπώλης.

Καρέκλα: Τὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγουν τὰ κεφάλια.

Νύχια: Τά... φτυάρια ἀνασκαφῆς τῆς μύτης.

Σπίρτο: Τὸ δόλωμα, μὲ τὸ ὁποῖον ψαρεύουμε τσιγάρο.

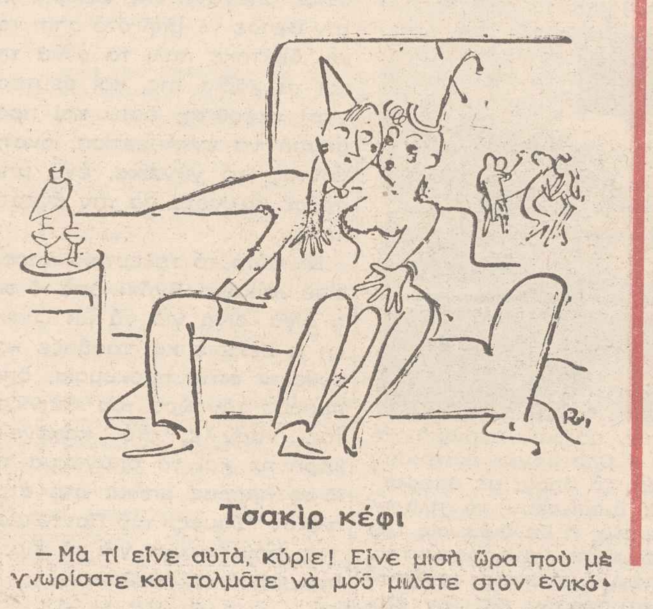

Τσακὶρ κέφι

— Μὰ τί εἶνε αὐτά, κύριε! Εἶνε μισὴ ὥρα ποὺ μὲ γνωρίσατε καὶ τολμᾶτε νὰ μοῦ μιλᾶτε στὸν ἑνικό·

Γεννημένος ἔμπορος

— Τὸ αὐτοκίνητο εἶνε, βέβαια, σαράβαλο, ἀλλὰ τὸ ἀγόρασα γιὰ τὰ λαμπρά του ἐξαρτήματα. Τὸ φτερὸ αὐτό, λόγου χάριν, εἶνε περίφημο.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Προχθὲς δυὸ ζεύγη ἐραστῶν πολὺ ἁρμονικὰ
ἐπῆραν τὴν ἀπόφασι ν' αὐτοχειριασθοῦν.
Οἱ δύο νέοι ἔμειναν στὸν τόπο φυσικά,
οἱ νέες τὰ κατάφεραν καὶ πάλι νὰ σωθοῦν.

◇◇◇

Καὶ οὕτω πως ὁ ἔρωτας ἐζώσθηκε καὶ πάλι
τὴν κάμα, τὸ περίστροφο καὶ μπαίνει μέσ' στὰ ὅλα
καὶ ὅπως πᾶν τὰ πράγματα κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει
πὼς θ' ἀποκτήσῃ προσεχῶς καὶ τὰνκς καὶ πολυβόλα.

◇◇◇

Καὶ οὕτω πως στὰ χρόνια μας Ἐκείνη καὶ Ἐκεῖνος
ποὺ ἀγαπιοῦνται τρυφερὰ
μποροῦνε μὲ χαρὰ
νὰ ποῦνε πὼς ἀκολουθοῦν τὸ «ζῆν ἐπικινδύνως».

◇◇◇

Ὅταν κανεὶς ἐρωτευθῇ ξένοιαστος ἂς μὴ μείνῃ
ἀλλὰ θὰ πρέπει αὐθωρεὶ νὰ βάλῃ τὶς φωνὲς
μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ θὰ πρέπει ν' ἀπευθύνῃ
εὐθὺς τὸ S. O. S.

◇◇◇

«Δρέψατε πάλιν ἐρασταὶ εὐδαίμονες ναρκίσσους»,
μᾶς ἔλεγαν οἱ ποιηταὶ τῆς παλαιᾶς σχολῆς,
ὅταν ὁ ἔρως ἦτανε ἀπηλλαγμένος μίσους
καὶ ὅταν δὲν μᾶς ἔβαζε ποτὲ ἐντὸς βολῆς.
Μὰ τώρα, ποὺ ὑπέστησαν αὐτὰ ἀνατροπὴ
κι' ὡς βλέπουμε, στὸν ἔρωτα συμβαίνουν τόσα θαύ-
(ματα,
μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ:
— Δρέψατε πάλιν, ἐρασταί, δρέψατε πάλιν... τραύ-
(ματα.

◇◇◇

Ἔλεγαν πὼς ὁ Ἔρωτας μᾶς ὁδηγεῖ στὴν στέψι.
Μὰ πῶς μπορεῖ κανεὶς αὐτὸ τώρα νὰ τὸ πιστέψῃ,
ὅταν συχνὰ οἱ ἐρασταὶ καλοῦνε γιὰ κουμπάρο
στὸ γάμο τους τὸ Χάρο;

◇◇◇

Μ' αὐτά, ὅπου συνέβησαν τὶς τελευταῖες μέρες
φοβοῦμαι ὅτι προσεχῶς στοὺς γάμους τακτικὰ
ἀντὶ νὰ διανέμωνται εἰς ὅλους μπομπονιέρες
θὰ δίδωνται... ἐπίδεσμοι καὶ ἀντισηπτικά.

◇◇◇

Θὰ πρέπει τροποποίησις νὰ γίνῃ φυσικὰ
καὶ στὰ κοινωνικά.
Ἤτοι εἰς ἕνα φίλον μας, πολὺ ἀγαπητὸν
ὅστις ἀρραβωνιάστηκε μιὰ νεαρὰ Ἀτθίδα
εἶνε πολὺ σωστὸν
σήμερα νὰ τοῦ γράψουμε εἰς τὴν ἐφημερίδα:
«Ἠρραβωνίσθησαν προχθὲς ὁ Κ. μὲ τὴν Ρ.
οἵτινες ἐλατρεύοντο ἀπὸ πολὺν καιρό.
Τοὺς εὔχομαι εἰλικρινῶς τὴν κάθε εὐτυχίαν.
Εὔχομαι δὲ καὶ εἰς τοὺς δυό... ἀπόπειραν ταχεῖαν».

◇◇◇

Δὲν φαίνεται ἀπίθανον, ὅτι σ' αὐτὴν τὴν πόλι
κριτήριον τοῦ ἔρωτος θὰ γίνῃ τὸ πιστόλι.
Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ μιὰ νέα ἐρωτευμένη
θὰ εἶν' εὐτυχισμένη,
ὅταν ὁ φίλος της ἀντὶ φιλιὰ καὶ ἀγκαλιὲς
τῆς ρίξῃ κατακέφαλα κάμποσες πιστολιές.

◇◇◇

Καὶ ἴσως καὶ ν' ἀκούσουμε στὰ χρόνια μας, ὦ φίλοι,
παράπονον περίεργον ἀπὸ γυναίκας χείλη.
Ἤτοι μπορεῖ ν' ἀκούσουμε μιὰ νεαρὰ νὰ λέῃ
κι' ὀδυνηρῶς νὰ κλαίῃ:
— Αὐτὸς ὁ Ἀναξίμανδρος δὲν μ' ἀγαπᾶ. Τὸ ξέρω.
Εἶνε πολὺ ἀχάριστος. Μὲ κάνει κι' ὑποφέρω.
Μοῦ φέρνεται ὁ ἄκαρδος πάντοτε τρυφερὰ
καὶ δὲν μέ... πυροβόλησε οὔτε κἂν μιὰ φορά.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΤΙΜΕΣ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Μιὰ τουαλέττα στοιχίζει ἕνα «ναὶ» μόνον.
Ἕνα ραδιόφωνο... τὴν ἡσυχίαν τῶν γειτόνων.
Μία γραπτὴ ἀνοησία στοιχίζει πολλὲς κόλλες.
Ὁ Ἱππόδρομος... πολλὰ ζευγάρια σόλες.

◇◇◇

Ὁ ἔρως τοῦ φτωχοῦ στοιχίζει παγκάκι καὶ φεγγάρι.
Ὁ καφὲς ὅσο καὶ τὸ κριθάρι.
Τὸ πάχος στοιχίζει ὑφάσματος περισσότερες πήχεις.
Ὁ τίτλος «κόμης»... τρίχες.

◇◇◇

Ἡ τιμὴ σήμερα δὲν ἔχει μιὰ δεκάρα.
Πολλοὶ φίλοι στοιχίζουν... τὸ πακέττο μας τὰ τσιγάρα.

Ο ΜΠΑΚΑΛΗΣ

■

ΡΕΣΙΤΑΛ ΒΙΟΛΙΟΥ

Ἡ κ. Ξανθίππη Ἀσυμμάζευτου συνέστησε αὐστηρῶς εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ πάψῃ νὰ ξενυχτᾷ καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ νωρὶς στὸ σπίτι. Ἀλλ' αὐτός... τὸ βιολί του.

■

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ: «Χτύπα! Ξύλο!..»
ΑΚΑΔΗΜΙΑ: «Χαμένα νειάτα».
ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ: «Χαρούμενα μαγουλάκια»

■

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Ἐπέρχεται ἀναστάτωσις εἰς τὴν Γραμματικήν. Θὰ ἀλλάξουν ἐν πρώτοις τὰ ὀνόματα τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων.

Ἡ ψιλὴ θὰ ὀνομασθῇ... μετρητόν. Ἡ βαρεῖα θὰ ὀνομασθῇ... Σοφία Σπανούδη. Ἡ δασεῖα θὰ ὀνομασθῇ... κεφαλὴ Τσουκαλᾶ.

Θὰ μετονομασθοῦν ἐπίσης καὶ οἱ συλλαβές. Ἡ βραχεῖα συλλαβὴ θὰ ὀνομασθῇ... Μαρίκα Μαντινειοῦ. Πολλὰ γράμματα θὰ ἀλλάξουν ὀνομασίαν. Τὸ ζῆτα θὰ ὀνομασθῇ... Ξενόπουλος. Τὸ ἦττα θὰ ὀνομασθῇ... Τσὰγκ—Κάϊ—Σέκ. Τὸ Δέλτα... πανωλεθρία φιλίππων.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

■

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τί εἶνε κρασί;
— Τὸ συμπλήρωμα τοῦ μεζέ.
— Τί εἶνε μεζές;
— Κάτι ποὺ παίρνεται στὸ τράμ.
— Τί εἶνε τράμ;
— Μέσον ἀργοπορίας.
— Τί εἶνε ἀργοπορία;
— Ἀφορμὴ γκρίνιας τῆς συζύγου.
— Τί εἶνε σύζυγος;
— Ἡ τιμωρία τοῦ ἀνδρός.
— Τί εἶνε ἄνδρας;
— Τὸ κορόϊδο τῆς γυναίκας.
— Τί εἶνε κακόν;
— Κάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴ φυλακή.
— Τί εἶνε φυλακή;
— Ἡ συζυγικὴ ζωή.

Ο ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ

Περιττὸς ἐκφοβισμὸς

— Ἂν εἶνε ἄγριο τὸ σκυλί μου; Γιὰ τολμῆστε νὰ μὲ φιλήσετε καὶ θὰ δῆτε!

ΤΟ ΦΟΒΗΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ...

Η ΠΑΝΤΟΥΦΛΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΙΠΠΗΣ

Ἕνα μεσαιωνικὸ σκίτσο ποὺ παριστάνει [illegible] Ξανθίππην τῆς ἐποχῆς [illegible] ἔργον...

Τὸ ὄνομά της ἔμεινε σύμβολο τῆς δυστροπίας, τῆς γκρίνιας καὶ τῆς γρουσουζιᾶς. Ἀκόμη καὶ σήμερα, μιὰ γυναῖκα ποὺ βασανίζει τὸν ἄντρα της, τὸν γκρινιάζει διαρκῶς καὶ τὸν κακομεταχειρίζεται τὴν λέμε Ξανθίππη.

Ἦταν ὁ μεγαλείτερος τῶν φιλοσόφων, ὁ δυστυχισμένος ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτή, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε περήφανη γιατὶ εἶχε τέτοιον ἄντρα, δὲν ἐγλύκανε ποτὲ τὴ ζωὴ μ' ἕνα χαμόγελο, ἀλλὰ τὸν κατηγοροῦσε διαρκῶς γιὰ τὴν τεμπελιά του καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε [illegible] ἐζοῦσε εἰς βάρος τῆς [illegible] της περιουσίας.

Στὸ σπίτι ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία του ὁ Σωκράτης. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπήγαινε μὲ κανέναν φίλον ἢ ὀπαδόν του γιὰ νὰ συζητήσουν λίγη φιλοσοφία, ἡ Ξανθίππη ἄρχιζε τὴν γκρίνια ὥς ποὺ νὰ βαρεθοῦν νὰ φύγουν ἢ τοὺς ἔλεγε καθαρὰ νὰ τῆς ἀδειάσουν τὴ γωνιά. Κι' ἔτσι ὁ φιλόσοφος, πάντα στενοχωρημένος, πάντα κυνηγημένος ἀπὸ τὸ σπίτι του ἀπ' τὴν μαινάδα ἐκείνη ποὺ τὸν ὑποδεχόταν μὲ τὴν παντούφλα στὸ χέρι, ζητοῦσε καταφύγιο στὰ ξένα σπίτια, στοὺς φίλους του, γιὰ νὰ ξαναπάῃ στὸ σπίτι του κατὰ τὰ ξημερώματα, μεθυσμένος, ἀλλὰ χορτᾶτος.

Δὲν ξέρουμε πόσο πιὸ μεγάλος θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Σωκράτης χωρὶς τὴν Ξανθίππη, ἔχοντας δίπλα του μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ τὸν ἐμπνέῃ ἢ νὰ διαδίδῃ τὶς φιλοσοφικές του θεωρίες. Εἶνε ὅμως γεγονὸς ὅτι σὰν ἄνθρωπος ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν δύστροπη ἐκείνη γυναῖκα ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ κάνῃ τὰ χατήρια του.

Καὶ ἀπὸ τότε ὑποφέρουν ὅλοι οἱ ἄντρες ποὺ ἔτυχε νὰ πάρουν μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Ξανθίππη, ἕνα σύντροφον ποὺ νὰ μὴν τοὺς καταλαβαίνῃ.

Εἶνε ἄπειρες οἱ σημερινὲς Ξανθίππες ποὺ ὑποδέχονται τὸν ἄντρα τους μὲ τὴν παντούφλα στὸ χέρι, ὅταν αὐτὸς τολμήσῃ νὰ ἀργήσῃ λιγάκι τὸ βράδυ ἢ ὁπωσδήποτε νὰ παρεκκλίνῃ ἔστω καὶ τόσο δὰ ἀπὸ τὸ τακτικό του δρομολόγιο. Εἶνε πάντα πρόθυμες νὰ δημιουργήσουν σκηνές, νὰ κάμουν καυγάδες, νὰ μεταβάλουν τὸ σπίτι σὲ πεδίον μάχης, δίνοντας ἔτσι ἕνα πολὺ κακὸ παράδειγμα στὰ παιδιά.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως ἔχουν τόσο μεγάλο ἄδικο οἱ Ξανθίππες αὐτές, ἀπὸ τὴν πρώτη, τὴν προμήτορα, ἕως τὶς σημερινές, ποὺ βασανίζουν τὸν ἄντρα τους, καὶ εἶνε τόσο μεγάλοι μάρτυρες οἱ τελευταῖοι αὐτοί, τόσο θύματα τῆς δυστροπίας τῶν γυναικῶν τους:

Ἂς πάρουμε τὴν πρώτην, ἐκείνην ποὺ ἐδημιούργησε τὸν τύπο: Ποιὰ ἦταν καὶ τί ἀπαιτήσεις εἶχε ἀπὸ τὸν ἄντρα της,

Ἦταν μιὰ νοικοκυροπούλα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ἀρκετὰ μορφωμένη καὶ ἔξυπνη, μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία, τόσο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ τὸν Ἀλκιβιάδη. Ἀδιάφορο ἂν θὰ τῆς ἔτρωγε μετὰ τὴν προῖκα καὶ θὰ τὴν παράταγε.

Ἀλλὰ ἴσως ἐπειδὴ ἔμαθε ἔγκαιρως τὸ ποιόν του κι' ἐμάντεψε τί τὴν ἐπερίμενε, δὲν ἐδέχτηκε τὴν πρότασι νὰ τὸν παντρευτῇ. Καθὼς εἶχε ἕνα καλὸ εἰσόδημα ποὺ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζήσῃ ἄνετα, ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ ἐλεύθερη. Ἦταν ἄλλωστε νοικοκυρὰ καὶ τὰ κατάφερνε στὴν διαχείρισι τῶν κτημάτων της σὰν ἄντρας.

Εἴπαμε πὼς ἦταν ἔξυπνη καὶ μορφωμένη. Ἔτσι ἐμπῆκε στὸν κύκλο τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς της καὶ ἔγινε φίλη μὲ τὴν Ἀσπασία.

Τότε ἀκριβῶς ἐγνώρισε ἕνα νέον ποὺ συνεκέντρωνε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν τότε διανοουμένων. Αὐτὸς ὁ νέος ἦταν ἀγαλματοποιός, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἐγκατέλειψε τὴν τέχνη του γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους, ποὺ ἔκαναν ἀτελείωτους περιπάτους γιὰ ν' ἀναπτύξουν τὶς θεωρίες των.

Ἔκαναν σὰν νὰ ποῦμε ὅλη τὴν ἡμέρα βόλτες στὸ Ζάππειο κ' ἐκεῖ προσπαθοῦσαν νὰ λύσουν ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου ὄμορφος, οὔτε εἶχε περιουσία. Τοὐναντίον μάλιστα ἤτανε πολὺ ἄσχημος, μὲ τὸ κάτω χεῖλος ποὺ κρεμόταν καὶ τὴ μύτη πλατειά, σὰν σπασμένη, ἀπεριποίητα μαλλιὰ καὶ μάτια γουρλωμένα. Ἀλλὰ ἦταν ἔξυπνος, ἔλυνε μὲ καταπληκτικὴν εὐχέρεια τὰ δυσκολώτερα ψυχικὰ προβλήματα, ἔλεγε πράγματα ποὺ δὲν εἶχαν βγῆ ἄλλοτε ἀπὸ ἀνθρώπινο στόμα καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐθαύμαζε. Ἔτσι, ἡ Ξανθίππη τὸν ἀγάπησε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν παντρευτῇ, παρ' ὅλη τὴν ἀσχήμια καὶ τὴν τεμπελιά του.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα μετάνοιωσε πικρά. Στὸ σπίτι τοῦ Σωκράτη, ὅπου ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ, βρῆκε πραγματικὸ χάος ἀταξίας. Ἔβαλε κάποια τάξι καὶ νοικοκυριό, ἐφρόντισε γιὰ ὅλα ὅσα χρειάζεται ἕνα σπίτι κι' ἐπροσπάθησε νὰ φέρῃ σὲ λογαριασμὸ τὸν ἄντρα της, νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ νοικοκυρευτῇ τώρα ποὺ παντρεύτηκε, νὰ δουλέψῃ, νὰ μαζευτῇ στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὁ Σωκράτης δὲν μπόρεσε ν' ἀλλάξῃ χαρακτῆρα. Δὲν ἔδινε δεκάρα γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένεια ποὺ ἐδημιούργησε, ξενυχτοῦσε μὲ τοὺς φίλους του, ἐρχόταν συχνὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὰ συμπόσια καὶ τὰ ὄργια, καὶ φορτωνόταν τὴν κακομοίρα τὴ γυναῖκα του ποὺ τὸν περίμενε πολλὲς φορὲς νηστικιὰ μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

Κάποτε, φυσικά, ἔχανε κι' αὐτὴ τὴν ὑπομονή της καὶ τὸν περιποιόταν ὅπως τοῦ ἄξιζε. Μιὰ φορά, καθὼς λένε, τὸν ἔκλεισε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ὁ Σωκράτης ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ πάλι στοὺς φίλους του ποὺ τὸν φιλοξενοῦσαν ὥς αὐτὴν τὴν ὥρα. Καὶ μιὰν ἄλλη φορὰ τὸν περιέλουσε μὲ ἀκάθαρτα νερά, ὅταν ἦρθαν νὰ τὸν πάρουν γιὰ κάποιο συμπόσιο.

Ἡ νυκτερινὴ ψυχρολουσία τῶν καθυστερημένων συζύγων, μέθοδος τῆς Ξανθίππης ποὺ τὴν μιμοῦνται ἔκτοτε αἱ ἀπόγονοί της

Ὡστόσο ἡ ἐντατικὴ χρησιμοποίησις τῆς παντούφλας δὲν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ προσδοκοῦσε ἡ σύζυγος τοῦ Σωκράτη, ποὺ ἔμεινε ἀδιόρθωτος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ ὀφείλουμε ἐδῶ νὰ κάμουμε μιὰ διάκρισι μεταξὺ τῆς ἱστορικῆς Ξανθίππης καὶ τῆς σύγχρονης, ποὺ ὑποδέχεται μὲ τὴν παντοῦφλα τὸν ἀτυχῆ σύζυγο.

Ἐκείνη μὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἕναν ἄντρα ποὺ παραμελοῦσε τὸ σπίτι του γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ φυσικὰ μὲ τὸ δίκηο της φουρκιζόταν. Ἀλλὰ οἱ σημερινές; Ὅσο κι' ἂν ἱδρώνει καὶ ξεϊδρώνει ὁ φουκαρᾶς ὁ σύζυγος γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὰ καπρίτσια τους εἶνε διαρκῶς παραπονεμένες καὶ συνειθέστερη ἀμοιβὴ τῶν κόπων τοῦ ἀνδρὸς ἡ παντοῦφλα. Ἡ ἱστορία ἔχει ἀδικήσει ἀσφαλῶς πολὺ λίγους σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Σωκράτη γιατὶ ἐνῷ αὐτὴ ἀναγκαζόταν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν παντοῦφλα της γιὰ νὰ περιμαζεύει τὸν ἀδιόρθωτο ἄνδρα της, οἱ σημερινὲς Ξανθίππες μεταχειρίζονται τὴν παντοῦφλα γιὰ νὰ πληρώνουν τὶς δουλικὲς περιποιήσεις τῶν ἀνοήτων συζύγων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲ μένουν ποτὲ εὐχαριστημένες. Πολὺ συχνὰ χρησιμοποιεῖται ἡ παντοῦφλα τῆς Ξανθίππης γιατὶ ὁ σύζυγος δὲν δέχεται... ν' ἀποκοιμίσῃ τὸ μωρὸ ἢ νὰ ἐπιστατήσῃ στὴν ἑτοιμασία τοῦ φαγητοῦ, ἐπειδὴ ἡ κυρία ἔχει ἀνάγκη νὰ πεταχτῇ «δυὸ λεπτὰ» στὴ μοδίστρα της.

Καϋμένη Ξανθίππη, πόσο σὲ ἀδίκησαν!...

Ὁ νυκτερινὸς καυγᾶς ποὺ ξεσπᾶ στὰ καλὰ καθούμενα, συνήθως ...διασκέδασις τῶν συγχρόνων ὀπαδῶν τῆς Ξανθίππης.

Πολλὲς φορὲς ὅμως οἱ ὅροι ἀντιστρέφονται. Ὁ ἄνδρας γίνεται τύραννος τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ Ξανθίππες θύματά του.

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑ — ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ — ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα ==

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ὁ Φίλιππος τοῦ ἔκανε νόημα νὰ φύγη, ἀλλὰ ὁ Κοαρὰς τὸν ἐκράτησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ὁδηγήση ἔξω, γιατὶ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ φύγουμε μαζύ.

— Καλά, ἔκανε ὁ Φίλιππος. Ἐγὼ θὰ φύγω μὲ τὴ βάρκα καὶ μετὰ θάρθῆ νὰ σᾶς συνοδεύση ἕως τὴν πύλη.

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ ἔμπαινε στὴ βάρκα ποὺ ἦταν πάντα δεμένη κάτου ἀπ' τὸν πυργίσκο.

— Μετὰ μιὰν ὥρα τὸ πολύ, τοῦ εἶπε ὁ Κοαράς, θάρθῶ νὰ σᾶς συναντήσω.

Καὶ ἐνῷ τὸ πάφλασμα ποὺ ἔκαναν τὰ κουπιὰ στὸ νερὸ ἔσβυνε μακρυά, μιὰ ἄλλη βάρκα ἐρχόταν ν' ἀντικαταστήση τὴν πρώτη.

Τότε ὁ δεσμοφύλακας πλησίασε τὸν φρουρὸ τοῦ πυργίσκου.

— Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφυγε, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ λείψη ὅλη τὴ νύχτα. Μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ σὺ νὰ κοιμηθῆς.

Ὁ στρατιώτης ἔφυγε τρέχοντας. Τὸ πρῶτο ἐμπόδιο εἶχε ἀπομακρυνθῆ.

— Καὶ οἱ ἄλλοι σκοποὶ ποὺ βρίσκονται στὸν διάδρομο, ἔξω ἀπὸ τὰ κελλιά; ρώτησε ὁ Κοαράς.

— Αὐτοὶ κοιμοῦνται βαθειὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ξυπνήσουν προτοῦ ξημερώση. Τοὺς ἐκέρασα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι κρασὶ ποὺ εἶχε μέσα μιὰ καλὴ δόσι ναρκωτικό.

— Ὥστε λοιπὸν εἶνε ὅλα ἐν τάξει; Ὁ κρατούμενος ἔχει εἰδοποιηθῆ γιὰ νᾶναι ἕτοιμος;

— Φυσικά. Μόνον ἕνα πρᾶγμα φοβᾶμαι: ὅτι δὲν θὰ μπορέση νὰ περπατήση, γιατὶ θὰ εἶνε πιασμένος ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀκινησία.

— Θὰ τὸν κουβαλήσω ἐγὼ στὴν πλάτη μου! ἀπάντησε ὁ Κοαράς.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε!

Ἐμπῆκαν πάλι στὸν πύργο ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ δωμάτιο τοῦ Φιλίππου συγκοινωνοῦσε μὲ τὸν κῆπο.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, μουρμούρισε ὁ Κοαράς, ὅτι θὰ γίνω στ' ἀλήθεια ἄντρας τῆς ὡραιότερης γυναίκας ἀπ' ὅσες ἐγνώρισα σὲ ὅλη μου τὴ ζωή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 39ον

Ἂς ἐξηγήσουμε τώρα γιατὶ ὁ Κοαράς, τὸν ὁποῖον ὁ Φίλιππος ἐπερίμενε στὶς ἐννέα στὸν πύργον, ἐπῆγε μόνον κατὰ τὶς ἕντεκα.

Ὁ Κοαρὰς καὶ ὁ Κλοντιὸν δὲν ἐστάθηκαν οὔτε λεπτό, ὅλην τὴν ἡμέρα.

Μετέφεραν ἕναν πρὸς ἕνα, στὸ ἀγγλικὸ καράβι ὅλους τοὺς σάκκους μὲ τὸ χρυσάφι ποὺ βρῆκαν πίσω ἀπὸ τὸ τζάκι, στὸ σπίτι τοῦ Σαὶντ Ἑρμίν.

Ἔπειτα συνώδεψαν τὴ Σάρα καὶ τὸν γέρω Σαμουήλ. Τέλος, θέλησαν νὰ περιμένουν ὣς τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ ν' ἀποκαλύψουν στοὺς ἄλλους τὸ μυστικὸ τῆς ἀποδράσεως τοῦ βαρώνου.

Καὶ ὅταν ὅλα αὐτὰ ἐτελείωσαν, δηλαδὴ κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ, ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὴν δεσποινίδα Σαὶντ Ἑρμίν. Τὴν βρῆκαν ἕτοιμην. Καὶ τοὺς ἐρώτησε:

— Ἐσκεφθήκατε τί θὰ τὴν κάνετε τὴν μαρκησίαν; Γιατὶ δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε προτοῦ φύγουμε.

— Ὄχι, βέβαια.

— Καὶ ὅταν φύγουμε ποιὸς θὰ τὴν ἐλευθερώση;

— Ἔχω σκεφθῆ ἕνα μέσον, ἀπάντησε ὁ Κοαρὰς ποὺ ἦ αν πάντα ἐφευρετικώτατος.

— Νὰ τ' ἀκούσουμε.

— Ἡ μαρκησία βρίσκεται τρεῖς μέρες κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, καλὰ δεμένη καὶ δὲν τῆς λύνουμε τὰ χέρια παρὰ μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ φάη. Ἐπειδὴ μᾶς ὁρκίστηκε ὅτι δὲν θὰ φωνάζη καὶ ἀφοῦ ἐξ ἄλλου τὸ ὑπόγειο εἶνε τόσο βαθὺ καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἄκουε, τῆς ἐβγάλαμε τὸ φίμωτρο. Ὅταν λοιπὸν πρόκειται νὰ φύγουμε θὰ κατέβουμε καὶ θὰ τῆς ἀνακοινώσουμε τὴν ἀπόφασί μας.

— Ἀλλὰ κατὰ ποιὸν τρόπο θὰ μπορέση νὰ ἐλευθερωθῆ μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας; ἐρώτησε ὁ Κλοντιόν.

— Θὰ στείλωμε ἕνα σημείωμα στὸν ἄντρα της...

— Εἶσαι τρελλός! τὸν διέκοψαν οἱ ἄλλοι.

— Τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ λάβη μετὰ τὴν ἀναχώρησί μας, ἔσπευσε νὰ συμπληρώση αὐτός.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Θὰ ρίξουμε τὴν ἐπιστολὴ σ' ἕνα γραμματοκιβώτιο, ἀπ' ὅπου θὰ τὴν πάρουν αὔριο τὸ πρωὶ καὶ ὁ μαρκήσιος θὰ τὴν λάβη τὸ μεσημέρι.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ τῆς δώσουμε κάτι νὰ φάη, εἶπε ἡ δεσποινὶς ντὲ Σαὶντ Ἑρμίν, γιὰ νὰ μὴν πεθάνη τῆς πείνας. Τῆς ἑτοίμασα λίγο φαγητό.

— Πᾶμε, λοιπόν; νὰ τῆς τὸ δώσουμε καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουμε.

Ἅρπαξε ἕνα καλαθάκι, ὅπου ἦταν μέσα τὰ φαγητὰ κι' ἐπροχώρησε. Ὁ Κλοντιὸν τὸν ἀκολούθησε.

— Μετὰ ἕνα τέταρτο φεύγουμε, εἶπε ὁ Κοαρὰς τῆς νέας. Μὴν ἀργήσετε νὰ ἑτοιμαστῆτε.

Ἐπῆραν ἕνα φῶς κι' ἐβγῆκαν στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ κατέβαιναν στὸ ὑπόγειο ἀπὸ μιὰ πέτρινη σκάλα μὲ τέσσερα σκαλοπάτια. Μετὰ ἦταν ἕνας στενὸς διάδρομος, μὲ διάφορα κελλιὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν κλεισμένη ἡ μαρκησία.

Οἱ δύο Γασκῶνοι εἶχαν προτιμήσει τὸ τελευταῖο, στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ποὺ εἶχε τὴν στερεώτερη πόρτα καὶ ἔπαιρνε φῶς ἀπὸ ἕνα φεγγίτη ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ καθὼς ἡ μαρκησία ἦταν δεμένη χειροπόδαρα, μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δραπετεύση.

Ἡ δεσποινὶς Σαὶντ Ἑρμὶν τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τῆς κατέβασε ἕνα κρεββατάκι. Καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶνε διαρκῶς στὸ σκοτάδι κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔφερναν φαγητὸ τῆς ἔδιναν κι' ἕνα κερί.

Ὅταν ἐμπῆκαν μέσα ἡ μαρκησία ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, καλὰ δεμένη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ κάμη τὴν παραμικρὴ κίνησι.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ μαρκησία, φαντάζομαι πὼς ἀργήσατε σήμερα, γιατὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα.

— Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ Κοαράς. Καὶ πρέπει νὰ φᾶτε καλά, γιατὶ πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ μεσημέρι δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ξαναφέρουν φαγητό.

Λέγοντας αὐτὰ τῆς ἔλυσε τὰ χέρια καὶ συνεπλήρωσε:

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αὔριο τὸ μεσημέρι θάρθῆ ὁ ἄντρας σας νὰ σᾶς βγάλη ἀπ' ἐδῶ. Ἐμεῖς ἤρθαμε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσουμε.

— Ὥστε φεύγετε λοιπόν; ἔκαμε ἡ μαρκησία, ἐνῷ τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Καὶ ποῦ πρόκειται νὰ πᾶτε;

— Στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ ὄχι μόνοι. Ἔχουμε μεγάλη παρέα.

— Δηλαδὴ ποιούς, ἂν ἐπιτρέπετε;

— Ἐν πρώτοις, τὴν δεσποινίδα Σαὶντ Ἑρμὶν ποὺ θὰ γίνη γυναῖκα μου. Ἔπειτα τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος πρόκειται ἀπόψε ν' ἀποδράση ἀπὸ τὴν φυλακή. Εἶνε καὶ ὁ Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ μὲ τὴν γυναῖκα του...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τὸ τέλος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ποιὸ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου;

Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ ποὺ διέπει τὶς τύχες μας καὶ καθορίζει τὸ μοιρεῖον;

Δὲν πρόκειται φυσικὰ νὰ δοθῆ καμμιὰ ἀπάντησις εἰς τὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος θέτει εἰς τὸ Ἄγνωστον ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα αὐτὲς τὶς μέρες ἐβασάνισαν ἰδιαιτέρως τὴ σκέψη χιλιάδων Ἀθηναίων.

Βεβαίως ἡ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ εἰς τὸ ἀτέλειωτον, τὸ συνεχές, τὸ ἀέναον καὶ καταρρακτῶδες στροβίλισμα τῶν ψυχῶν ποὺ ἔρχονται καὶ φεύγουν ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, εἰς τὴν ἀκατάπαυστον ἐναλλαγὴν ζωῆς καὶ θανάτου ποὺ ἀποτελοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν βάσιν τῆς ὑπάρξεως ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, δὲν παίζει μεγάλον ρόλον, δὲν ἔχει ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα. Ὅταν λάβωμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ τὰ δύο δισεκατομμύρια περίπου ἀνθρώπων ποὺ ἀναπνέουν καὶ κινοῦνται εἰς τὸν κόσμον μας, πεθαίνουν κάθε δευτερόλεπτο ἀρκετὲς χιλιάδες ἐνῷ ἄλλες τόσες γεννιοῦνται, τί σημασίαν μπορεῖ νὰ ἔχη ἕνας ἐπὶ πλέον θάνατος προστιθέμενος εἰς τὸν ἰλιγγιώδη ἀριθμὸν τῶν ἄλλων; Καμμίαν βεβαίως διὰ τὴν ἀνώνυμον μάζαν ποὺ ἀποτελεῖ τοὺς στατιστικοὺς ἀριθμοὺς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ συνεχὴς αὐτὴ ἐναλλαγὴ εἶνε σκληρὰ ἀλλὰ ἀναπότρεπτος ἀνάγκη τῆς συνεχίσεως τῆς ζωῆς. Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν εἶνε ἐκεῖ. Τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα τίθεται ἑκάστοτε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους πλήσσει, ἀδυσώπητος ὁ θάνατος, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅσο πλησίον καὶ ἂν εὑρίσκωνται πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ οἱασδήποτε ἀπόψεως, μένουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἀδιάφοροι καὶ συνεχίζουν τὸν δρόμον τους, δοσμένοι στὶς ἔννοιες τους καὶ στὶς φροντίδες τους.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τοῦ μικροῦ ξένου ποὺ ἐχάθηκε στὴν Πάρνηθα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνεκίνησε χιλιάδες ἀνθρώπους, μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα χιλιάδες οἰκογένειες ποὺ ὅλα τὰ μέλη τους εὑρέθηκαν μὲ μιᾶς νὰ συμπάσχουν μεταξύ τους, μὲ τὸ παιδὶ ποὺ ἐχάθηκε καὶ μὲ τοὺς γονεῖς του εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμον

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ εἶνε ἡ τελευταία κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔβλεπε τὸν ἥλιον, θὰ ἀνέπνεε τὸν καθαρὸν ἀέρα, θὰ ἔτρεχε, θὰ ἔπαιζε, θὰ ἐζοῦσε τὴν ἀμέριμνη ζωὴ του τῶν 14 χρόνων, θὰ ἐξύπνησε εὐδιάθετο καὶ χαρούμενα γιὰ τὴν ἐκδρομή, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ σὲ τέτοιες περιστάσεις ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψη. Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐγκατέλειψε τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῆ, μόνος πλέον, πρὸς τὸ ἄγνωστον — καὶ δυστυχῶς πραγματικὰ πρὸς τὸ μεγάλο Ἄγνωστον — ἦταν γεμάτο ζωὴ καὶ ἔφυγε, εἴτε γιὰ νὰ παίξη, εἴτε γιὰ νὰ κάνη ἕνα κατόρθωμα, εἴτε γιὰ νὰ τὸ σκάση — δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς γιατί — ἀπὸ μία δυνατότερη ἀκόμη — ἂν καὶ ἀπερίσκεπτη λόγω τῆς ἡλικίας του — ὁρμὴ ζωτικότητος, ποὺ δὲν τὸν ἄφισε νὰ αἰσθανθῆ φόβο ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ τὸν ἔρριξε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, στὴν τραγικὴ περιπέτεια. Γιατί; Γιὰ ποῖον λόγον; Τί τὸν ἔσπρωξε;

Ἄγνωστον. Καί, χωρὶς νὰ ἐξετάσουμε ποιὸς ἔχει τὶς εὐθύνες, παριστάμεθα μὲ τὸν νοῦ, μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴν ψυχή, ἀπὸ μακρυά καὶ ὅταν δὲν ὑπῆρχε πιά, μάρτυρες τῆς ἀγωνίας ἑνὸς μικροῦ ἀνθρωπίνου ὄντος ποὺ εὑρέθηκε μὲ μιᾶς, χωρὶς προστασία — ἔστω καὶ ἂν ἔφταιγε αὐτό, δὲν ἔχει σχέσι — ἐγκαταλελειμμένο μέσα εἰς τὴν ἀπέραντη, μέσα στὴ σκληρή, μέσα στὴν ἀφιλόξενη καὶ ἀδιάφορη φύσι.

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς δὲν θέλουν νὰ ἀναπαραστήσουν τὶς τρομερὲς ἀναμφιβόλως — ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σκοτείνιασε καὶ πέρα — ὧρες τοῦ μικροῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, γεμάτου φόβον, ποὺ θὰ τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ μέσα στὸ μεγάλο σκοτεινὸ δάσος, μέσα στὴν ἐγκατάλειψι, μέσα στὴν παγωνιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ στὴν ἀπέραντη σιωπὴ — στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου του. Στὸ τέλος ἦρθε ἡ ἐξάντλησις καὶ ἀπολύτρωσε τὸν δυστυχισμένον μικρόν, ἐνῷ τὸ αἷμα ἐπάγωνε ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τῶν τελευταίων ὡρῶν τῆς ζωῆς του.

Τὸ μάθημα σκληρὸ γιὰ ὅλους. Γιὰ τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἔπαρση καὶ τὴν προπέτεια — ἂν καὶ δὲν ἔχουν γνῶσι τοῦ κινδύνου, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς μένουμε παιδιὰ σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ — ποὺ ἀποτελοῦν πρόκλησι συχνὰ κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων καὶ τῶν νόμων τῆς φύσεως, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν. Γιὰ τοὺς γονεῖς καὶ γιὰ τοὺς δασκάλους, οἱ ὁποῖοι πολλὲς φορὲς δὲν δίνουν τὴν βαρύτητα ποὺ πρέπει στὴν εὐθύνη ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς ἡ φύλαξις καὶ ἡ καθοδήγησις τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ ἐμψύχου ὑλικοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἔλαμψε γύρω ἀπὸ τὸ σκληρὸ αὐτὸ μάθημα εἶνε ἡ ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη. Καὶ αὐτό, μέσα στὴ θλίψη ποὺ ἐσκόρπισε τὸ τραγικὸ συμβάν, εἶνε κάτι γενικώτερα παρήγορο ποὺ δὲν πρέπει νὰ μὴ σημειωθῆ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀναζητήσεων ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων παρακολουθοῦσαν τὶς σχετικὲς εἰδήσεις μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα ὅτι οἱ ἔρευνες θὰ κατέληγαν σὲ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα. Μέσα στὴν ἀγωνία ποὺ συνεῖχε ὅλους ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ τονισθῆ ἡ ὡραία καὶ πραγματικὴ αὐτοθυσία τῶν μελῶν τοῦ Ὀρειβατικοῦ — δὲν θὰ ἤθελαν οἱ ἴδιοι βεβαίως νὰ ἀναφερθοῦν τὰ ὀνόματά τους, ἀλλ' εἶνε ἄξιοι συγχαρητηρίων καὶ διακρίσεως — τὰ ὁποῖα ἀπ' ὸτὸ πρῶτο βράδυ ἐγκατέλειψαν τὰ σπίτια τους καὶ τὶς ἀσχολίες τους καὶ μέσα στὴ νύκτα πρῶτα, ἔπειτα μέσα στὸ κρύο καὶ στὸ χιόνι, ἐπὶ μέρες διέτρεξαν ἀκούραστα τὸ μεγάλο βουνό.

Ὅταν τέλος ἐγνώσθη τὸ τραγικὸ μοιραῖον, πραγματικὴ ἀπόγνωσις ἐπλημμύρισε τὶς καρδιὲς χιλιάδων ἀνθρώπων, καὶ ἡ συγκίνησις αὐτή, ἡ ὁποία ἐκλόνισε γιὰ πολλὲς μέρες ὡς τὰ βάθη τὴν ψυχή τους δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς ἐπίκτητες, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐπιδεικνύονται χάριν συνομπισμοῦ. Ἦταν ἀληθινή, πραγματική. Οἰκογένειες ὁλόκληρες ἔκλαψαν γύρω στὴ σόμπα τους, στὴ ζέστη, στὴ σκέψη τῆς ἀγωνίας τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου ποὺ ἦταν αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα τους καὶ σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα τους. Ἄλλοι δὲν ἐκοιμήθηκαν μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ τῆς ἀγωνίας τοῦ μικροῦ ποὺ τοὺς ἐτάραζε σὰν ἐφιάλτης, ἄλλων, ἡ κροῦσις αὐτή, ἡ τόσο τραγικὴ ἀπὸ τὸ Ὑπερπέραν, ἐμαλάκωσε τὴν καρδιὰ καὶ αἰσθάνθηκαν, εἰς ἀντάλλαγμα, τὴν καλωσύνη νὰ τοὺς ὠθῆ νὰ κάνουν πράγματα ποὺ δὲν ἔκαναν συχνὰ στὴ ζωή τους.

Πρὸ μερῶν ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Λονδίνου ἀνήγγειλε ὅτι κάποια μητέρα δὲν εἶχε γάλα γιὰ νὰ θρέψη τὸ παιδί της. Ἀμέσως οἱ προσφορὲς ἄλλων μητέρων κατέφθασαν ἀθρόες. Ἐντὸς τοῦ πρώτου λεπτοῦ ἤδη ἦσαν 13 καὶ σὲ μιὰ ὥρα ἑκατοντάδες γυναῖκες προσεφέρθησαν νὰ σώσουν τὸ μικρὸ καὶ νὰ τὸ βοηθήσουν νὰ ζήση.

Λίγο πρὶν νοσοκόμοι ἔπεσαν στὴν παγωμένη καὶ ἄγρια θάλασσα γιὰ νὰ φθάσουν σ' ἕνα ὑδροπλάνο ποὺ εἶχε ναυαγήσει καὶ νὰ περιθάλψουν τοὺς ναυαγούς.

Εὐτυχῶς θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναφέρη χιλιάδες παρόμοια παραδείγματα ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης.

Ἀλλ' ἂς ἔρθουμε πάλι στὸ σκληρὸ δίδαγμα ποὺ ὁμαδικὰ μᾶς ἔδωσε ἡ μοῖρα, μὲ θῦμα — γιατί; αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθουμε ποτὲ ἴσως — ἕνα ἀθῶο παιδὶ καὶ ἂς διδαχθοῦμε ὅτι ὑπάρχουν καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ἐκτελοῦμε καὶ νὰ μὴ παραμελοῦμε καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν ξέρουμε τί μᾶς περιμένει στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ὁ νόμος ποὺ πρέπει νὰ διέπη τὴ ζωή μας, πρέπει νὰ εἶνε ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, ὁ νόμος τῆς ἐπιεικίας καὶ τῆς Καλωσύνης.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Δὲν ὑπάρχει τίποτε στὴ μόδα ποὺ νὰ μὴ ξαναγυρίζη. Ξέρετε ὅτι θἄχετε φέτος τὸ καλοκαίρι τὸ δικαίωμα νὰ κρατᾶτε στὰ χέρια σας ὀμπρέλλες. Ἐφόσον οἱ μεγάλοι ραπτικοὶ οἶκοι τοῦ Παρισιοῦ ἀκολούθησαν γενικῶς (καὶ σ' αὐτὰ τὰ καπέλλα ἀκόμη) τὴ μόδα τοῦ 1900, ἦταν ἑπόμενο νὰ μὴ παραλείψουν καὶ τὸ κομψὸ αὐτὸ συμπλήρωμα τῆς τουαλέττας, ποὺ τόσο ἀναδεικνύει τὴ γυναικεία χάρι. Ὀμπρελλίνα. λοιπόν. Ὀμπρελλίνα μεταξωτά, γελαστοῦ χρώματος μὲ μπορντοῦρα ἀπὸ σατέν, ὀμπρελλίνα ἀπὸ ταφτᾶ ἐμπριμέ, μὲ μακρυὰ λαβή, ὀμπρελλίνα τέλος ἐλαφρά, πρόσχαρα, ἐναρμονισμένα μὲ τὴν τουαλέττα σας.

Παρατηρεῖται, δηλαδή, ἐφέτος μιὰ τάσις ἀποκρύξεως τοῦ ἀγορίστικου ὕφους καὶ ἐπιστροφῆς τῶν γυναικῶν στὰ παληὰ μοτίβα, τὰ καθαρῶς γυναικεῖα. Καὶ ἦταν καιρός. Γιατὶ μὲ τὸν κατήφορο ποὺ εἶχαν πάρει κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ γυναῖκες, στὸ νὰ θέλουν ν' ἁπλοποιήσουν τὴν ἐμφάνισί τους ἐπὶ τὸ ἀνδρικώτερον, ἔχαναν πολὺ στὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν. Θυμᾶστε τί γινόταν πέρυσι καὶ πρόπερσι τὸ καλοκαίρι, μὲ τὴν ὁλοσχερῆ σχεδὸν κατάργησι τοῦ καπέλλου, ὄχι μόνον στὶς πλάζ, ἀλλὰ καὶ στὴν πόλι. Ἐφέτος δὲν πρόκειται νὰ ἐπαναληφθῆ τὸ ἴδιο. Μονάχα ἡ κοπέλλες ποὺ δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὰ εἴκοσι θὰ μποροῦν νὰ βγαίνουν στοὺς δρόμους χωρὶς καπέλλο. Ἡ ἄλλες δὲν θἄχουν δικαίωμα σ' αὐτὸ τὸ «νεγκλιζέ». Τὸ καπέλλο ἐπιβάλλεται. Καὶ εἶνε τόσο πολὺ πλούσια εἰς ἐμπνεύσεις ἡ ἐφετεινὴ κρεασιόν... Τί θὰ λέγατε, αἴφνης, γιὰ ἕνα παγιασὸν ρόζ, ἄσπρο ἢ νατυρέλ, τυλιγμένο μὲ μιὰ βουαλέττα μπλέ, ρὸζ φονσὲ ἢ μαύρη; Καὶ πῶς θὰ μπορούσατε νὰ περιφρονήσετε τὴ μεγάλη σκουρόχρωμη ψάθα μὲ τὶς φανταχτερὲς κορδέλλες ἢ ἕνα μπλὲ παναμᾶ σὲ φόρμα μπρετόν, μ' ἕνα κατάλευκο φιόγκο, ποζαρισμένο μπροστά:

⁂

Ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε γιὰ τὴν ἀφάνταστη ποικιλία τῶν χρωμάτων στὸ ἐφετεινὸ ντύσιμο. Τὴν ποικιλία αὐτὴ τὴ βρίσκουμε καὶ στὰ παπούτσια ἀκόμη. Εἴδαμε παπούτσια λευκά, πράσινα, μπορντώ, μπλὲ-ρουά, ρὸζ-βὶφ (ἀπὸ σεβρό), μὲ χτυπητὰ κοντράστα χρωματισμῶν στὸ τακούνι, μὲ διασταυρώσεις χρωμάτων στὰ πεδιλωτά, μὲ χίλιους-δυὸ γλυκοὺς συνδυασμοὺς χρωμάτων. Δὲν εἴδαμε, ὅμως, ὅπως θἄπρεπε, τὴν ἴδια προθυμία καὶ στὸ ζήτημα τῆς κάλτσας. Πολὺ λίγες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴν κακὴ συνήθεια τοῦ ξεκαλτσώματος μέσα στὶς πόλεις.

⁂

Πολλὲς κυρίες, μὲ τὸ νὰ ἔχουν λίγο ἔμφυτο γοῦστο καὶ πολλὰ ἀξεσουάρ, δίνουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχουν τοῦ κόσμου τὰ φορέματα, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Μὲ μερικὲς ζωηρὲς ἀντιθέσεις χρωμάτων, ἐπιτυγχάνεται τὸ θαῦμα. Μ' ἕνα φουλάρ, μ' ἕνα τοῦλλι ἐμπριμέ, μὲ μιὰ ὥμορφη ζώνη, μ' ἕνα γάντι ἀπὸ κεντητὸ ὀργκαντέ, ἡ ἴδια τουαλέττα ἐμφανίζεται τελείως διαφορετική. Ζήτημα γούστου καὶ ἐφευρετικότητος.

Ἄνθη, ἐπίσης, πολλά, ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολλὰ ἄνθη. Μπουτονιέρα στὸ κορσάζ, μπουκέτο στὸ καπέλλο, μπουκετάκι καὶ στὴν τσάντα ἀκόμη.

Γιὰ τὰ Μαλλιά σας
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ

Θεόφιλος Καλαβρὸς
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Εἰδικὴ μέθοδος διὰ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν. Δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἰατρεῖον του, Νίκης 13.

Ἡ Μόδα

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΚΕΤΤΕΣ

Πῶς πρέπει νὰ περιποιῆται τὴν ὠμορφιά της μιὰ κομψὴ κυρία

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Ἕνα νεανικὸ πρόσωπο δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περίπλοκα κτενίσματα. Ὀφείλει, ὅμως, νὰ διατηρῆ τὰ μαλλιά του στιλπνά, μαλακά, καλοπεριποιημένα.. Πρωῒ καὶ βράδυ, πρέπει νὰ τὰ βουρτσίζετε ἐπιμελῶς μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα, βρεγμένη μὲ ρετσινόλαδο. Κατόπιν, ἀφοῦ περάση μιὰ ὥρα, σαπουνίστε τα καλά, κάνοντας ἕνα δυνατὸ φριξιόν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, τὰ μαλλιά σας θὰ εἶνε πάντοτε μαλακὰ καὶ στιλπνά, ἐπὶ πλέον δὲ δὲν θὰ πέφτουν. Τὸ ρετσινόλαδο μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε καὶ γιὰ τὶς βλεφαρίδες σας, ὅταν βλέπετε ὅτι πέφτουν ἢ εἶνε πολὺ μικρές.

Ἐξ ἴσου εὐεργετικὴ γιὰ τὰ μαλλιὰ εἶνε καὶ ἡ φλοῦδα τοῦ ξύλου τοῦ Παναμᾶ. Ἀφοῦ βράσετε μέσα σὲ μιὰ λίτρα νερὸ (312½ δράμια) 125 γραμμάρια ξύλο, ἀφίνετε κατόπιν τὸ νερὸ νὰ γίνη χλιαρὸ καὶ τὸ ρίχνετε στὰ μαλλιά σας, κάνοντας ἕνα γερὸ φριξιόν. Κατόπιν τὰ ξεπλένετε μὲ δυὸ - τρία νερὰ καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο. Τὰ μαλλιά σας θὰ γυαλίζουν, σὰν νἄχετε βάλει μπριγιαντίνη.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Γιὰ νἄχετε πάντοτε φρέσκη καὶ δροσερὴ ἐπιδερμίδα, χρησιμοποιήσατε τοὺς βολβοὺς τῆς ἴριδος (τοῦ γνωστοῦ λουλουδιοῦ). Ρίχνετε λίγους βολβοὺς μέσα σὲ μιὰ ὀκᾶ γάλα καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ βράση ἐπὶ δέκα λεπτά. Κατόπιν τὸ στραγγίζετε καὶ τὸ κλείνετε σ' ἕνα μπουκάλι. Ἕνα ἐλαφρότατο μασσὰζ μ' αὐτὸ τὸ γάλα κάθε πρωΐ, προτοῦ μακιγιαρισθῆτε, θὰ δώση στὴν ἐπιδερμίδα σας μιὰ φρεσκάδα ζηλευτή.

Πολλὲς φορές, τὸ πρόσωπό σας, λόγω κακῆς πέψεως, γεμίζει ἀπὸ κόκκινες κηλίδες, ἐνῷ, ἀντιθέτως, τὰ μάτια σας εἶνε σβυσμένα. Μὴ στενοχωροῖσθε. Τὸ κακὸ θεραπεύεται εὔκολα. Ἀρκεῖ, μετὰ τὸ γεῦμα νὰ πίνετε ἕνα ζεστὸ μὲ μπολντό, φυτὸ τῆς Χιλῆς, ποὺ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα. Τὸ ἀφέψημα αὐτὸ θὰ σᾶς ἀπαλλάξη ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐνοχλήσεις. Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὸ μπολντό, μπορεῖτε νὰ πίνετε κάθε βράδυ, προτοῦ πλαγιάσετε καὶ ἀφέψημα ἀμαμηλίδος, τὴν ὁποίαν θὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο. Τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ δίνη στὸ πρόσωπον μιὰν εὐχάριστη φρεσκάδα.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραμελῆτε τὴν περιποίησι τῶν χεριῶν σας. Κάθε πρωῒ νὰ τὰ περνᾶτε μὲ μιὰ κρέμα καὶ κατόπιν νὰ τὰ πλένετε. Τὰ νύχια σας ἐπίσης. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα γιὰ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ ἀπεριποίητο χέρι.

ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Τὸ στόμα εἶνε ἡ βιτρίνα τοῦ προσώπου. Οὔτε τὰ ὥμορφα μάτια, οὔτε ἡ ἐπιδερμίδα, οὔτε ἡ κανονικὴ μύτη, οὔτε τὸ ὡραῖο χτένισμα ἀξίζουν πεντάρα, ἂν δὲν ἔχετε λευκὰ καὶ περιποιημένα δόντια καὶ μυρωμένη ἀναπνοή. Γιὰ τὸ τελευταῖο, σᾶς συνιστοῦμε τὸ ἀφέψημα τοῦ δεντρολίβανου. Ἕνα φλυτζάνι δεντρολίβανου, τὸ βράδυ, προτοῦ πλαγιάσετε, διώχνει τὴν ἀϋπνία καὶ προκαλεῖ εὐχάριστον ὕπνον. Μὲ τὸ ἴδιο ἀφέψημα, κρύο, ὅμως, κάνετε τὸ πρωΐ, μόλις ξυπνήσετε, μιὰ γαργάρα. Τὸ στόμα σας θὰ γίνη δροσερώτατο καὶ ἡ ἀναπνοή σας μυρωμένη.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ ΣΑΣ

Γυναῖκα ποὺ παραμελεῖ τὴν τάγια της, διαπράττει ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἂν ἔχετε τάσεις πρὸς τὴν παχυσαρκία, πρέπει νὰ φορῆτε πάντοτε ζώνη καὶ νὰ μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὴ μέση σας ἐλεύθερη. Ὅταν μιλοῦμε γιὰ ζώνη, δὲν ἐννοοῦμε τοὺς τυραννικοὺς ἐκείνους κορσέδες, μὲ τὶς μπανέλες καὶ τὰ λουριά, ποὺ σακατεύουν τὸ σῶμα. Μιλοῦμε γιὰ ζῶνες λαστιχένιες, μεταξωτές, ποὺ σφίγγουν τὸ σῶμα, χαϊδεύοντάς το καὶ τὸ προστατεύουν ἀπὸ κάθε ἀντιαισθητικὴ παραμόρφωσι.

ΠΡΟΧΕΙΡΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Γιὰ τὰ ὀλιγώτερο ξηρὰ δέρματα, ὁρίστε ἀκόμη μιὰ ἐξαίρετη μάσκα καλλονῆς, παρμένη κι' αὐτὴ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν κουζίνα.

Ἀνακατώνετε καλὰ 90 γραμμάρια φαρίνας κριθαριοῦ, 35 γραμμάρια μέλι καὶ ἕνα ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Ἀφήνετε στὸ πρόσωπό σας τὸ μῖγμα αὐτὸ ἐπὶ 20 λεπτά.

Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, καλοχτυπημένο, εἶνε ἐπίσης ἕνα θαυμάσιο προληπτικὸ τῶν ρυτίδων.

Τὸ μέλι, σκέτο, ἢ μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς κουταλιᾶς τοῦ καφὲ χυμοῦ λεμονιοῦ, εἶνε ἐξαίρετο γιὰ νὰ μαλακώνη τὸ δέρμα, νὰ καθαρίζη τὸ χρῶμα καὶ νὰ προλαμβάνη τὶς ρυτίδες.

Ἐὰν ἔχετε δέρμα ξηρὸ καὶ ὅμως αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη νὰ τονώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας, χρησιμοποιήσετε κομπρέσσες μὲ κρύο χαμομῆλι.

⁂

Ἂν τὸ δέρμα σας δὲν εἶνε μαλακὸ καὶ λεῖο ἀλείψετε ὅλο τὸ σῶμα σας μὲ λίγο καλὸ λάδι τοῦ τραπεζιοῦ πέντε λεπτὰ πρὸ τοῦ μπάνιου σας. Θὰ δῆτε τί θαυμάσιο ἀποτέλεσμα θὰ ἔχετε.

Πότε πότε, βάζετε μέσα στὴν παλάμη σας λεπτὸ ἁλάτι καὶ τριφθῆτε (στὸ σῶμα σας) τὴν ὥρα ποὺ κάνετε μπάνιο. Αὐτὸ καθαρίζει καὶ τονώνει ἐξαιρετικὰ τὸ δέρμα.

Πάντως, κυττᾶξτε καλὰ νὰ μὴν κάνετε τὸ ἴδιο καὶ στὸ πρόσωπο σας γιατὶ εἶνε λίγο σκληρὸ γι' αὐτό.

Ρίξετε 14 γραμμάρια χονδρὸ ἁλάτι σὲ μιὰ λίτρα νερό. Τὸ νερό. Τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ σᾶς χρησιμεύση στὸ πλύσιμο τῶν ματιῶν σας μὲ εἰδικὴ «θήκη ματιῶν» ἢ μὲ μιὰ κομπρέσσα τὴν ὁποία θὰ κρατήσετε δέκα λεπτὰ ἐπάνω στὸ μάτι. Θὰ αἰσθανθῆτε ἀμέσως ξεκούρασμα στὰ μάτια σας καὶ παύση τοῦ ἐρεθισμοῦ.

Ἐὰν θέλετε νὰ τονίσετε τὴν γραμμὴ τῶν φρυδιῶν σας, κάψετε λίγο τὴν ἄκρη ἑνὸς γαρύφαλλου (μοσχοκάρφι) καὶ περάσετε μ' αὐτὸ τὰ φρύδια σας. Θὰ ἔχετε ἔτσι μιὰ σαφῆ καὶ ἐπιτυχημένη γραμμή.

⁂

Τὸ ἄβραστο γάλα, χρησιμοποιούμενο ὡς λοσιὸν πρωῒ καὶ βράδυ, ὠφελεῖ πολύ, στὸ δέρμα καὶ συσφίγγει τοὺς ἀνοικτοὺς πόρους.

Τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώση στὸ πρόσωπο καὶ ὕστερα τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ λίγο βαμβάκι βυθισμένο σὲ δυνατὸ τσάϊ ἢ χαμομῆλι.

ΣΕΜΙΖΕΤΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕΜΙΖΕ

Στὸ ντύσιμο τοῦ σπὸρ καὶ πρὸ πάντων τοῦ γκόλφ, δὲν ἀλλάζει εὔκολα ἡ μόδα, γιατὶ τὸ ντύσιμο αὐτὸ ἔχει πάρει τὸ στὺλ ἀπὸ τὴ φύσι τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ ἡ μόδα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιφέρη μεγάλες καινοτομίες.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, μετὰ τὴν κατάχρησι ποὺ ἔγινε στὰ τρικό, ἡ κομψὲς σπὸρτ—γοῦμεν ἐνεφανίσθησαν καὶ πάλιν μὲ τὴν κλασσικὴ μπλοῦζα, ποὺ μοιάζει μὲ τὰ ὑποκάμισα τῶν ἀνδρῶν: Γιακᾶς μὲ μακρυὲς μύτες, μανίκια στενά, μπουτονὰζ καὶ ζιλέ. Τὰ σεμιζιὲ αὐτὰ γίνονται ἀπὸ παντὸς εἴδους ὑφάσματα καὶ ἀποτελοῦν εὔσχημο πρόσχημα γιὰ τὴ χρησιμοποίησι ὡραίων κουμπιῶν μανικετιῶν. Τὰ ὡραιότερα κουμπιὰ εἶνε ἀπὸ μικρὰ ἀρχαῖα νομίσματα, ἀπὸ κοράλλια, ἀπὸ τυρκουὰζ καὶ ἀπὸ διάφορα χρυσᾶ μοτίφ. Ἔτσι, μ' ὅλο ποὺ φαίνονται κορρὲκτ σὰν κύριοι, ἡ ὡραῖες φίλαθλες διατηροῦν μιὰ νότα ραφφινὲ καὶ ἀνανεώνουν τὴν ἴδια μπλοῦζα μὲ διάφορα πολύτιμα κουμπιά.

⁂

Πολλὲς φανατικὲς τοῦ γκὸλφ συμπληρώνουν τὸ σεμιζιέ τους μὲ φοῦστα ἀπὸ γκρίζα φανέλλα ὅσον τὸ δυνατὸν πιὸ ἁπλῆ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ κοράλι.

Ἡ «βιζιὲρ» (ἢ ἂν προτιμᾶτε, ὁ γεῖσος), παρ' ὅλη τὴν ἀντιαισθητική της ὄψι, εἶνε πολὺ πρακτική. Γιὰ νὰ τὴν κάνουν πιὸ κομψή, ἡ κοκέττες τοῦ γκὸλφ ἢ τοῦ τέννις τὴν προσδένουν κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι μὲ δυὸ κορδέλλες ἀπὸ φουλάρι μὲ «πτὶ-πουᾶ».

Τὰ παπούτσια τοῦ τέννις καὶ τοῦ γκὸλφ ἀπασχολοῦν πολὺ τὶς γυναῖκες. Ἡ γνωστοτάτη Ἀθηναία δὶς Π. Ρ. ἔλυσε τὸ πρόβλημα μὲ ἐλαφρότατα γοβάκια ἀπὸ κόκκινο δέρμα, σὲ φόρμα «πεκαρὶ μαρίν». Πολλὲς, ὅμως, φοροῦν καὶ παπούτσια ἀπὸ ὕφασμα σέρζ, χρώματος μπλέ, ποὺ ἐναρμονίζεται θαυμάσια μὲ τρικὸ χρώματος τυρκουάζ, φραμπουὰζ ἢ σιτρόν.

Πολὺ πρακτικὰ ἐπίσης εἶνε τὰ παπούτσια τύπου «μποῦσκιν», χρώματος λευκοῦ, μὲ τακούνια ποὺ ἔχουν ἀπὸ κάτω καρφιά.

⁂

Τὸ μακιγιὰζ ποὺ πρέπει νὰ κάνουν ἡ φίλαθλες εἶνε πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ μακιγιὰζ τῶν ἄλλων γυναικῶν. Ἐν πρώτοις, ὀφείλουν νὰ χρησιμοποιοῦν μιὰ εἰδικὴ κρέμα ὥστε νὰ προστατεύεται ἡ ἐπιδερμίς των ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ νὰ συγκρατῆται ἡ ποῦδρα. Ἡ κρέμα αὐτὴ πωλεῖται στὰ καταστήματα ἀθλητικῶν εἰδῶν καὶ δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβή. Μὲ τὴν ἴδια κρέμα, γίνεται τὸ βράδυ, πρὸ τῆς κατακλίσεως καὶ τὸ «ντεμακιγιάζ», ὥστε ν' ἀπαλλάσσεται ἡ ἐπιδερμὶς ἀπὸ κάθε κοσμητικόν.

Δυὸ χαριτωμένα ἀνοιξιάτικα ταγὲρ κρεασιὸν τοῦ Ζὰν Πατοῦ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ τραπεζίτης Μορῶ, ποὺ ἔκαμε τὴν περιουσία του ληστεύοντας τὸν κόσμο, λαβαίνει ἕνα γράμμα μὲ τὴν μυστηριώδη ὑπογραφὴν «Ἐκδικητὴς», ποὺ τὸν διατάζει νὰ μοιράση τὴν περιουσία του στοὺς φτωχούς. Δὲν συμμορφώνεται φυσικα, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀναγγείλη ἐπισήμως τοὺς γάμους τῆς κόρης του Ζακελίνας μὲ τὸν μαρκήσιον ντὲ Λὰ Ριζορντέν, πέφτει κεραυνόπληκτος. Ἡ κόρη του μαθαίνει ὅλην τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποφασίζει να μοιράση ὅλην τὴν περιουσίαν της στοὺς φτωχούς. Κατόπιν φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια κακοποιῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποιους τὴν σώζει ὁ μυστηριώδης «Ἐκδικητὴς». Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μορῶ, ποὺ ἔχει ἐπανέλθει στὴ ζωὴ μὲ ἕνα φάρμακο ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ «Ἐκδικητὴς» βρίσκεται φυλακισμένος στὸν «Κόκκινο Πύργο». Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ μάννα τοῦ «Ἐδκδικητοῦ» ἐπισκέπτεται τους δυὸ γυιούς της — τὸν «Ἐκδικητὴ» καὶ τὸ Ρογῆρο — καὶ τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρώσουν τὸν ὅρκο τους, νὰ σκοτώσουν δηλαδὴ τὸν Μορῶ, ποὺ ἄλλοτε εἶχε γίνει αἴτιος, τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀνδρός της.

17ον

—Ἀδύνατον! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι ἂν εἴμαστε δύο θὰ ἑλκύσουμε τὴν προσοχή τους, θὰ τραποῦν εἰς φυγὴν καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς πλησιάσουμε; Πηγαίνοντας μόνος μου, εἶμαι ἀπολύτως ἥσυχος. Μιὰ συνεννόησις ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἴσως καὶ λιγώτερο, θὰ εἶνε ἀρκετή.

—Ξεχνᾶς ὅμως ὅτι ἔχεις νὰ κάμης μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν θὰ ὑποχωρήσουν προτοῦ πραγματοποιήσουν τὰ φοβερὰ σχέδιά τους.

—Ὅλα τὰ ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου.

—Εἶσαι ὡπλισμένος;

—Ὄχι.

—Μὲ τρομάζεις, Ἰάκωβε! Μήπως εἶσαι τόσο πολὺ ἐρωτευμένος ὥστε νὰ ἔχασες τὰ λογικά σου; Πάρε τοὐλάχιστον τὸ πιστόλι μου.

—Ἔχω στὴ διάθεσί μου κάτι καλύτερο καὶ πιὸ ἀποτελεσματικό.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἰάκωβος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπλὸκ τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν καὶ τὸ ἔδειξε στὸν ἀδελφό του.

—Αὐτὰ τὰ τσὲκ, εἶπε, εἶνε τὰ καλύτερα ὅπλα ὅταν ἔχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τὴν Διάνα Μόντι. Εἴμαστε ἀρκετὰ πλούσιοι, ὥστε μπορῶ νὰ δώσω καὶ ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τοῦ Μορῶ! Καί, ἂν χρειαστῆ, περισσότερα...

—Πρόσεξε! τοῦ εἶπε μονάχα ὁ Ρογῆρος, ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦταν ἀμετάπειστος ὅταν ἔπαιρνε μιὰ ἀπόφασι.

Ἔπειτα τὰ δυὸ ἀδέλφια ἐχωρίστηκαν. Ὁ Ρογῆρος ἐπέστρεψε στὴν ἔπαυλι, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος ἐτράβηξε κατὰ τὴν προκυμαία.

Ἐκεῖ ὅμως κάποιος ἄλλος εἶχε πάει πρὶν ἀπ' αὐτόν: ὁ Περιλύ!

Λίγην ὥρα μετὰ τὸ φαγητό, ὁ ντέτεκτιβ προσποιήθηκε πὼς εἶχε ἐλαφρὸν πονοκέφαλον καὶ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ κάμη ἕνα μικρὸν περίπατον προτοῦ πάη νὰ κοιμηθῆ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπερπάτησε λίγο στὸ πάρκο, ἐβγῆκε ἀπὸ μιὰ πορτούλα ποὺ ἄνοιγε εὔκολα ἀπὸ μέσα κι' ἐτράβηξε κατὰ τὴν παραλία, ἐνῷ ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν εἶχε στὸ νοῦ του καὶ ἀναλογιζόταν μὲ λαχτάρα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἔβλεπε ξανὰ στὴν παραλία, ὁλομόναχην, στὸ σκοτάδι.

Ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἀκόμη νωρίς. Ἐκάθησε λοιπὸν σ' ἕνα παγκάκι μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν περιμένη, ὅταν ἐλαφρὰ βήματα τὸν ἀνάγκασαν νὰ προσέξη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου.

Μιὰ γυναικεία σιλουέττα φάνηκε τότε ἀπὸ μακρυά, λουσμένη στὴν ἀστροφεγγιά. Ἦταν ἐκείνη, ἡ Νταίζη.

—Ἀσφαλῶς εἶνε ἐρωτευμένη μαζύ μου! ψιθύρισε τότε ὁ Περιλύ.

Ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της καὶ τῆς εἶπε μὲ μιὰν ὑπόκλισι:

—Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ἤρθατε!...

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης, κύριε Περιλύ, γι' αὐτὸ βιαζόμουν τόσο πολὺ νὰ σᾶς δῶ...

Ἐνθουσιασμένος τότε ὁ Περιλὺ πέρασε τὸ δεξί του χέρι γύρω στὴ μέση της καὶ εἶπε:

—Νταίζη, μὲ τρελλαίνεις!... Σ' ἀγαπῶ! Δός μου ἕνα φιλί!

Ἔξαφνα ὅμως ἀκούστηκαν βήματα ἐκεῖ κοντά.

—Σούτ! κάποιος ἔρχεται εἶπε ὁ Πρόσπερος.

Καί, τραβῶντας τὴν Ἀμερικανίδα πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τῆς προκυμαίας, ἐπρόσθεσε:

—Πᾶμε ἕως τὸν πύργο τοῦ φάρου. Ἐκεῖ μποροῦμε ν' ἀνταλλάξουμε τὰ τρυφερώτερα λόγια, θαυμάζοντας τὴ θάλασσα.

Ἡ Νταίζη δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ τὸν ἀκολουθήση. Γιατὶ ἔνοιωθε πραγματικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν μιὰν ἐγκαρδιωτάτην φιλίαν, ἕνα ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα ποὺ διαρκοῦν περισσότερον ἀπὸ τὸν σφοδρότερον ἔρωτα.

◆◆

Ἐπροχωροῦσαν λοιπὸν πρὸς τὸν φάρον, ἐνῷ τὰ βήματα ἀντηχοῦσαν πίσω τους βαρειὰ στὸ πλακόστρωτο τῆς προκυμαίας.

Ὁ Περιλὺ δὲν μπόρεσε τότε νὰ συγκρατηθῆ περισσότερο καὶ στράφηκε γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸ αἴσθημα τῆς περιεργείας ποὺ τὸν κεντοῦσε.

Τότε, στὸ μέρος τῆς ἀκτῆς ποὺ εἶχαν μόλις ἐγκαταλείψει, διέκρινε ἕναν ἄνθρωπον μᾶλλον ψηλόν, τυλιγμένον σ' ἕναν μεγάλον μαῦρον μανδύα καὶ τοῦ ὁποίου ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν χαρακτηριστικὴ σιλουέττα.

—Ὁ Ἐκδικητής! εἶπε τότε χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

—Ποιὸς Ἐκδικητής; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ Ἀμερικανίδα.

—Τίποτε, κανείς... Ἢ μᾶλλον, εἶνε ἕνας φίλος μου.

—Λέτε νὰ μᾶς εἶδε;

—Δὲν πιστεύω. Ἄλλως τε δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε, γιατὶ εἶνε ἄνθρωπος πολὺ πιστός.

Ἔμεινε λιγάκι σκεφτικὸς κι' ἐπρόσθεσε:

—Θὰ τὸν ἐνοχλήσουμε. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῆ. Πρέπει νὰ κρυφτοῦμε.

—Μήπως ἔχει κι' αὐτὸς κανένα ραντεβοῦ;

—Ναί, βέβαια...

—Γιατί φαινόσαστε τόσο ταραγμένος;

—Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ! ἀπάντησε μ' ἑτοιμότητα ὁ Περιλύ. Σᾶς λατρεύω.

Καὶ γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξη ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων του ἔκανε νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀκούστηκε στὴ θάλασσα τὸ ρυθμικὸ πάφλασμα τοῦ νεροῦ ποὺ τὸ χτυποῦσαν τὰ κουπιὰ μιᾶς βάρκας.

—Σταθῆτε, ἀγαπητή μου Νταίζη, τῆς εἶπε τότε ὁ Περιλύ. Πρέπει νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει.

Ἐκρύφτηκε σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἰδῆ προηγουμένως τὸν Ἐκδικητήν.

Ὁ Ἰάκωβος ἦταν καθισμένος κάπου, ἀμέριμνος φαινομενικῶς. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν εἶχε διακρίνει τὴ βάρκα, τῆς ὁποίας ἐπέβαιναν πολλοὶ ἄνδρες καὶ ποὺ πλησίαζε τώρα τὴν ἀποβάθρα.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ βάρκα σταμάτησε σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων, οὔτε καὶ τότε δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Μόλις δὲ καταδέχτηκε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του ὅταν ἕνας νεαρώτατος ναύτης, ἀφοῦ πήδησε στὴν ξηρὰ, τὸν ἐπλησίασε.

Ὁ Περιλύ, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι αὐτὴ τὴ σκηνή, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Ὅταν ὅμως εἶδε τὸν νεαρὸν ναύτην νὰ χτυπάη ἐλαφρὰ στὸν ὦμο τὸν Ἐκδικητήν, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίση:

—Διάβολε!... Πάλι τὰ ἴδια;

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ἡ Νταίζη, ποὺ εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξύ.

—Συμβαίνει, ἀπάντησε αὐτὸς ταραγμένος, ὅτι θὰ ἰδοῦμε τώρα πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα!

Η ΕΝΕΔΡΑ

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ, παρ' ὅλην τὴν ψυχραιμία του ἄκουσε πίσω του τὴ φράσι: «Καλησπέρα σας, κύριε Ἐκδικητά!» δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνατριχιάση, πρὸ παντὸς ἐπειδὴ ἀνεγνώρισε ἀμέσως αὐτὴ τὴ φωνή.

—Ἡ Διάνα! ἀναλογίστηκε. Ἡ πάλη πρόκειται ν' ἀρχίση. Ἂς ἔχουμε τὸ νοῦ μας.

Ἡ τυχοδιῶκτις, ποὺ στεκόταν τώρα μπροστά του φορῶντας στολὴ ναύτου, τοῦ εἶπε μὲ κάποιαν εἰρωνεία:

—Μποροῦμε νὰ μάθουμε τί κάνετε ἀπόψε ἐδῶ στὴν προκυμαία;

Πολὺς λόγος γίνεται τελευταίως εἰς τὸ Λονδῖνον, διὰ τὸ διαζύγιον τῆς λαίδης Ντιάνας Ντώγκαν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν ἠθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου Μπέττυ Ἄρλιγκτων. Ἡ λαίδη Ντώγκαν, ἦτο ἄλλοτε φυγκυρὰντ καὶ δὲν ἐπρόλαβε νὰ παίξη παρὰ δύο μόνον σημαντικοὺς ρόλους εἰς τὰ φίλμ «Ἐγὼ καὶ ἡ ἄλλη» καὶ ὁ «Βαρῶνος Σέλμπερταϊν». Ὁ γάμος της μὲ τὸν λόρδον Ντώγκαν ἔθεσε προσωρινὸν τέρμα εἰς τὴν σταδιοδρομίαν της, τὴν ὁποίαν τώρα ἡ τέως ἠθοποιὸς καὶ τέως ἀριστοκράτις σκέπτεται νὰ συνεχίση ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ Χόλλυγουντ.

Τολμηρή, ἀφοῦ ἤξερε ὅτι βρισκόταν ὑπὸ τὴν προστασία τῶν ληστῶν ποὺ εἶχαν μείνει μέσα στὴ βάρκα καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τρέξουν εἰς βοήθειάν της στὸ πρῶτο σύνθημα, ἡ πρώην παιδαγωγὸς τοῦ Σαμπλὸν ἐπρόσθεσε:

—Μήπως ἤρθατε γιὰ νὰ θαυμάσετε τ' ἀστέρια;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἐκδικητὴς μὲ φωνὴ σταθερή. Περιμένω τὸν Μορῶ.

—Ἀλήθεια; Καὶ γιατί σᾶς παρακαλῶ; Τί νὰ τὸν κάνετε;

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

Ἡ Διάνα, παρ' ὅλην τὴν θρασύτητα καὶ τὴν ἀσφάλεια ποὺ ἔνοιωθε ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν συνενόχων της, ταράχθηκε ὡστόσο ἀπὸ τὴν αἰφνιδία ἐκείνη ἐμφάνισι τοῦ ἐπικινδύνου ἐχθροῦ της καὶ ἀπάντησε:

—Μοῦ ἔχει ἀναθέσει νὰ ὁδηγήσω στὸ πλοῖο ὅπου βρίσκεται αὐτός, τὴν κόρη του καὶ τὸ ἐγγονάκι του, ποὺ τοὺς ἔχει εἰδοποιήσει καὶ τοὺς περιμένει.

—Κι' ἐγώ, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ, ἦρθα νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ τοὺς δολοφονήσετε.

—Τί λέτ' ἐκεῖ! μούγκρισε ἡ κακοποιός, βλέποντας τὰ σχέδιά της νὰ καταστρέφωνται. Νὰ δολοφονήσουμε αὐτὴν τὴν γυναίκα καὶ τὸ παιδί; Μὰ εἴσαστε τρελλός;

—Ἐλᾶτε δά! Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά.

—Δὲν καταλαβαίνω, κύριε!...

Ὁ Ἐκδικητὴς τῆς ἔβγαλε ἀπότομα τὸν ναυτικὸν σκοῦφον ποὺ κρατοῦσε τὰ πλούσια μαλλιά της κι' ἐφώναξε:

—Ἀρκοῦν οἱ προσποιήσεις, Διάνα Μόντι! Τώρα ποὺ εἴμαστε ἀντιμέτωποι, ἂς παίξουμε εἰλικρινὰ τὸ παιγνίδι μας χωρὶς ἀνώφελες κωμωδίες.

Ἀλλὰ ἡ ἐρωμένη τοῦ Μοραλὲς ἔσυρε ξαφνικὰ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ στῆθος ὅπου τὸ εἶχε κρυμμένο καὶ τὸ πρότεινε κατὰ τοῦ Ἐκδικητοῦ. Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τὸ χρησιμοποιήση γιατὶ ἐκεῖνος τὸ ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ κίνησι σταθερὴ καὶ τῆς εἶπε μ' ἕναν τόνο ἐπιβλητικῆς αὐθεντίας:

—Ἀφῆστε τὰ νεῦρα, κυρία, σᾶς παρακαλῶ. Ἂν ξέρατε μὲ ποιὸ σκοπὸ ἦρθα ἐδῶ πέρα, δὲν θὰ προσπαθούσατε νὰ μὲ σκοτώσετε. Τοὐναντίον μάλιστα...

Καὶ ἐνῷ ἡ Διάνα Μόντι ἔκανε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως, ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ, ἐπωφελούμενος τῆς ἐπιβολῆς ποὺ εἶχεν ἀσκήσει στὴν ἐχθρά του, ἐπρόσθεσε:

—Οἱ διαθέσεις μου εἶνε ἀπολύτως εἰρηνικές Εἶμαι ἐντελῶς ἄοπλος καὶ ἦρθα νὰ διαπραγματευθῶ μαζύ σας τὴν ἐξαγορὰν τοῦ Μορῶ.

—Τὴν ἐξαγορὰν τοῦ τραπεζίτου; ἔκανε ἡ Μόντι κατάπληκτη.

—Μάλιστα.

Ἡ Διάνα ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλή. Δὲν ἐπερίμενε ν' ἀκούση τέτοιαν πρότασι καὶ δὲν ἤξερε τώρα τί ν' ἀπαντήση.

—Θέλετε νὰ συζητήσουμε πάνω σ' αὐτό; ρώτησε ὁ Ἐκδικητής.

—Εὐχαρίστως... μουρμούρισε αὐτή

Τότε ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, σὰν νὰ συζητοῦσε γιὰ κάποια δική του ὑπόθεσι μὲ τὸν μεσίτην:

—Ἐλπίζω νὰ συμφωνήσουμε πολὺ γρήγορα. Καὶ ἂν συμβῆ αὐτό, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θὰ ξεχάσω τὶς περιστάσεις ὑπὸ τὶς ὁποίες γίνεται αὐτὴ ἡ συμφωνία καὶ θὰ θυμᾶμαι μονάχα ὅτι μ' ἐξυπηρετήσατε.

—Τότε ἂς ἀκούσουμε τοὺς ὅρους σας, κύριε.

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω πρῶτα τοὺς δικούς σας.

—Δὲν πρόφθασα νὰ σκεφθῶ,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΑΝ

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ἀφοῦ δὲν περίμενα μιὰ τέτοια πρότασι. Ἄλλως τε δὲν εἶμαι μόνη...

—Δὲν πειράζει. Ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ ζημιώσετε τὰ συμφέροντα τῶν συντρόφων σας, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ τὰ ὠφελήσετε. Θέλετε νὰ σᾶς μιλήσω καθαρά, ἔστω καὶ κάπως σκληρά, ἀφοῦ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια;

Ἡ Διάνα Μόντι, συνηθισμένη νὰ πολεμάη μὲ μέσα ἐντελῶς διαφορετικά, ἄρχισε νὰ παρατηρῆ μὲ θαυμασμὸ τὸν συνομιλητήν της. Ἔπειτα ἀπάντησε:

—Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ὁ πρωτότυπος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον παρουσιαστήκατε μπροστά μου μοῦ ἐνέπνευσε κάποια δυσπιστία καὶ ἀναγκάστηκα νὰ ἀμυνθῶ, νὰ λάβω τὰ μέτρα μου. Τώρα ὅμως καταλαβαίνω ὅτι δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνον. Μιλῆστε λοιπόν, σᾶς ἀκούω.

Ὁ Ἐκδικητὴς ἄρχισε τότε:

—Πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιατί μοῦ ἁρπάξατε τὸν τραπεζίτην; Γιὰ νὰ τὸν κάμετε ἄνδρα σας καὶ νὰ σφετερισθῆτε τὴν περιουσία του, ἀφοῦ πρὶν ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν κόρη του καὶ τὸ ἐγγονάκι του...

»Μὴ διαμαρτύρεσθε. Σᾶς προειδοποίησα ὅτι θὰ σᾶς μιλήσω εἰλικρινά, δηλαδὴ μὲ κάποια σκληρότητα. Ἀκοῦστε με λοιπὸν ὡς τὸ τέλος καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε καθόλου».

—Ἐξακολουθῆστε, ἔκανε ἡ Διάνα, στενοχωρημένη γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συζήτησις.

—Τὸ σχέδιό σας, ἐξακολούθησε ὁ Ἐκδικητής, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη.

—Νομίζετε; εἶπεν εἰρωνικὰ ἡ Διάνα.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσετε τοὺς σκοπούς σας ἀποφασίσατε νὰ ἐξαφανίσετε τὴν Ζακελίναν καὶ τὸ παιδί της, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ σφετερισθῆτε τὸ κληρονομικό τους μερίδιο. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μονάχα αὐτό. Θέλετε νὰ ἐξαφανίσετε καὶ δυὸ μάρτυρες ποὺ γνωρίζουν ὅλα τὰ ἐγκλήματά σας καὶ εἶνε οἱ μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς στείλουν στὴν κρεμάλα. Προσέχετε ὅμως, γιατὶ τὰ σχέδιά σας ναυαγοῦν ὁπωσδήποτε, ἔστω καὶ ἂν ἀπόψε δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἔπαυλί μου.

—Ἀπὸ μένα δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, τὸν ἐβεβαίωσε ἡ Διάνα, ποὺ ἤθελε νὰ μάθη καθαρὰ ὅλες τὶς σκέψεις του.

—Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μένα καὶ γιὰ σᾶς, ἀπάντησε ὁ Ἐκδικητής. Σᾶς εἶπα λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ σκοπό σας. Γιατὶ ἂν ὁ Μορῶ ἐξαφανισθῆ, ἡ κόρη του θὰ σᾶς στείλη στὴν κρεμάλα. Καὶ ἂν αὐτὸς μὲ κατηγορήση ὅτι τὸν ἐκράτησα αἰχμάλωτον, ἡ κόρη του θὰ σᾶς κατηγορήση γιὰ ἀπόπειρα φόνου ἐναντίον της καὶ ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ της.

»Σᾶς ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, ὅτι ἔχουμε καὶ οἱ δύο συμφέρον νὰ μείνη ὁ Μορῶ γιὰ ὅλον τὸν κόσμο νεκρός. Ἐκτὸς ἀπὸ μένα, ἀπὸ σᾶς καὶ τὸν Μοραλὲς, δὲν πιστεύω νὰ γνωρίζη κανένας ἄλλος ὅτι βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή...»

—Εἶνε καὶ ἡ κόρη του.

—Αὐτὴν τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι μποροῦμε νὰ τὰ κανονίσουμε θαυμάσια, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν δυό μας.

—Ἴσως, ἀπάντησε ἡ τυχοδιῶκτις, ποὺ ἄρχισε νὰ κλονίζεται ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματά του.

—Ἄλλως τε τί θὰ τὸν κάνετε τὸν Μορῶ; ἐξακολούθησεν ὁ Ἰάκωβος. Θὰ σᾶς γίνη πολὺ ἐνοχλητικὸς καὶ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἀπομονώσετε τελείως. Κάποτε θὰ τὸν ἀνακαλύψουν, πρὸς ζημίαν ὅλων μας. Οὔτε σεῖς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ξαναβρῆτε. Δῶστε μοῦ τον λοιπὸν γιὰ νὰ βροῦμε καὶ οἱ δυὸ τὴν ἡσυχία μας.

Καὶ γιὰ νὰ κατανικήση τοὺς τελευταίους δισταγμούς της, ἐπρόσθεσε:

—Ἂν δεχθῆτε ἀμέσως, ὑπάρχει στὴ διάθεσί σας ἕνα ἑκατομμύριο.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Διάνα αἰσθάνθηκε ἴλιγγο.

—Ἕνα ἑκατομμύριο! εἶπε.

Μαγνητισμένη ἀπὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ περισσότερο παρὰ ἀπὸ τὴν πειστικότητα τοῦ Ἐκδικητοῦ, ἦταν ἕτοιμη νὰ δεχτῆ, ὅταν ἔξαφνα ὁ νοῦς της ἐφωτίστηκε καὶ τῆς ἀπεκάλυψε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

«Διαβάζω καθαρὰ τὴ σκέψι του, ἀναλογίστηκε. Εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ζακελίνα. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Θέλει νὰ τῆς ξαναδώση τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὴν παντρευτῆ. Ὅσο γιὰ τὸ ἑκατομμύριο ποὺ μοῦ προσφέρει, θὰ μοῦ τὸ δώση βέβαια, γιὰ νὰ μπορέση ἀργότερα νὰ μὲ χτυπήση μὲ τὴ δική του τὴ δικαιοσύνη.

»Γιατί λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσω αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀφοῦ τὸν κρατῶ καὶ μπορῶ ν' ἀπαλλαγῶ ἀμέσως ἀπ' αὐτόν; Ἀντὶ νὰ τοῦ παραδώσω τὸν τραπεζίτην, θὰ παραδώσω αὐτὸν στὸν Μορῶ. Ἔπειτα θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνη μὲ τὴν Ζακελίνα καὶ τὸ παιδί της».

Ἔμεινε λιγάκι σιωπηλὴ καὶ εἶπε:

—Αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε μοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι, κύριε. Καὶ εἶμαι πρόθυμη νὰ συνεννοηθῶ μαζύ σας ὑπὸ ἕναν ὅρον.

—Ποιόν;

—Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν εἶμαι μόνη.

—Ὑπάρχει καὶ ὁ Μοραλὲς, ἔ;

—Ναί, ἀλλὰ καὶ ὁ Μορῶ. Μὲ τὸν πρῶτον θὰ συνεννοηθοῦμε εὔκολα. Ἀλλὰ μὲ τὸν δεύτερον...

—Δὲν καταλαβαίνω τί σκεφτόσαστε.

—Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι ἔχει χάσει τὰ λογικά του. Τώρα ἔχει τὴ μανία νὰ ξαναϊδῆ τὴν κόρη του καὶ τὸ ἐγγονάκι του.

—Λοιπόν;

—Ἐφ' ὅσον δὲν τοὺς βρίσκει, δὲν θὰ θελήση νὰ ἐγκαταλείψη τὸ πλοῖο ὅπου τὸν ἔχουμε καὶ ἂν ἐπιμείνουμε πολύ, θὰ δημιουργήση σκάνδαλον... Ἂν σᾶς προτείνω νὰ φέρετε τὴν Ζακελίνα, θὰ πῆτε πάλι ὅτι θέλω νὰ τὴν παρασύρω σὲ ἐνέδρα...

Ὁ Ἐκδικητὴς δὲν ἀπαντοῦσε. Στεκόταν σκεφτικός

Ἔξαφνα ὅμως μιὰ παράξενη λάμψι ἐφώτισε τὰ μάτια του.

Ἀσφαλῶς ἡ ἐρωτευμένη καρδιά του τοῦ ἐνέπνευσε κάποια μεγαλόψυχη ἰδέα, γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ μορφή του φωτίστηκε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή, ἀποφασιστική:

—Δεχόσαστε νὰ μὲ ὁδηγήσετε σιμὰ στὸν Μορῶ;

—Πῶς τὸ σκεφτήκατε αὐτό; ρώτησε ἡ Διάνα, ποὺ δὲν ἐπερίμενε τόση τόλμη.

—Σᾶς εἶπα ὅτι εἶμαι ἄοπλος.

Προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴν ἄγρια χαρὰ ποὺ ἔνοιωσε ξαφνικά, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ ἐχθρός της ἤθελε νὰ παραδοθῆ μόνος του, ἀπάντησε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπ' τὴ συγκίνησι:

—Πολὺ καλά... Ἀκολουθῆστε με...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ βάρκα ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν παραλία, μεταφέροντας καὶ τὸν Ἰάκωβον δὲ Τρεμὲζ, ποὺ στεκόταν ὀρθὸς ἀνάμεσα στοὺς ληστάς, ἐνῷ τὸ φεγγάρι κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται στὸν ὁρίζοντα.

ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ

Σιγὰ-σιγά, ὁ Περιλὺ, ποὺ εἶχε κάμει ἕνα μυστικοσυμβούλιο μὲ τὴν μὶς Τόρπ, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ ἄρχισε νὰ παρατηρῆ μὲ μεγάλη ἀνησυχία τὴ βάρκα ποὺ προχωροῦσε ὁλοταχῶς πρὸς τὸν «Ἀετιδέα», ἀγκυροβολημένον ἑκατὸ περίπου μέτρα ἀπὸ τὴν προκυμαία.

Καὶ μὲ φωνὴ συγκινημένη ἐκμυστηρεύθηκε τὰ πάντα στὴ νεαρὴ Ἀμερικανίδα.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ Μόντι, τῆς εἶπε, εἶμαι βέβαιος, τὴν ἀναγνωρίζω. Τὸν πῆρε μαζύ της καὶ θὰ τὸν τυλίξη, ὅπως ἐτύλιξε καὶ μένα... Ἄ, τὴν ἀχρεία! Μὶς Νταίζη, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος. Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι κάτι κακὸ πρόκειται νὰ συμβῆ στὸν φίλο μου. Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχη τίποτε, οὔτε βάρκα, οὔτε σκάφη, οὔτε σανίδα γιὰ νὰ πάω εἰς βοήθειάν του! Ἂν ἤξερα τοὐλάχιστον κολύμπι!...

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, μιὰ ἔκφρασις πονηρίας καὶ τόλμης ἐχύθηκε στὴ γλυκειὰ μορφὴ τῆς μὶς Τόρπ.

—Τὸν ἀγαπᾶς πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; ἐρώτησε.

—Εἶνε μεγάλη καρδιά! ἀπάντησε εἰλικρινὰ ὁ Περιλύ.

—Λοιπόν, μὴν ἀνησυχεῖτε καθόλου! διακήρυξε τολμηρὰ ἡ μὶς Τόρπ. Θὰ πάω ἐγὼ εἰς βοήθειάν του καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι ἂν διατρέχη κάποιον κίνδυνο, θὰ τὸν γλυτώσω.

Λέγοντας αὐτὰ, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη γυναίκα πέταξε τὸ καπέλλο της, ἔβγαλε τὰ φορέματά της καὶ ἔμεινε μὲ ἕνα μεταξωτὸ μαῦρο μαγιὼ, ποὺ φοροῦσε πάντα γιὰ πουκάμισο.

—Νταίζη, Νταίζη... ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ μὲ κάποιαν ἀνησυχία.

—Εἰς βοήθειαν τοῦ Ἐκδικητοῦ! ἀπάντησε ἀφελέστατα ἡ χαριτωμένη κολυμβήτρια.

Ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ σὲ λιγάκι ἔφτασε στὸ καράβι, ὅπου βρισκόταν τώρα ὁ Ἰάκωβος δὲ Τρεμὲζ καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν προκυμαία.

—Ἂν τὸν σώση, φώναξε τότε ὁ Πρόσπερος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν αὐτοθυσία της, θὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου!

ΕΙΣ ΤΟΝ «ΑΕΤΙΔΕΑ»

Ὅταν ὁ Ἐκδικητὴς ἐπάτησε τὸ πόδι του ἀπάνου στὸ καράβι, δὲν ἔχασε τίποτε ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ψυχικη του γαλήνη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία ποὺ εἶχε παραδοθῆ ἀνυπεράσπιστος στοὺς ἐχθρούς του.

Βέβαιος ὅτι εἶχε καταπεισει τὴν Διάνα Μόντι γιὰ τὸ ἴδιο της συμφέρον νὰ τοῦ παραδώση τὸν Μορῶ, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ὑποψία τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε καὶ ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του.

Ἄλλως τε δὲν τὸν ὑποστήριζε ἡ ἀνάμνησις τῆς Ζακελίνας, ὁ βαθὺς καὶ ἄπειρος ἐκεῖνος ἔρωτας ποὺ τοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει τὸ λατρευτὸ ἐκεῖνο πλάσμα καὶ ποὺ ἐγνώριζε ὅτι ἦταν ἀμοιβαῖος πειά;

Ὁ ἔρως ἐκεῖνος εἶχε κάμει ἕνα θαῦμα, ποὺ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ θεωροῦσε ἀδύνατον.

Εἶχε μαλάξει μιὰ καρδιὰ ποὺ τὴν θεωροῦσαν γιὰ πάντα κλειστὴ σὲ κάθε ἄλλο αἴσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν. Εἶχεν ἀφοπλίσει τὴν κυρίαν δὲ Τρεμέζ.

Τώρα λοιπὸν ὁ Ἐκδικητὴς αἰσθανόταν μέσα του μιὰ καινούργια δύναμι, ἔκτακτη, μοναδική, ἀπροσδιόριστη ἀλλ' ἀκατανίκητη, ἀντάξια τῶν ἱπποτικῶν χρόνων.

Καὶ δὲ φοβόταν πειὰ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἦταν πειὰ ὁ ὑπομονετικὸς Ἐκδικητής, ποὺ ἔπαιρνε ὅλες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του. Ἦταν ὁ ἀπόστολος τοῦ ἔρωτος, ποὺ θέλει νὰ θριαμβεύση μονάχα μὲ τὸ αἴσθημα αὐτό.

Μόλις βρέθηκαν στὸ κατάστρωμα, ἡ Διάνα Μόντι τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ κατεβῆτε σ' αὐτὴ τὴν καμπίνα καὶ νὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ. Πρέπει νὰ προετοιμάσω τὸν Μορῶ γιὰ τὴν ἐμφάνισί σας, νὰ τὸν πείσω ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἰδῆ. Εἶνε δύσκολο βέβαια, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσω. Γιατὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι βρήκατε τὴν καλύτερη λύσι, αὐτὴ ποὺ συμφέρει καὶ στοὺς δυό μας.

Ἐκάλεσε τότε τὸν κυβερνήτη τοῦ καραβιοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

—Μαρτέλι, ὡδήγησε τὸν κύριο στὴν καμπίνα μου. Καὶ νὰ μὴν κάμετε τίποτε προτοῦ συνεννοηθῆτε μαζύ μου

Ὁ Ἐκδικητὴς ἀκολούθησε τὸν κυβερνήτη στὴν καμπίνα του, ἐνῷ ἡ Μόντι ἐπήγαινε νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν Μοραλὲς, ποὺ περίμενε στὴν πρώρα, μεταμφιεσμένος κι' αὐτὸς σὲ ναυτικόν.

Ὁ Μοραλὲς, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ βάρκα, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν Ἐκδικητήν. Καὶ ἀπόρησε, ἂν καὶ εἶχε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη στὴν ἐρωμένη του. Ἤθελε ὡστόσο νὰ μάθη ὅλα τὰ καθέκαστα. Τὴν ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ τὴν ἐρώτησε μὲ κάποιαν ἀγωνία:

—Μὰ πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτε περισσότερο. Ἡ τυχοδιῶκτις τὸν διέκοψε ἀμέσως.

—Ἐσὺ νὰ σωπάσης! τοῦ εἶπε.

Τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐτράβηξε σὲ μιὰ ἔρημη γωνιὰ τοῦ καταστρώματος καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη σιγά. Κι' αὐτός, ποὺ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι, κουνοῦσε καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Ἔπειτα κατέβηκαν μαζὺ στὸ ὑπόστρωμα τοῦ πλοίου καὶ χτύπησαν τὴν καμπίνα ὅπου ἔμενε ὁ Μορῶ.

Μόλις τοὺς εἶδε, ὁ τραπεζίτης ἔσπευσε νὰ ρωτήση γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τους.

Ἡ Διάνα τοῦ ἀπάντησε πὼς ἡ Ζακελίνα καὶ τὸ παιδί της εἶχαν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία τους, ἀλλὰ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἰδῆ ἀμέσως, γιατὶ τοὺς ἐμπόδιζε ὁ Ἐκδικητής.

Ὁ Μορῶ τινάχτηκε ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτό.

—Πάλι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! ἐφώναξε. Πάλι αὐτός;...

Ἡ Διάνα ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἡ συνέχεια.

Ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν φιδιῶν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀμαζονίου εἶνε ἕνα μικρόν, εὐκίνητον καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπιθετικὸν ζῶον, τὸ «μοῦγκο», τὸ ὁποῖον κατωρθώνει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του νὰ σκοτώνη καὶ τὰ μεγαλύτερα ἑρπετά. Ἂς σημειωθῆ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ ζώου ἀντιδρᾷ νικηφόρως κατὰ τοῦ δηλητηρίου τῶν φιδιῶν, μὲ τὰ πτώματα τῶν ὁποίων καὶ τρέφεται Εἰς τὴν ἀνωτέρω μοναδικὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ἕνα «μοῦγκο», ἕτοιμον νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ κόμπρα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΑΛΑΝΟΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ

Αὐτὴν τὴν ἡμέρα ὁ Ταλάνος καθισμένος στὸ μικρὸ καφενεῖο ἀπ' ἔξω καὶ κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα, εἶχε ἀναμνήσεις.

Σὰ σύννεφα σειρὰ συννέφων, ποὺ περνᾶ σὲ ἀτελείωτη γραμμὴ ἄρχισαν νὰ περνοῦν, νὰ περνοῦν. Κι' αὐτὸς ὅμοιος μὲ ἄνθρωπο, ποὺ σὲ ψηλὸ μέρος στέκεται καὶ τὸν κυκλώνουν σύννεφα, καὶ δὲ βλέπει ἄλλο ἀπὸ αὐτά, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὶς ἐνθυμήσεις,καλές, κακές, νὰ περνοῦνε, νὰ περνοῦνε...

Καὶ θυμήθηκε καὶ τὴν πρώτη του ἀγάπη, ἢ αὐτὸ καὶ ἄρχισε. Μὰ ἦταν ἔρωτας ἐκεῖνος τότε; Ἄ, ὄχι ὄχι! Ὅπως καὶ τόσες ἄλλες! Ἁπλούστατα εἶχε ἀρχίσει νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀγάπη στὸ ὡραῖο φῦλο. Καὶ ὅλες τοῦ ἄρεσαν, μικρές, μεγάλες, ὡραῖες, ἄσχημες. Ὡραῖο φῦλο κι' αὐτές!

Ἄλλες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους καὶ πίσω ἄλλες, ἕνας σωρός, περίμεναν νὰ παρουσιαστοῦν, ὅπως σὲ πόρτα κάποιου γραφείου περιμένουν στὴ γραμμὴ ἄνθρωποι πολλοί, τὴ σειρά τους, γιὰ νὰ μποῦνε, νὰ μιλήσουν νὰ ποῦνε...

Καὶ ζωντάνευαν, ζωντάνευαν σὲ ἀναμνήσεις καὶ οἱ ἐπιθυμίες οἱ χαμένες πάλι ἐρχόνταν. Καί, θύμωνε κάποτε, μὲ τὸν ἑαυτό του, ποὺ δὲν εἶχε φανῆ περισσότερο δραστήριος σὲ μερικές...

Ἐκεῖ στὸ φῶς τῆς σελήνης; Ἄμ' ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα; Κ' ἕνα ἀηδόνι κελαϊδοῦσε.... Μὰ καὶ τότε μὲ τὴ Νότα στὴν ἀκροποταμιά; Καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε, περνοῦσε κάτω τραγουδῶντας τὸν ἴδιο σκοπὸ πάντα. Εἴτε ἀργός, εἴτε γρήγορος ὁ ἴδιος πάντα. Ὅπως εἶνε καὶ ἡ ζωή...

Σταματοῦσε κάποτε περισσότερο σὲ κάτι ἐνθυμήσεις ποὺ τοῦ ἄρεσαν πιὸ πολύ. Καὶ σὲ μιὰ ἔμεινε ἀρκετά, φέρνοντας καὶ ξαναφέρνοντας σκηνές...

Δὲ θᾶταν τότε, περισσότερο ἀπὸ δεκαεφτὰ χρονῶν, καὶ μαθητής, ποὺ γνώρισε κάποιαν.

Θᾶταν αὐτὴ τριάντα πέντε, ἴσως καὶ σαράντα χρόνων γυναῖκα, δεμένη ὤμορφη ὅμως! Πλούσια γυναῖκα ἐμπόρου, ποὺ εἶχε...

Δὲν ἔκανε ὅμως παιδιά. Ἕνας καϋμὸς μεγάλος γιαυτήνε καὶ τὸν ἄντρα της.

Τότε εἶχε πάει ὁ Ταλάνος στὴ Σύρα. Χρόνια περασμένα. Ὡραῖα Καὶ σπούδαζε στὸ γυμνάσιο.

Μὰ στὸ σπίτι κοντά, ποὖχε δωμάτιο, ἦταν ἕνα ὡραῖο, ψηλό, μεγάλο σπίτι, ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου, ποὺ σκυμμένος ἀπ' τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ, μετροῦσε τὰ μεγάλα κέρδη του.

Ἡ ὡραία γυναίκα του, ποὺ δὲν τὴν πρόσεχε αὐτὸς διόλου, εἶδε τὸν Ταλάνο καὶ τῆς ἄρεσε. Καὶ τοῦ Ταλάνου τοῦ ἄρεσε ἡ παχουλή, ἀφράτη κυρία. Κι' ἄναψε καὶ κόρωσε στὴν τρυφερὴ ματιά της. Κἔτσι δὲν ἄργησαν νὰ πιάσουν σχέση.

Τὸ σπιτάκι χωριζόταν ἀπ' τὸ μεγάλο σπίτι ἀπὸ ἕνα δρομάκι, ποὺ καὶ τὴν μέρα σπάνιοι ἦταν οἱ διαβάτες του. Καὶ σαὐτὸ τὸ δρομάκι, ὅταν ἄρχιζαν οἱ μικρὲς ὧρες τῆς νύχτας νὰ περνοῦνε, μιὰ σκάλα σχοινένια ριχνόταν ἀπὸ ἕνα ψηλὸ παράθυρο κἔφθανε κάτω στὸ δρόμο.

Τὴ σχοινένια αὐτὴ σκάλα τὴν ἄρπαζε μιὰ σκιὰ μὲ σχῆμα ἀνθρώπου καὶ ἀνέβαινε ψηλά, ψηλὰ στὸ παράθυρο, ὅπου δυὸ χέρια λευκὰ γυμνά, τὴν ἅρπαζαν καὶ τὴ βοηθοῦσαν νἀνέβη στὸ παράθυρο καὶ νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ σκάλα ἔπειτα τραβιόταν ἐπάνω καὶ τὸ παράθυρο ἔκλεινε....

Ὁ χοντρὸς ἔμπορος κοιμώταν στὸ δωμάτιό του ἥσυχος, ἀμέριμνος καὶ βλέποντας ὡραῖα ὄνειρα πλούτου.

Εἶχε δῆ ὅμως μιὰ βραδυὰ κι' ἕνα ὡραῖο ὄνειρο ποὺ τοὔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ τὦπε καὶ στὴ γυναίκα του.

Εἶχε δῆ κάποιον ἄγγελο νὰ μπῆ τὴ νύχτα στὸ σπίτι του, ἄγγελο μὲ φτερά, νὰ μπῆ πετῶντας καὶ νὰ τοῦ ἀφήσει ἕνα μωρουδάκι!...

Καὶ τὄνειρο βγῆκε ὅπως τόδε. Θαῦμα ἀληθινό! Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ γυναίκα του ἕνα μωρουδάκι ἀρσενικὸ ἔφερε στὸν κόσμο...

Ἐδῶ ὁ Ταλάνος σταμάτησε τὶς ἀναμνήσεις καὶ εἶπε:

— Ἀπ' ἐκεῖ κάνουμε ἀρχή! Καὶ πόσα, πόσα! Ἕνα λόχος ὁλόκληρος θᾶνε!

◆◆

Καὶ ὕστερα; Ὕστερα μεγάλος πιά, ἄντρας, ἀφοῦ γνώρισε ἕνα σωρὸ γυναῖκες καὶ κορίτσια, γνωρίστηκε καὶ μὲ κάποια ξανθιά, γαλανομάτα.

Μὰ τί τὸν ἔπιασε τότε; Τί εἶχε πάθει;

Ἔπαθε κάποια ἀρρώστεια, ποὺ δὲν τὴν πίστευε νὰ τὴν πάθη. Ἔπαθε τὴν ἀρρώστεια ποὺ λέγεται ἔρωτας! Εἶχε χτυπηθῆ κακά, ἀπ' τὸ γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης....

Καὶ ὁ Ταλάνος ἐδῶ σταμάτησε τὶς ἀναμνήσεις καὶ εἶδε:

— Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ πάθω πανοῦκλα;

Πονοῦσε, ἔκλαιε, δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βγάλη ἀπ' τὸ νοῦ του, εἶχε καλοκαθίσει μέσα, καὶ ὁρκιζόταν, ὄχι σ' αὐτή, ἀλλὰ στὰ πνεύματα, σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες πὼς αὐτὴν μόνο θἀγαπᾶ καὶ θὰ τῆς εἶνε πιστὸς μέχρι θανάτου! Ἕως ἐκεῖ. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα δὲν ἤξερε τί θὰ γινόταν....

Μὰ καὶ ἡ γαλανομάτα εἶχε χτυπηθῆ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ καὶ ὅλο ζητοῦσε νὰ βλέπη τὸ ὠχρόλευκο πρόσωπό του καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του.

Ὁ Ταλάνος τὴ ζήτησε. Ἔκανε κουράγιο μιὰ μέρα καὶ πῆγε σὲ μιὰ θειά της γνωστή του καὶ εἶπε, πώς, πώς...

Ἐδῶ ὁ Ταλάνος πάλι ἄφησε τὶς ἀναμνήσεις, ἢ βγῆκε ἀπ' αὐτὲς σὰ νἄθελε νὰ πάρη ἀναπνοὴ καὶ εἶπε:

— Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ σπάσω στὸ δρόμο καθὼς πήγαινα, τὸ πόδι μου!

◆◆

Κ' ἔγιναν οἱ γάμοι.

Περνοῦσαν θαυμάσια. Καὶ πάντα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὅταν ἔβγαιναν ἔξω θὰ κολλοῦσε αὐτὴ ἐπάνω του, αὐτὸς ἐπάνω της κἔτσι ἐβάλιζαν. Κι' ὅλοι τοὺς κύτταζαν. Μόνον ὅταν πήγαινε στὸ γραφεῖο του πήγαινε μόνος, κ' ἔτσι φαινόταν πὼς πήγαινε, ὄχι ὁλόκληρος, ἀλλ' ὁ μισός.

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ τὸν εἶδαν μόνο οἱ φίλοι του νὰ γυρίζη, τρέξανε καὶ τὸν ρώτησαν:

Λίγο πονοκέφαλο εἶχε ἡ γυναίκα του κ' ἔμεινε στὸ σπίτι. Κι' αὐτὸς εἶχε βγῆ νὰ κάνη ἕνα γῦρο καὶ νὰ πάρη κομμάτι ἀγέρα στὴν πλατεία....

Καὶ κύτταζε τὶς γυναῖκες τὶς κύτταζε, γύριζε, στρεφόταν ὁλόκληρες.

Καὶ πάλι ὕστερα τὸν εἶδαν μόνο νὰ γυρίζη στὴν πλατεία. Τώρα ὅμως θἆχε ἐλευτεριὰ ἀρκετὸν καιρὸ γιατὶ ἡ γυναίκα του εἶχε κάνει τὸ πρῶτο παιδάκι...

Ὅσο νὰ μπορέση ἡ γυναίκα του νὰ τοῦ κολλήση κοντά, αὐτὸς εἶχε βρῆ ἐρωμένη μιὰ παχειά.. Τὴν προτίμησε, γιατὶ ἡ γυναίκα του ἦταν ἀδύνατη. Δὲν τὴν κράτησε ὅμως πολύ, τὴν ἄφησε καὶ βρῆκε μιὰ μέτρια. Οὔτε παχειά, οὔτε ἀδύνατη. Κ' ἔπειτα τὴν ἄφησε κι' αὐτὴ καὶ βρῆκε ἄλλη, ἐνῷ ἡ γυναίκα του κάθε ἕνα - δυὸ χρόνα ἔφερνε στὸν κόσμο κ' ἕνα παιδάκι γιὰ νὰ τὴν κρατᾷ στὸ σπίτι. Καὶ οὔτε ἔπαιρνε μυρουδιὰ τί γινόταν.

Ἀλλὰ στὸ πέμπτο, ἢ στὸ ἕκτο παιδὶ κάτι μυρίστηκε. Ἔκανε τότε τὴν ἀθώα, τὴν κουτὴ γιὰ νὰ μυριστῆ καλύτερα. Καὶ μυρίστηκε. Κ' ἕνα πρωϊνὸ τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν χειμώνας καὶ εἶχε τυλιχτῆ μὲ σάλι καλά, εἶχε τυλίξει καὶ τὸ πρόσωπό της καὶ φαινόταν σὰ γρηά.

Ἀπ' ἐδῶ τὸν ἔχει, ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἔχει, εἶδε ποὺ χώθηκε, σὲ ποιὸ σπίτι μπῆκε. Καὶ μὲ τί γρηγοράδα σὰ νὰ σχίστηκε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε. Μὰ δὲ τῆς ξέφυγε.

Καὶ ὅπως τοῦ διηγήθηκε ἔπειτα, πῆγε πρῶτα στοὺς κάτω νοικάρηδες καὶ ρώτησε. Ἦταν μάννα καὶ κόρη. Κι' αὐτές, ποὺ ἔμαθαν ποιὰ εἶνε, τῆς εἶπαν πολλά. Κι' ἀπάνω ποὺ μιλοῦσαν, ἀπ' τὴ γαλαρία, ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ ἀντρός της νὰ φωνάζη μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια. ποὺ ἦταν κάτω κι' ἔπαιρνε νερό. Καὶ τὸν εἶδε σ' ἕνα παράθυρο τῆς γαλαρίας σκυμμένον....

Πάει σὲ λίγο καὶ χτυπᾶ τὴν πόρτα. Ἡ δουλίτσα παρουσιάζεται στὴ μισανοιγμένη πόρτα!

— Τί θέλετε;...

— Τὸν κύριο Ταλάνο!....

Κάτι πάει νὰ πῆ ἡ ὑπηρέτρια, ἀλλ' αὐτὴ σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει. Ἡ ὑπηρέτρια τρέχει φωνάζοντας:

— Κώστα, Κώστα! φωνάζει κι' αὐτὴ τὸν ἄντρα της.

Μιὰ γυναίκα μισανοίγει μιὰ πόρτα:

— Τί θέλετε; Τί ζητᾶτε; ρωτᾶ.

— Τὸν ἄντρα μου ζητῶ, νὰ τοῦ πῆς νὰ βγῆ ἔξω!

Καὶ ὁρμᾶ στὴν πόρτα, ἀλλ' αὐτὴ κλείνει. Κάποιος ὅμως ἄλλος θὰ βοήθησε γιὰ νὰ κλείση.

Ἡ γυναίκα του παίρνει μιὰ καρέκλα καὶ κάθεται ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα.

— Ἀπ' ἐδῶ δὲ θὰ φύγω! λέει.

Πάλι ἡ πόρτα μισανοίγει κι' ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας:

— Δὲν εἶνε κανείς, κυρία ἐδῶ! Ἐγώ, νὰ τώρα, θὰ φύγω, ἐργάζομαι!

Ἡ γυναίκα του δὲν ἀπαντᾶ.

Καὶ δὲν περνᾶ ἀρκετὴ ὥρα καὶ φαίνεται μιὰ νέα γυναίκα κομψὰ ντυμένη νὰ βγαίνη...

Ἡ γυναίκα τοῦ Ταλάνου σηκώνεται καὶ ὁρμᾶ, τὴν ἁρπάζει καὶ τὴν ἀρχίζει στὸ ξύλο....

Αὐτὴ τὸ δεχότανε χωρὶς καμμιὰ ἀντίσταση, τὴν ἔδερνε τὸ δίκαιο. Ἀλλὰ θὰ τὴ σακάτευε, ἂν ἐπὶ τέλους δὲν ὥρμουσε ἔξω αὐτὸς νὰ τὴ σώση καὶ δὲν ἀνέβαιναν ἐπάνω οἱ δυὸ γυναῖκες....

◆◆

Τὸν ἔβρισε, ἀλλὰ τὸν συγχώρησε. Αὐτὸς ἔκανε ὅτι μετανόησε, καὶ εἶχε μετανοήσει, μὰ πάλι τὰ ἴδια ἔκανε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη ἡ γυναίκα του ἔγινε πυγμάχος καὶ παλαιστής. Θὰ ἔδειρε ἐπάνω ἀπὸ δέκα! Αὐτὸν τὸν συγχωροῦσε. Τὴν ἔκανε νὰ τῆς φύγη ἡ κάκια, μ' ἕνα λογάκι εὔθυμο, τρελλό.

Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἄλλαζε. Ξεφώνιζε, τὸν ἔβριζε κάθε στιγμή. Καὶ ὅταν πλησίαζαν πιὰ τὰ γεράματα τὸν τρομοκρατοῦσε. Σήκωνε τὴ γειτονιὰ στὸ πόδι, ἂν ἀργοῦσε λίγο.

Κι' αὐτὸς φοβόταν, εἶχε χάσει τὸ θάρρος του, μή, μή....

Καὶ ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ τῆς γίνη πιστὸς δὲν τὸ πίστευε καὶ ἀλλοίμονό του, ἂν ἀργοῦσε. Εἶχε γίνε ὁλόκληρη ζήλεια!....

◆◆

Μιὰ ἀστραπή, ἔγινε καὶ ὁ Ταλάνος ἄφησε τὶς ἀναμνήσεις του.

Μπόρα πλησίαζε. Ὁ οὐρανὸς ἦτεν κατάμαυρος καὶ ἀστραπὲς ἄρχισαν ν' ἀνοιγοκλείνουν....

— Ἂς πάω εἶπε, ἂς πάω μὴ ἡ μπόρα ἢ μιὰ μὲ βρῆ στὸ δρόμο, καὶ ἡ ἄλλη ἡ χειρότερη, στὸ σπίτι!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Σήμερα, οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τῆς Ἀγγλίας εἶνε διῃρημένοι σὲ δυὸ στρατόπεδα: Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔχουμε τοὺς ἑκατομμυριούχους τῆς οἰκογενείας Οὐὲλλς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τοὺς ἑκατομμυριούχους τῆς οἰκογενείας Κὼτς.

Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Οὐὲλλς ἀσχολοῦνται ὅλα μὲ τὴν καπνοβιομηχανία καὶ ἀποτελοῦν ἕνα κολοσσιαῖο συγκρότημα — τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου — ποὺ προμηθεύει τὰ περισσότερα σιγαρέττα ποὺ καταναλίσκονται στὴν Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία. Ὁ σὲρ Τζὼρζ Ἄλφρεντ Οὐὲλλς εἶνε κάτοχος περιουσίας 5.500.000.000 ἰδικῶν μας δραχμῶν, ὁ Χ. Οὐὲλλς 3.000.000.000, ὁ Φ. Μ. Χ. Οὐὲλλς 2.900.000.000, ὁ σὲρ Φρέντερικ Οὐὲλλς 1.800.000.000, ὁ σὲρ Ἐντουαρντ Π. Οὐὲλλς 1.500.000.000, ὁ Χ. Χ. Οὐὲλλς 1.600.000.000, ὁ λόρδος Οὐΐντερστοκ 1.500.000.000, ἡ κυρία Χάμιλτων Φέλλωους 1.100.000.000, ἡ κυρία Ντάγκλας Χάμιλτων 1.000.000.000, ὁ σὲρ Ἐντουαρντ Τσάννιγκ Οὐὲλλς 600.000.000.

Ὁ Ἄρθουρ Στάνλεϋ Οέλλς, ποὺ πέθανε πέρυσι ἄφησε περιουσία 1.800.000.000 δρχ. καὶ ὁ Τζὼρτζ Βέρνον Πρόκτορ Οὐὲλλς ποὺ πέθανε τὸ 1931, 1.100.000.000 δραχ.

Ἡ οἰκογένεια Κὼτς, ποὺ ἔχει καταστήσει μονοπώλιό της τὴν ἀγγλικὴ ὑφαντουργία, εἶνε πασίγνωστες κι' Κουὰτς, δὲν ὑστερεῖ σὲ ἑκατομμύρια. Ἡ συνολικὴ περιουσία τῶν μελῶν της ὑπολογίζεται σὲ 11.200.000.000 δραχμ.

Ὁ Ο. Ο. Κὼτς ἄφησε στοὺς κληρονόμους του 2.250.000.000 δραχ., ὁ λόρδος Γκλεντάναρ 3.000.000.000, ὁ Πῆτερ Κὼτς 1.400.000.000, ὁ σὲρ Ταίημς Κὼτς 1.000.000.000, ὁ ταγματάρχης Ἄντριου Κὼτς 1.900.000.000.

Φυσικά, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Οὐὲλλς καὶ τοὺς Κὼτς ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι δισεκατομμυριοῦχοι στὴν Ἀγγλία.

Ὁ σὲρ Ντέϊβιντ Γιοὺλ ἄφησε στοὺς κληρονόμους του 11.500.000.000 δρχ., ὁ Τσάρλος Μόρισον 6.300.000.000, ὁ λόρδος Ἀϊβηχ 6.300.000.000, ὁ σὲρ Τζὼν Ἔλλερμαν 17.000.000.000.

Μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων γυναικῶν τῆς Ἀγγλίας, ἡ μὶς Γιοὺλ καὶ ἡ λαίδη Χοῦστον κρατοῦν τὰ σκῆπτρα (3.300.000.000 ἡ καθεμιά)· κατόπιν ἔρχονται ἡ λαίδη Γκράναρντ 1.500.000.000, ἡ λαίδη Μουντμπάττεν (1.100.000.000), ἡ λαίδη Λάντλοου (1.100.000.000), ἡ μὶς Πῆκοκ (1.100.000.000) καὶ ἡ κυρία Σαιντζὼρτζ (1.100.000.000).

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΛΙΑΝ ΕΥΝΟΪΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
ΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΤΕΙΝΩΝΤΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
HELLENIC BANK TRUST C° 5 MADEN LANE NEW YORK. U. S. A.
ΕΙΤΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ) ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΔΕ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Ἀνώτεραι εἰς ποιότητα, τελειότεραι περὶ τὴν κατασκευήν, ἀνεξίτηλοι εἰς χρωματισμούς
ΣΗΜΑΙΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ
ΗΛΙΑ Κ. ΚΟΚΚΩΝΗ
Στοὰ Ἀρσακείου 3—Τηλ. 26.355

Η ΣΕΛΙΣ τῶν παιγνιδιῶν

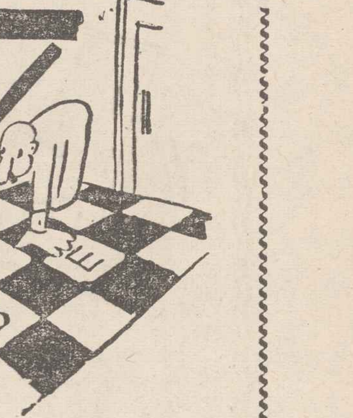

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

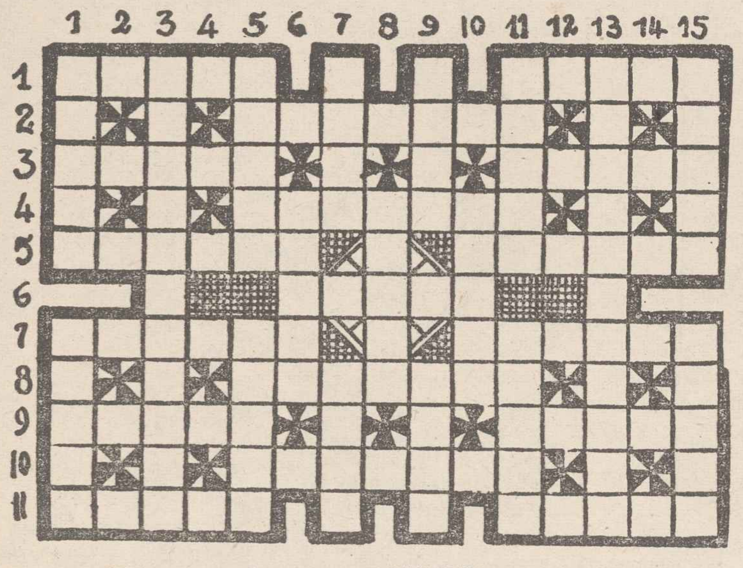

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 35

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Καλύπτουν τὸν Οὐρανὸν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς (ἑνικὸς).— Ἡ πρωτεύουσα τῆς Κούβας ἀλλὰ καὶ τῶν πούρων.

2) Τὸ ἐπώνυμον διασήμου ἀμερικανίδος ἠθοποιοῦ ἡ ὁποία ἐγκαταλείπει τὸν κινηματογράφον, (τὸ ὄνομά της ἀποτελεῖ τὴν αὀ λέξιν τοῦ 7 καθέτως).

3) Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. —Διαπράττεται ἰδίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός.

4) Καθιστῶ τινὰ πλήρη σφρίγους καὶ ζωτικότητος.

5) Κάθε ἄνθρωπος θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ζῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. —Ὁ νοῦς καὶ αἱ ἱκανότητες αὐτοῦ.

6) Δρᾶμα εἰς πέντε πράξεις μὲ μουσικὴν τοῦ διασήμου Πουτσίνι.

7) Οὐκ ὀλίγοι.— Σακκίδιον ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος ἀναρτώμενον ἀπὸ τοῦ ὤμου τῶν χωρικῶν ἐν πορείᾳ.

8) Τοπικὸν ἐπίρρημα.

9) Σύνολον ἐνεργειῶν καὶ προσπαθειῶν, ὅπως ἐκτελεσθῆ τι.—Θεραπεία.

10) Ἡ κατάστασις τοῦ ἀπομείναντος ἄνευ τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων.

11) Ἀμαθής, ἄπειρος, ἀδέξιος. —Νησὶς τοῦ Ἰονίου, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τοῦ Αὐλῶνος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Βρέφος (εἰς τὸν πληθυντικόν).— Χαρακτηριστικὰ τῶν συνθέσεως τῶν προτάσεων· ἐκφραστικὸς τρόπος.

5) Φονεύω ἀποκόπτων τὸν λαιμὸν διὰ τεέμνοντος ὀργάνου καὶ ἰδίᾳ διὰ μαχαίρας.— Νωθρός, ἀμελής· βραδὺς ἰδίως εἰς τὴν ἐργασίαν.

6) Ἀρχαία καὶ νεωτέρα πόλις τῆς Ἰταλίας, ἐπίνειον τῆς Ρώμης.

7) Τὸ ὄνομα μεγάλης ἠθοποιοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου (τὸ ἐπώνυμόν της ἀποτελεῖ τὸ 2 ὁριζοντίως).—Ἡ ἐντὸς τῆς γῆς, τοῦ μνήματος, κατάθεσις νεκροῦ σώμαος.

8) Μέγα εἰς ἔκτασιν εὐρωπαϊκὸν κράτος.

9) Σύνδεσμος συμπερασματικός. —Τὸ ἥλιον θῆλυ, ἡ σύζυγος.

10) Λουτρόπολις τοῦ νομοῦ Φθιωτιδοφωκίδος, εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Λαμία.

11) Ἀπασχολοῦμαι εἴς τι, ἐπαγγέλλομαι (ἡ μετοχὴ τοῦ ρήματος) —Ἡ Κίνα καταλαμβάνει μέγα τμῆμα τῆς...

13) Ἐξυγιαίνω τι καταστρέφων τὰ νοσογόνα μικρόβια, (τὸ οὐσιαστικόν).

15) Ὁμὰς ἀνδρῶν πολεμικοῦ πλοίου, εἰς εἰδικὴν κατὰ ξηρὰν ὑπηρεσίαν.— Σχετίζεται κάπως μὲ τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

Λ. ΔΕΠ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Χ

Ὁ Ντέτεκτιβ «Χ» πρόκειται νὰ μεταβῆ στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του Ἀγγελικῆς, τῆς μνηστῆς του... Ἡ καρδιά του κτυπᾶ σὰν τὶς καμπάνες τοῦ Πάσχα... Ὁ φίλος μας ἔβαλε τὴν πιὸ ὡραία γραβάττα του, τὸ πιὸ ὡραῖο φόρεμά του καὶ τὰ νέα του ὑποδήματα... Θὰ ἐμαντεύσατε φυσικὰ ὅτι πρόκειται νὰ γευματίσουν μαζί.

Ἀλλὰ τί ἀπογοήτευσις. Ἡ Ἀγγελική, ἕνας πραγματικὸς Ἄγγελος, δὲν εἶνε μόνη της. Κουβεντιάζει μέσα στὸ σαλόνι της μὲ μίαν ὑψηλὴ κυρία, ἡ ὁποία κυττάζει μὲ ἕνα περιφρονητικὸ καὶ συγχρόνως δυσάρεστον ὕφος τὸν Ντέτεκτιβ «Χ».

— Ἡ κυρία Προσεξεκαλά, τοῦ εἶπεν ἡ Ἀγγελική, συνιστῶσα τὸν μνηστῆρα της τὴν ἄγνωστη κυρία. Εἶνε μία φίλη τῆς ἐξαδέλφης μου ἀπὸ τὴν Ντονζόν.

—...Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Προσεξεκαλά, φαντασθῆτε ἀγαπημένη μου, ὅτι ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησα πληροφορίας μοῦ εἶπε ὅτι θὰ εὕρισκα εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συναντήσεώς μας ἕναν σταθμό, ὅπου ἡ ἁμαξοστοιχία ἐπερνοῦσε ἐπάνω στὸν δρόμο, ἡ φύλαξ τῆς γραμμῆς θὰ ἦταν μία ξανθὴ καὶ ὡραία νέα... Μία ἁμαξοστοιχία περνᾶ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ κάθε ὥρα ἀπὸ τὶς 8 τὸ πρωῒ ἕως τὶς 9 τὸ βράδυ.

Φεύγω λοιπόν, περνῶ τὸ χωριό, τὴν διασταύρωσι καὶ τέλος στὸν σταθμὸ βλέπω ὅτι τὸ ὡρολόγιον λέγει ἀκριβῶς 7 ἡ ὥρα ἀπογευματινή. Βάζω τότε τὴν μεγάλη ταχύτητα καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ὧρες φθάνω ἐπὶ τέλους στὸ σπίτι τῆς ἐξαδέλφης σας, στὴν Ντονζόν.

Ὁ Ντέτεκτιβ «Χ» βλέπει ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν ἔχει κανένα ἀπολύτως ἐνδιαφέρον... Γιατί ἄραγε ἡ Ἀγγελικὴ προσεκάλεσε τὴν γυναίκα αὐτή;

— Ἡ ἐξαδέλφη σας εἶνε χαριτωμένη, ἐξακολουθεῖ ἡ κυρία Προσεξεκαλά, καὶ ἐπέμενε πολὺ στὸ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ γιὰ νὰ σᾶς δείξω μίαν ὑπέροχη μάρκα ὀδοντόκρεμας, τῆς ὁποίας εἶμαι ἡ ἀντιπρόσωπος στὴν περιοχὴν αὐτή...

— Χά!... Χά!... Χά!... ἐγέλασεν ὁ Ντέτεκτιβ ...Νομίζω κυρία μου ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία τὴν ἐφεύρατε μόνη σας, γιὰ νὰ εἰσέλθετε ἐδῶ μέσα!...

Πῶς ὁ Ντέτεκτιβ «Χ» ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν αὐήν;

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 33

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΙΟΝ. 2) ΚΕΛΕΥΩ—ΟΡΙΖΩΝ, 3) ΡΥΠΟΣ, 4) ΚΑΤΑΡΑ—ΩΣΑΝΝΑ. 5) ΟΠΗ. 6) ΜΑΛΑΓΑ—ΠΛΑΓΙΑ. 7) ½ΤΑ. 8) ΑΠΑΧΗΣ—ΙΑΤΡΟΣ 9) ΑΜΜΟΣ 10) ΑΘΛΙΟΣ—ΩΡΙΜΟΣ.. 11) ΑΡΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΜΜΑ. 2) ΔΕΜΑ—ΠΟΘΩ. 3) ΤΕΛΜΑ. 4) ΛΕΙΑ—ΧΕΙΡ. 5) ΡΩΓΜΗ. 6) ΜΩΡΑ—ΣΑΣΑ. 8) ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ 10) ΝΟΣΩ—ΙΣΩΣ. 11) ΣΕΛΛΑ. 12) ΛΙΡΑ—ΤΡΙΑ. 13) ΝΙΓΗΡ. 14) ΖΩΟΝ —ΟΡΟΣ 15) ΑΔΑΗΣ.

◆◆

Μὲ σπίρτα

1) Τὰ δύο σπίρτα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀφαρεθοῦν ἦσαν τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο τῆς δευτέρας ὁριζοντίου γραμμῆς (δηλαδὴ τῆς μεσαίας).

2) Ἡ εἰκὼν τοῦ προηγουμένου φύλλου μας, περιεῖχε 7 τετράγωνα... τὰ τέσσαρα μικρά, ἀλλὰ καὶ τρία μεγάλα ἀποτελούμενα ἀπὸ τέσσαρα μικρὰ ἕκαστον.

◆◆

Ὁ σταυρὸς

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἰκὼν μας νὰ δεικνύη πῶς ἔπρεπε

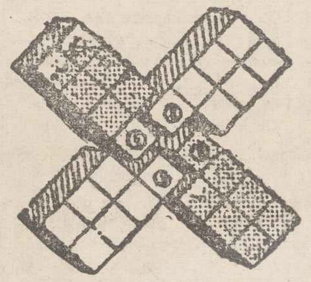

νὰ κοπῆ ὁ Σταυρὸς καὶ πῶς νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τέσσαρα τεμάχια διὰ νὰ σχηματίσουν τὸ ζητούμενον ὀρθογώνιον σχῆμα.

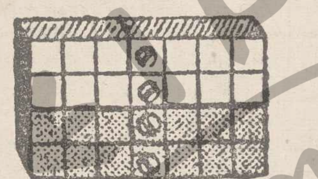

Αἱ λύσεις τῶν διαφόρων ἄλλων παιγνιδίων μας θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς μας φύλλον.

◆◆

Λύται διαγωνισμῶν

4ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΝ

35) Ἀθαν. Κορωνίδης (Θεσσαλονίκη).
36) Μαριώρα Σταυροπούλου (Ἀθῆναι).
37) Λυδία Λύτινα (Ἀθῆναι).
38) Κώστας Δ. Πανουλῆς (Στρατονίκη—Χαλκιδικῆς), μᾶς ἀποστέλλει συγχρόνως καὶ τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ ἄνω κάτω Σταυρολέξου.
39) Ἑλένη Βανδώρου (Βόλος).
40) Ἱπποκράτης Ἀϊναλῆς (Κομοτινή).
41) Ἐρασμία Τερεζάκη (Ζάκυνθος).
42) Γεώργιος Μαρῆς (Ἀθῆναι).
43) Κυριάκος Σπανούδης (Χίλ).
44) Μάρκελλος Μπατῆς (Χίλ).
45) Γεώργιος Βιβλάκης.
46) Ἄγγελ. Συρίγου (Ἀθῆναι).
47) Παν. Χαραλαμπίδης (Μυτιλήνη).
48) Κων. Δημητριάδης (Ἀθῆναι).

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Πρὸ καιροῦ τὸ «Ἔργον» προεκήρυξεν ἕναν παρόμοιο διαγωνισμόν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ἀρκετὰ δύσκολος καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἐτρόμαξε τοὺς ἀναγνώστας μας, ἀπόδειξις ὅτι ἐλάβαμε περὶ τὶς 30 συμμετοχὰς ἐκ τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύσαμε τὶς δυὸ καλύτερες.

Σήμερον λοιπὸν σᾶς παρουσιάζουμε ἕναν δεύτερον «Διαγωνισμὸν Συνθέσεως Σταυρολέξου». Αἱ λέξεις ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε πρέπει νὰ εἶνε γνωστὲς καὶ ὄχι ἀνορθόγραφες ἢ ἀνύπαρκτες... Καὶ πάλιν, δὲν σᾶς ζητοῦμε ὁρισμούς, μόνο λέξεις λογικὲς καὶ ὀρθές.

Τὰ καλύτερα Σταυρόλεξα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ «Ἔργον» μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

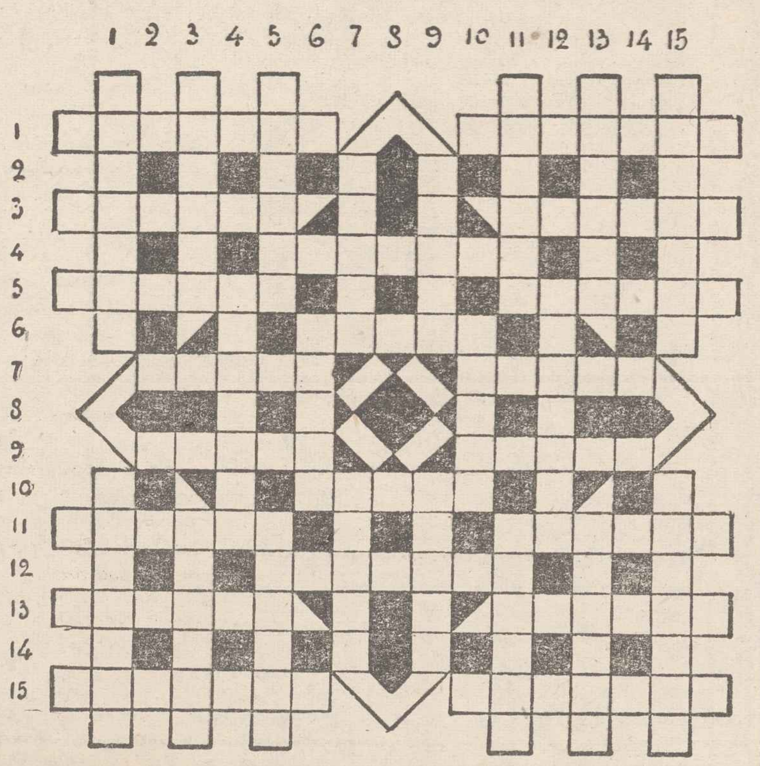

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΘΙΟΣ

4ος διαγωνισμὸς «ἄνω-κάτω» σταυρολέξου

Ἕνεκα τῆς μεάλης ἐπιτυχίας ποὺ ἐσημείωσεν ὁ προηγούμενος 3ος διαγωνισμὸς «Ἄνω-Κάτω Σταυρολέξου», παραθέτομεν σήμερον ἕνα νέον παρόμοιον διαγωνισμὸν ἐλπίζοντες ὅτι αὐτὸς θὰ σημειώση μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὸν προηγούμενον.

Παρόμοια προβλήματα ἐδημοσιεύθησαν πρὸ καιροῦ εἰς τὸ «Ἔργον» μαζὶ μὲ τὴν λύσιν τους, καὶ ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ διευκολύνη κάπως τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας ποὺ θὰ λάβουν μέρος διαγωνισμὸν αὐτόν.

Αἱ λέξεις αἱ ὁποῖαι θὰ χρησιμοποιηθοῦν εἶνε κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν αἱ ἑξῆς :

ΑΛΣ—ΑΡΑ— ΑΡΩΜΑ — ΑΣΠΙΣ — ΑΣΤΩΝ — ΑΦΗ—ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ— ΕΡΜΑ— ΗΒΗ— ΗΛΙΟΣ— ΗΣΣΩΝ — ΚΑΔΟΣ— ΚΑΘΗΚΟΝ—ΚΕΝΗ— ΚΟΛΑΣΙΣ —ΚΟΛΑΦΟΣ— ΛΑΣΠΩΝΩ— ΛΗΣΜΟΝΩ —ΝΑΝΟΣ—ΝΗΣΣΑ— ΝΟΣΟΣ—ΝΥΝ ΟΠΗ— ΟΦΙΣ—ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ— ΣΚΑΛΑ —ΣΚΗΤΗ—ΣΥΡΩ —ΤΟΜ —ΤΟΠΙ— ΤΥΤΛΩΝΩ—ΤΑΤΝΗ.

Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ τοποθετήσετε ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω δημοσιευομένων λέξεων εἰς τὴν θέσιν της ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἕνα πλῆρες λογικὸν καὶ κανονικὸν Σταυρόλεξον.

Αἱ λύσεις νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ :

Περιοδικὸν «ΕΡΓΟΝ» (τμῆμα Διαγωνισμῶν) Σταδίου 23, Ἀθῆναι.

Τὰ ὀνόματα ὅσων μᾶς στείλουν τὴν ὀρθὴν λύσιν θὰ δημοσιευθοῦν στὴν σελίδα αὐτὴ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου μας.